ARMAD
A

ULTIMUL IMPĂRAT

JOHN SCALZI

Traducere din limba engleză
NINA IORDACHE

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSU Redactor-şef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Andreea ROŞEŢ Tehnoredactor: Magda BITAY Lector: Andreea DÂNILÂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCALZI, JOHN
Ultimul tmpârax / John Scalzi; trad, din lb. engleză: Nina Iordache. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1381-2

I. Iordache, Nina (trad.)

821.111

John Scalzi
THE LAST EMPEROX
Copyright © 2020 by John Scalzi All rights reserved.

© NEMIRA, 2022

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA.**

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1381-2

Dedicat femeilor care s-au săturat de rahaturile celorlalţi.

PROLOG

Chestia ciudată a fost că Ghreni Nohamapetan, Ducele de Capăt în exerciţiu, chiar a văzut racheta sol-aer cu o secundă înainte să-i lovească maşina zburătoare.

Tocmai vorbea cu Blaine Turnin - care, acum că se gândea la asta, era limpede că nu se descurca prea bine în funcţia de ministru al apărării - despre întâlnirea clandestină pe care urmau s-o aibă cu o facţiune rebelă care promisese să treacă de partea ducelui în actualul război civil. Când Ghreni se întoarse să-i spună ceva lui Turnin, vederea lui periferică surprinse un fulger de lumină care-i atrase atenţia spre hubloul gros de la babord, unde racheta sol-aer menţionată mai sus devenise brusc cât se poate de vizibilă.

Cred că este o rachetă ar fi vrut să spună Ghreni în acea clipă, dar nu reuşi să îngaime decât prima literă din primul cuvânt înainte ca racheta să lovească maşina zburătoare şi înainte ca totul, de fapt, să se ducă dracului complet.

In fracţiunea de secundă ce urmă, timp în care maşina zburătoare îşi schimbă orientarea pe mai multe axe, făcându-1 pe Blaine Turnin - care nu-şi pusese centura de siguranţă - să se rostogolească ca o bilă de flipper umană, rozalie şi surprinsă, pe suprafeţele din cabina pasagerilor, în mintea lui Ghreni Nohamapetan, Ducele de Capăt în exerciţiu, încolţiră mai multe gânduri care,

în loc să i se contureze pe rând în creier, apărură complet formate şi suprapuse, de parcă funcţiile sale cognitive superioare deciseseră să se elibereze în acelaşi timp de balast şi să-l lase pe Ghreni să rezolve problema mai târziu (dacă ar mai fi existat un mai târziu), ceea ce, de vreme ce gâtul lui Blane Turnin devenise tulburător de flasc, părea destul de improbabil.

Poate că ar fi mai uşor ca aceste gânduri să fie descrise sub formă de procente, în funcţie de nivelul atenţiei acordate fiecăruia de Ghreni.

Pe primul loc era: *Rahat, futu-i, futu-i, rahat, futu-i, rahat, futu-i, rahat, rahat, rahat, la naiba, la naiba, la naiba!* care ocupa cam 89% din atenţia lui Ghreni. Având în vedere că maşina sa zburătoare începea să se rotească şi să piardă altitudine, acest lucru era uşor de înţeles.

Pe locul doi, la mare distanţă, cu aproximativ 5% era: *Cum au ştiut rebelii, am stabilit întâlnirea asta abia de vreo oră, nici măcar eu nu am ştiut că o să fiu în maşina asta; şi unde dracu' sunt contramăsurile, eu sunt conducătorul întregii planete şi mă confrunt cu un război civil, te-ai aştepta ca oamenii mei de pază să fie mai vigilenţi acum.* Drept vorbind, erau cam multe de asimilat pe moment, aşa că mintea lui Ghreni se hotărî să lase această întrebare fără răspuns.

Pe locul trei, ocupând poate 4,5% din atenţia lui Ghreni, era: *Cred că am nevoie de un nou ministru al apărării.* Din moment ce corpul lui Blaine Turnin avea acum o formă ce putea fi descrisă doar ca „profund încovrigată", acest lucru era probabil corect şi, prin urmare, nu mai trebuia analizat.

Mai rămânea doar un al patrulea gând, care, deşi ocupa doar o biată rămăşiţă a puterii cognitive şi a capacităţii de concentrare a lui Ghreni, era totuşi ceva la care se mai gândise înainte, chiar

des - atât de des, încât se putea spune că, în multe feluri, era ceea ce-1 *definea* pe Ghreni Nohamapetan şi-l făcuse omul care era azi: un bărbat violent, prizonier al unor forţe atât gravitaţionale, cât şi centrifugale. Acest gând era: *De ce eu?*

Şi, într-adevăr, de ce Ghreni Nohamapetan? Ce împrejurări ale destinului îl aduseseră în acest moment al vieţii sale, lăsându-1 să se învârtă sălbatic, fără să se poată opri atât literalmente, cât *fi* existenţial, încercând să se abţină să vomite peste cadavrul (era aproape sigur că murise) al acum foarte posibil fostului său ministru al apărării?

Aceasta era o întrebare multidimensională cu mai multe răspunsuri pertinente:

a) se născuse;

b) într-o familie aristocrată, cu ambiţia de a conduce Interdependenţa, un imperiu de sisteme solare care existau de un mileniu;

c) şi care erau conectate de Flux, un fenomen pe care Ghreni nu-1 înţelegea, dar care funcţiona asemenea unei conducte super rapide dintre sistemele solare ale Interdependenţei;

d) toate acestea erau impozitate şi controlate de către împărax, care guverna de la Centru, sistemul prin care trecea aproape fiecare curent de Flux;

e) lucrurile aveau să stea astfel până când, în viitorul apropiat, urma să aibă loc o schimbare puternică în Flux, când aproape toate rutele urmau să treacă pe la Capăt, care acum era cel mai puţin accesibil sistem din Interdependenţă;

f) de aceea Nadashe, sora lui Ghreni, îşi dorea un Nohamapetan la Capăt, pentru a uzurpa puterea Ducelui care guverna acum, dar ea nu putea s-o facă, fiindcă era ocupată să încerce să se mărite cu

Rennered Wu, următorul pretendent la tronul imperial, iar

fratele lui Ghreni, Amit, conducea afacerile Casei de Nohamapetan;

g) aşa că, bineînţeles, trebuia să fie Ghreni, aia e;

h) care se dusese la Capăt şi urzise în secret un război civil, în timp ce se aliase public, de formă, cu Ducele anterior;

i) pe care apoi îl asasinase, dând vina pe Contele de Claremont, despre care Ghreni credea că e doar inspectorul financiar imperial;

j) devenise astfel Ducele în exerciţiu, promiţând sfârşitul războiului civil, lucru pe care era evident în stare să-l facă fiindcă, până la urmă, el era cel care îi sponsoriza pe rebeli;

k) dar, aşa cum avea să se descopere, Contele Claremont era şi un fizician al Fluxului, ale cărui cercetări asupra curenţilor Fluxului au stabilit că aceştia se prăbuşeau, nu se modificau;

l) ceea ce s-a dovedit a fi corect atunci când curentul Fluxului dintre Capăt şi Centru, singurul curent care pleca de la sistemul de Capăt, s-a prăbuşit;

m) apoi contele s-a oferit, în spiritul pragmatismului, să-şi unească forţele cu Ghreni pentru a pregăti Capătul pentru iminenta izolare cauzată de prăbuşirea atât a Fluxului, cât şi a Interdependenţei, care depindea de Flux pentru supravieţuire;

n) Ghreni nu a acceptat oferta contelui din ăăă... anumite *motive* şi, în schimb, l-a făcut pe conte să dispară;

o) asta a enervat-o la culme pe Vrenna Claremont, fiica şi moştenitoarea contelui, care era - ce inconvenient! - şi o fostă membră a trupelor de Puşcaşi Marini Imperiali, cu o mulţime de aliaţi, care *şi* cunoştea în detaliu munca de cercetare a Fluxului realizată de tatăl ei;

p) lucru pe care l-a *spus* tuturor;

q) iar ei s-au enervat cumplit, fiindcă noul Duce în exerciţiu nu i-a anunţat despre chestia cu „Prăbuşirea Fluxului“;

r) şi de aici a pornit acest *nou* război civil;
s) împotriva *lui-,*
t) care era purtat de *noi* rebeli;
u) care, la naiba, trăgeau în maşina lui zburătoare.

In apărarea lui Ghreni se putea spune că nu ceruse niciodată să se nască.

Dar lucrul ăsta n-a fost cine ştie ce consolare în momentul când maşina lui zburătoare se izbi de străzile de suprafaţă ale oraşului Endfall, capitala de la Capăt, rostogolindu-se de mai multe ori înainte să se oprească. Ghreni, care-şi ţinuse ochii închişi pe durata prăbuşirii, îi deschise şi observă că maşina sa era în poziţie verticală. Corpul lui Blaine Turnin era pe locul de vizavi, tăcut, netulburat şi liniştit, fără să dea impresia că păruse, în ultima jumătate de minut, un maracas scuturat din toate puterile. Doar capul lui, înclinat într-o parte de parcă oasele gâtului îi fuseseră înlocuite cu nişte paste fierte prea mult, sugera că, de fapt, nu trăgea un pui de somn cât se poate de înviorător.

Zece secunde mai târziu, portierele maşinii distruse a lui Ghreni fură deschise, iar oamenii din unitatea de securitate - *ale căror maşini se pare că nu fuseseră nici măcar ţintite... ce dracu'?,* urla în capul lui Ghreni - i-au desfăcut centura de siguranţă şi l-au tras violent afară din maşină, îmbrâncindu-1 într-o alta care urma să-l ducă drept la palatul ducal.

Ultima imagine cu interiorul maşinii distruse a fost corpul lui Turnin, care se prăbuşi, transformându-se într-un covor uman.

— Nu vi se pare suspect că niciuna dintre celelalte maşini nu a fost ţintită? spuse Ghreni mai târziu, în timp ce măsura podeaua în lung şi în lat într-o încăpere sigură a palatului său, aflată sub pământ, într-o aripă subterană proiectată să reziste la atacuri timp de săptămâni, ba chiar luni. Toate maşinile erau identice. Nu am

trimis planul de zbor nimănui. Nimeni nu ştia că avem de gând să zburăm. Şi totuşi, *bum!,* racheta a lovit o maşină - pe a mea. Sunt obligat să presupun că unitatea mea de securitate este compromisă. Trebuie să cred că în mijlocul ei se află trădători.

Jamies, Conte de Claremont, oftă aşezat pe scaunul său, puse jos cartea pe care o citea şi se frecă la ochi:

— Compasiunea pe care o am pentru necazul dumneavoastră este oarecum limitată, înţelegeţi lucrul ăsta, nu-i aşa? îi spuse lui Ghreni.

Ghreni se opri din mers şi-şi aminti în faţa cui îşi exprima conspiraţiile întunecate.

— Pur şi simplu nu mai ştiu în cine să am încredere, îi răspunse el.

— Probabil că nu în mine, sugeră Jamies.

— Dar oare *greşesc!* insistă Ghreni. Nu dă impresia că ar exista un trădător printre oamenii mei de la securitate?

Jamies se uită gânditor la cartea sa o clipă, iar Ghreni îi urmări privirea spre coperta cam jeipelită pe care scria *Contele deMonte-Cristo.* Presupuse că era o biografie istorică şi se întrebă în ce sistem se afla Monte-Cristo. Apoi îşi mută din nou privirea spre conte.

— Nu, probabil că nu greşiţi, spuse Jamies în cele din urmă. Probabil că aveţi un trădător. Cel puţin unul. Poate mai mulţi.

— Dar *de ce!*

— Ei bine, e doar o ipoteză, dar poate că are vreo legătură cu faptul că sunteţi un incompetent care a devenit Duce printr-un asasinat şi care şi-a minţit supuşii despre prăbuşirea iminentă a civilizaţiei, fapt în privinţa căruia, apropo, până azi nu aţi făcut nimic ca să vă pregătiţi în vreun fel semnificativ.

— Nimeni, cu excepţia dumneavoastră, nu ştie că l-am omorât pe Duce, spuse Ghreni.

— Perfect, atunci rămânem la un „incompetent care şi-a minţit supuşii despre prăbuşirea iminentă a civilizaţiei" şi aşa mai departe.

— Chiar credeţi că sunt incompetent?

Contele îl fixă o clipă cu privirea pe Ghreni, apoi continuă:

— De ce veniţi la mine? întrebă el.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Fix asta, de ce veniţi să mă vedeţi? Sunt prizonierul dumneavoastră şi reprezint un obstacol din punct de vedere politic. Faptul că m-aţi capturat şi m-aţi făcut să dispar este principalul motiv pentru care luptaţi în acest război civil al dumneavoastră. Dacă aţi fi isteţ... ei bine, dacă aţi fi fost isteţ, nu aţi fi făcut aproape *niciunul* dintre lucrurile pe care le-aţi făcut. Dar, în ceea ce mă priveşte, dacă aţi fi fost isteţ, v-aţi fi ferit de mine şi m-aţi fi lăsat să putrezesc în pace. In loc să faceţi asta, mă vizitaţi o dată la câteva zile.

— V-aţi oferit să mă ajutaţi, odată, îi aminti Ghreni.

— Asta a fost înainte să vă hotărâţi că planul cel mai bun e să mă aruncaţi peste bord, replică Jamies. Ca să nu mai spun că aţi continuat să mă acuzaţi de un asasinat pe care l-aţi executat *dumneavoastră* şi să folosiţi acel asasinat pentru a o lipsi pe moştenitoarea aleasă de mine de drepturile ei civile. Apropo, cum vă merge acum? Credeţi oare că Vrenna a fost încetinită în vreun fel de faptul că a fost deposedată de titlurile şi de proprietăţile ei?

— Nu o înţeleg pe fiica dumneavoastră.

— Cum aşa?

Ghreni arătă spre Contele de Claremont:

— Sunteţi om de ştiinţă. Nu aveţi stofă de... *rebel.*

— N-am avut, fu de acord contele, până când m-aţi transformat în aşa ceva. Cât despre Vrenna, nu aţi cunoscut-o pe mama ei.

Dacă aţi fi cunoscut-o, aţi fi înţeles mai bine. Nu că ar mai avea vreo importanţă, fiindcă, la fel ca în cazul meu, dumneavoastră aţi transformat-o într-o rebelă, şi într-una foarte eficientă.

— Nu ştiu dacă sunt de acord cu aşa ceva.

— Da, sigur, aveţi dreptate, doar un rebel complet *ineficient* ar fi reuşit să se infiltreze în unitatea dumneavoastră de securitate, să planteze cel puţin un trădător, să vă afle itinerarul secret şi să trimită o rachetă direct în maşina personală, dar nu în a altora, îmi cer scuze, e vina mea că nu mi-am dat seama.

Contele se întinse din nou după cartea sa.

— Simt nevoia să vorbesc cu cineva, spuse Ghreni deodată.

Jamies privi spre Duce (cel în exerciţiu):

— Poftim?

— M-aţi întrebat de ce tot vin în vizită la dumneavoastră, spuse Ghreni. Am nevoie de cineva cu care să vorbesc.

— Aveţi la dispoziţie un guvern întreg, îi aminti Jamies.

— Care are trădători în el.

— Aş dori să vă aduc aminte că nu sunt tocmai de partea dumneavoastră.

— Nu, dar, adăugă Ghreni, făcând semn spre încăpere, dumneavoastră nu plecaţi nicăieri.

Contele făcu din nou o pauză, de parcă ar fi meditat care era răspunsul potrivit la faptul că i se reamintise că e prizonier, apoi ridică iar cartea:

— Poate c-ar trebui să mergeţi la psiholog.

— Nu am nevoie de terapie.

— In locul dumneavoastră, aş mai cere o părere în privinţa acestui subiect.

— Voi ţine seama de sfat.

— Dar nu aveţi *prieteni?* Nici măcar unii care se prefac?

Ghreni dădu să-i răspundă la remarca referitoare la prietenii prefăcuţi, dar se răzgândi.

Jamies, cu cartea deschisă, îl privi pe Ghreni cu atenţie.

— Haideţi, Ducele meu uzurpator, spuse el. Vă vedeam înconjurat de un întreg alai când eraţi consilierul Ducelui. O gloată de lingăi şi de oportunişti. Eraţi capabil să linguşiţi cot la cot cu cei mai buni dintre ei. Acum, că aţi devenit Duce, ar trebui să fiţi în stare să vă alegeţi cele mai bune „periuţe".

– Am prieteni, replică Ghreni.

– Aha, zise contele apucându-şi cartea. Atunci probabil c-ar trebui să-i deranjaţi pe ei.

– Nu vreţi nimic de la mine.

Contele ridică din sprâncene:

– De fapt, doresc să renunţaţi la poziţia de Duce şi să mă lăsaţi să plec acasă.

– Nu asta am vrut să zic.

– Aînţeleg, spuse Jamies ironic. Doar vă atrăgeam atenţia că afirmaţia dumneavoastră e incorectă. Dar, sigur, în ceea ce priveşte ducatul, nu doresc nimic de la dumneavoastră.

Ghreni îşi deschise larg braţele:

– Ceea ce înseamnă că pot să vă vorbesc.

– Eu votez tot pentru un psiholog.

– Aţi putea totuşi să mă ajutaţi, spuse Ghreni. Ajutaţi-mă să mă pregătesc pentru ce urmează să se întâmple cu Fluxul.

– Adică să vă ajut în ciuda faptului că sunt prizonierul dumneavoastră şi că luptaţi într-un război civil împotriva fiicei mele, pe care aţi ucide-o dacă vi s-ar oferi prilejul.

– Ea tocmai ce-a încercat să mă omoare *pe mine.*

– Faptul că intenţionaţi să reduceţi un război civil la acuzaţia puerilă „ea a început" nu mă face prea încrezător, spuse Jamies.

Mai mult de-atât, este prea târziu. Momentul în care vă puteam ajuta a fost cu mai multe luni în urmă, când m-am oferit s-o fac, în ciuda faptului că l-aţi omorât pe Duce şi mi-aţi pus în cârcă asasinatul. Ar fi fost greu să fac faţă, dar aş fi strâns din dinţi. Acest război civil este ceva ce nu mai poate fi acceptat de niciunul dintre noi. Aţi înfuriat prea mulţi oameni dintre cei care înclinau să vă fie duşmani şi prea mulţi dintre cei care tindeau să vă fie prieteni. Indiferent dacă m-aţi scoate la lumină acum şi chiar dacă aş năzui să vă ajut, nimeni nu ar mai crede, după tot acest timp, că nu am fost constrâns s-o fac. Şi chiar dacă Vrenna ar crede şi ar trece de partea dumneavoastră - ceea ce *n-ar face,* apropo - ceilalţi ar continua fără ea.

— Atunci ce sugeraţi?

— Cred că am vorbit deja despre demisia dumneavoastră şi eliberarea mea.

— In afară de asta.

— Sugerez să începeţi să lucraţi la un plan de evadare şi la felurite deghizări, spuse Jamies. Fiindcă suspectez că perioada în care veţi mai fi Duce va fi scurtă şi violentă. Deja aveţi trădători prin apropiere. Dacă nu vă faceţi prieteni noi rapid, sunteţi terminat.

Contele îşi îndreptă în sfârşit ochii spre cartea sa.

— Vă spun pentru ultima oară, înălţimea Voastră. Puşcaşii Marini Imperiali nu se vor implica într-o dispută domestică, îi spuse Sir Ontain Mount lui Ghreni, după ce Ducele (în exerciţiu) îl chemase pe birocratul imperial de la staţia spaţială unde erau cantonaţi el şi, întâmplător, Puşcaşii Marini Imperiali pe care şi-i dorea Ghreni.

Mount şi Ghreni îşi beau ceaiul în biroul Ducelui (în

exerciţiu), care era mobilat aproape exact la fel ca pe vremea Ducelui anterior, fiindcă Ghreni nu se obosise să schimbe decorul.

— Nu e nevoie să vă reamintesc faptul că politica imperială curentă prevede ca puşcaşii marini să fie folosiţi strict pentru apărarea comerţului interstelar şi pentru iniţiativele hotărâte la nivel imperial. Cu alte cuvinte, de către Impăraxul însuşi.

— Nu există comerţ interstelar, spuse Ghreni, şi nu avem cum să contactăm Impăraxul în legătură cu vreo iniţiativă. Puşcaşii tăi marini taie frunză la câini.

— Curenţii Fluxului care vin *in* sistem sunt funcţionali deocamdată, aşa că mai există comerţ din acea parte, iar Impăraxul încă poate trimite ordine, spuse Mount afabil. Iar referitor la ultima remarcă, domnule, Puşcaşii Marini Imperiali nu se implică în disputele domestice doar ca să facă puţină *mişcare.* In orice caz, când am fost de acord ca dumneavoastră să preluaţi mantia Ducelui de Capăt ca funcţie temporară, am făcut asta după ce ne-am înţeles că veţi înăbuşi războiul civil de pe această planetă.

— Chiar asta am şi făcut!

— Timp de aproximativ trei săptămâni, observă Mount. S-ar putea spune că nu a fost vorba atât despre sfârşitul unui război civil, cât despre o pauză între campanii, spuse el, sorbind din ceai.

Ghreni scrâşni din dinţi, fiindcă ştia că Mount nu era obtuz, cum pretindea. Birocratul imperial era perfect conştient că jucătorii din războiul civil de acum erau cu totul alţii şi aveau scopuri complet diferite. Dar nici nu avea vreun interes să-şi istovească preţioşii săi puşcaşi marini prin noroi în folosul lui Ghreni.

Ăsta era modul nu-tocmai-subtil al lui Mount de a spune: *Singur ai intrat în încurcătura asta, singur să ieşi!*

— Atunci lasă-mă măcar să împrumut din magazia

voastră de arme, spuse Ghreni. In măsura în care ce se află acum acolo *stă* pur şi simplu nefolosit.

— Să împrumutaţi? chicoti Mount încetişor, discret, în ceaşca lui de ceai. Dragul meu Duce, nu se *împrumută* gloanţe sau rachete. Odată ce au fost folosite, s-au terminat.

— Sunt dispus să cumpăr cu plăcere ceea ce am nevoie.

— Ce s-a întâmplat cu încărcătura aceea de arme pe care aţi rechiziţionat-o de la piraţi în urmă cu mai multe luni? întrebă Mount. încărcătura care trebuia să vină de la Ducele anterior şi care a fost reţinută? înţeleg că aţi scos-o din ghearele piraţilor perfizi.

Ghreni îşi dădu voie să mai scrâşnească încă o dată din dinţi: ştia că Mount cunoaşte prea bine răspunsul la această întrebare şi îl mai enerva şi aliteraţia răutăcioasă.

— O parte din încărcătură a fost distrusă în urma unui atac. Restul a fost luat de rebelii de acum.

— Ce ghinion! încărcătura aceea pare să fi fost blestemată.

— Aşa este, spuse Ghreni, sorbind din ceai ca să nu-şi piardă controlul.

— E posibil ca racheta care v-a doborât din aer să facă parte din încărcătura aceea, înălţimea Voastră.

— Da, mi-a trecut şi mie prin cap gândul ăsta.

— E de-a dreptul ironic, zise Mount, punându-şi ceaşca jos. Ce ghinion că predecesorul dumneavoastră nu a reuşit să-şi termine războiul civil şi că astfel aţi moştenit unele dintre necazurile sale, adăugând, probabil, şi câteva necazuri proprii. Dar ce a fost valabil pentru el este valabil şi pentru dumneavoastră. Puşcaşii Marini Imperiali trebuie să rămână neutri în această dispută. Sunt sigur că veţi înţelege.

Uşa cabinetului Ducelui (în exerciţiu) se deschise şi apăru o asistentă cu o tabletă pe care i-o prezentă lui

Ghreni:

— A sosit un mesaj de înaltă prioritate, înălţimea Voastră, spuse ea. E cifrat. Strict personal. Trebuie citit imediat după primire.

— E ceva serios? întrebă Mount.

Ghreni se uită la antetul public al mesajului:

— Sunt chestiuni de familie, îi spuse el lui Mount. Vă rog să mă scuzaţi un moment.

— Desigur, zise Mount, întinzându-se după ceaşca de ceai.

Ghreni îşi confirmă datele biometrice şi mesajul se deschise: era un text trimis de sora lui, Nadashe.

Ghreni,

Dacă citeşti acest mesaj, lucrurile au luat-o razna pe aid. Nu pot să-ţi spun ce anume s-a întâmplat, fiindcă am trimis mesajul în avans. Dar orice s-ar fi petrecut, am pus în aplicare planul de rezervă

Care este următorul: Iţi trimit o navă de transport trupe, **Profeţiile Rachelei.** *Este complet înarmată şi transportă zece mii de Puşcaşi Marini Imperiali. Comandantul ei şi majoritatea celor de la conducere sunt oamenii noştri; cei care nu sunt, probabil că nu vor supravieţui călătoriei. Ar trebui să ajungă la puţin după timp după ce vei primi acest mesaj.*

Dacă încă nu ţi-ai terminat micul tău război civil de la Capăt, **Rachela** *te va ajuta săfaci curat. Ar fi util să devii Ducele de Capăt înainte de sosirea navei, dar dacă nu va fi cazul, atunci sigur se va întâmpla până când* **Rachela** *va termina ce are de făcut.*

Apoi comandantul ei va prelua conducerea Puşcaşilor Marini Imperiali de acolo, cu sau fără ajutorul structurii de conducere

curente din acel loc. După, care voi doi veţi prelua comanda găvanelor Fluxului şi vă veţi pregăti pentru sosirea noastră, care va avea loc intr-un fel sau altul.

Ai multe de făcut,frăţioare. Apucă-te de treabă.

N-o da în bară.

Pe curând,
Nadashe

Ghreni rânji citind mesajul şi-l închise, ceea ce şterse textul. Reformată tableta şi pe urmă o deconectă, fiindcă nu poţi fi niciodată excesiv de precaut.

— Veşti bune?

— Poftim? îi zise Ghreni lui Mount, aşezând tableta, acum inertă, pe masă.

— Zâmbeaţi, spuse Mount. Mă întrebam dacă aţi primit veşti bune de acasă.

— Da, cam aşa ceva.

— Ei, atunci e bine, continuă Mount. V-ar prinde bine nişte veşti bune, dacă-mi permiteţi să zic asta.

Sorbi din ceai.

Ghreni şi-l imagină pe Sir Ontain Mount mort, aşa cum avea să fie când o să ajungă *Rachela,* şi zâmbi. In acest timp îi zburară o mulţime de gânduri prin cap, de data asta unul după altul, nu grămadă. Acestea fură: *La dracu', sunt salvati* Şi Rachela *ar trebui să vină naibii aici mai repedel* Apoi: *Cum naiba au mers lucrurile prost pentru Nadashe?* Şi, la final: *Ce mama dracului se întâmplă acolo de fapt?*

CARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Un lucru trebuie să ne fie clar legat de ce se-ntâmplă, spuse Deran Wu. Este sfârşitul civilizaţiei aşa cum o ştim noi. Şi va fi grozav pentru afaceri.

La etajul superior al clădirii Casei Breslelor, în măreaţa sală de conferinţe care putea fi folosită doar de Consiliului de administraţie al Casei de Wu, unde Deran Wu stătea acum în picioare în capul unei mese imense, deschizând şedinţa cu aceste cuvinte, absolut toţi cei din Consiliul de administraţie al Casei de Wu se holbau la el de parcă tocmai le-ar fi tras direct în faţă un pârţ enorm.

Ei, haide, se gândi Deran, *a fost un cuvânt de deschidere mişto.*

Deran nu dădu semne de nemulţumire că micul lui discurs nu stârnise nicio reacţie. Nici nu trebuia. Pentru prima oară în cariera lui la Casa de Wu, lui Deran nu-i prea păsa ce gândeau membrii Consiliului de administraţie al Casei (fiecare dintre ei îi era un văr mai mult sau mai puţin îndepărtat) despre el, despre planurile lui sau despre cuvintele lui acide. Şi asta fiindcă Deran era acum director general al Casei de Wu.

Şi nu numai director general. Acel rol depinsese până atunci de permisiunea Consiliului de administraţie, a cărui opinie despre *orice,* de la competenţa directorului general, până la ce trebuia servit la masa de prânz, putea fi caracterizată - cu multă

generozitate - drept una plină de mofturi. Funcţia de director general a lui Deran Wu, pe de altă parte, era imună la dezaprobarea Consiliului, fiindcă Jasin Wu, care o deţinuse înaintea lui, încercase să dea o lovitură de stat împotriva Impăraxului, care, în mod cât se poate de rezonabil, a considerat că asta arunca o umbră de bănuială asupra întregului Consiliu administrativ al Casei.

Sau cel puţin asta era scuza.

Mai precis, Deran Wu ceruse neintervenţia Consiliului în stilul său de conducere drept condiţie pentru a dezvălui toate informaţiile pe care le deţinea despre atacul menţionat, la care participase activ, mergând până la asasinarea unui director general al uneia dintre celelalte case de comerţ mari şi la tentativa de asasinat a unuia dintre prietenii cei mai apropiaţi ai Impăraxului, despre care se zvonea şi că i-ar fi fost şi iubit. Impăraxul, presată de timp şi preferând vrabia din mână, nu cioara de pe gard, fusese de acord.

Iată cum se ajunsese aici, la prima adunare generală a Casei de Wu de la recentele neplăceri, iar Deran, care până acum nu fusese neapărat în cărţi drept candidat la conducerea Consiliului - de fapt, nu fusese niciodată -, era acum la cârmă, fie că celorlalţi membri le plăcea sau nu.

Stând în faţa lor, lui Deran îi trecu prin minte că probabil nu le plăcea absolut deloc treaba asta. Ceea ce ar fi putut explica de ce cuvântul de deschidere fusese primit atât de prost.

— De ce ne aflăm aici? se auzi o întrebare venind de departe, dinspre celălalt capăt al mesei lungi la care stăteau directorii, verii lui Wu.

— Poftim? întrebă Deran, privind în josul mesei ca să vadă cine era vărul în chestiune.

Era Tiegan Wu, care se ocupa de mica divizie de arme a Casei de Wu, parte a concernului de armament al acesteia.

— Am spus: „De ce ne aflăm aici?“, repetă ea. Acum eşti dictatorul Casei de Wu. Acesta este Consiliul de administraţie. *Fostul* Consiliu de administraţie, ar trebui să menţionez. Acum e lipsit de orice putere. Ce rost are să ne chemi aici?

— In afară de a te da mare, spuse Nichson Wu, care conducea divizia conceptuală de securitate automatizată, cu alte cuvinte, a roboţilor cu puşti.

— Da, mi-a trecut şi mie prin minte chestia cu datul mare, spuse Tiegan, privindu-1 fix în ochi pe Deran.

— Verii mei, începu Deran, gesticulând într-un mod care, spera el, era liniştitor. Vă reamintesc că trăim timpuri extraordinare. Jasin, fostul nostru director general, a încercat să răstoarne Impăraxul. Ea nu este convinsă că acest Consiliu nu a fost complice al tentativei loviturii de stat. Ea nu vă ştie cum vă ştiu eu.

— Dar ştie că eşti plin de rahat? întrebă Belment Wu, care conducea operaţiunile construcţiilor de nave.

Belment nu fusese niciodată cel mai mare fan al lui Deran.

— Ştie că, cel puţin, poate avea încredere în mine, replică Deran.

Drept răspuns, Belment pufni.

Proster Wu, aflat imediat la dreapta lui Deran, îşi drese glasul. Proster era, incontestabil, cel mai puternic om din încăpere, fiindcă, printre altele, coordona întreaga divizie a securităţii. Asta însemna că avea cele mai multe arme - la propriu. In mod obişnuit, cei din Casa de Wu care conduceau divizia de securitate nu candidau niciodată la funcţia de director general. Nici nu aveau de ce. De fapt, ei trăgeau sforile din spatele tronului. Când Proster îşi drese glasul tăcură cu toţii, inclusiv Deran, întorcându-se către el.

— Deran, spuse Proster, hai să nu ne mai pierdem vremea, bine? Eşti director general fiindcă l-ai trădat pe

Jasin şi ai şantajat Impăraxul să-ţi dea slujba asta. Te-a lăsat şi să ne scoţi pe *noi* toţi

din procesul de luare a deciziilor pentru Casa de Wu, continuă el, făcând semn cu capul spre ceilalţi membri ai Consiliului. Bine jucat. Dar nu te preface că nu ştim asta sau că habar n-avem că ai fost şi tu complice, exact ca Jasin, în lovitura aia stupidă de stat. Nu ne insulta inteligenţa. In regulă?

— Da, în regulă, spuse Deran după o pauză.

Proster încuviinţă şi se întoarse spre ceilalţi aflaţi în jurul mesei.

— Cât despre motivul pentru care ne aflăm aici, e unul foarte simplu, continuă el, făcând semn spre Deran. Noul nostru director general nu este prost de-a binelea. Chiar dacă Impăraxul i-a acordat control total asupra Casei de Wu, el ştie că acel „control" e doar o iluzie. Nu-şi bazează puterea pe cei din această cameră. Nici nu are destui aliaţi în afara ei. Şi, aşa cum a punctat în mod corect, se apropie sfârşitul civilizaţiei umane, adăugă Proster, întorcându-se spre Deran. Nu are *timp* să aştepte după noi. Nu dacă doreşte să-şi pună în aplicare planurile pe care sigur le are în minte şi pentru realizarea cărora are nevoie de cooperarea noastră, nu-i aşa?

Nu chiar, se gândi Deran. Nu era nici pe departe atât de nepregătit pe cât credea Proster. Avea o listă destul de lungă de oameni, majoritatea alţi veri Wu, care ar fi fost încântaţi să taie beregate, dacă asta însemna că urmau să conducă o divizie din cadrul Casei de Wu. La dracu', capul lui *Proster* ar fi fost primul sub ghilotină dacă se ajungea la asta. Nu exista nici măcar un văr Wu în încăpere care să nu fie gata să-şi stranguleze bunica - ba chiar *multe alte* bunici, de ce să ne zgârcim - ca să conducă securitatea, mai ales având în vedere faptul că funcţia de director general era blocată pentru viitorul apropiat.

Proster fusese director prea mult timp; uitase ce lacom şi ambiţios putea fi un văr. Ar fi trebuit să-şi amintească. Proster

o forţase pe Finnu Wu, fosta directoare a securităţii, să-şi părăsească scaunul, procedând ca la carte. Finnu sfârşise prin a se retrage complet în alt sistem, doar ca să nu-şi mai amintească în fiecare zi de înjositoarea ei detronare.

Deran ştia mai mult decât oricine despre viciile şi greşelile lui Proster, mai multe decât Proster însuşi, şi ar fi fost încântat să dezvăluie informaţiile acestea oricărui văr Wu care ar fi fost interesat.

Aşa că nu, Deran nu era *chiar* atât de lipsit de putere sau de aliaţi pe cât susţinea Proster. Mai precis, Deran era convins că le va obţine pe amândouă, cu timpul.

Dar timpul nu era de partea lui. Aici, Proster avea dreptate. Timpul nu mai era de partea nimănui.

Aşa că Deran încuviinţă spre vărul său şi spuse:

— Aşa e.

— Văd că ne înţelegem, zise Proster. Bine. Spune-ne, Deran, în ce fel va fi totuşi sfârşitul civilizaţiei în favoarea Casei de Wu?

— E simplu, de fapt, răspunse acesta. Casa de Wu deţine monopolul construcţiilor de nave, al producerii de arme şi al securităţii. Care sunt lucrurile care vor fi necesare în timp ce curenţii Fluxului vor continua să se prăbuşească?

— Mâncarea, spuse Tiegan Wu.

— Apa, spuse Nichson.

— Produsele medicale, adăugă Belment.

Deran gesticulă nervos:

— Scăpaţi din vedere esenţialul.

— Faptul că oamenii vor muri de foame nu e esenţial? întrebă Tiegan.

Deran arătă cu degetul spre ea.

— Eşti pe aproape. Ideea principală nu e că vor muri de foame. Ci că oamenii *se tem* că vor muri de foame. In următorii câţiva ani, curenţii Fluxului se vor prăbuşi. Oamenilor le va fi frică. In fond, acest Imperiu se numeşte „Interdependenţa". Fiecare habitat uman depinde de la bun început de celelalte. Asta era grozav când Fluxul era stabil. Acum, pe măsură ce se destabilizează, sistemul politic şi cel social al Interdependenţei devin şi ele mai puţin stabile. Acele sisteme vor avea nevoie să fie susţinute.

— Cu ajutorul forţelor de securitate şi al armelor, spuse Proster.

— Exact.

— Până când forţelor de securitate li se va face şi lor frică, fiindcă hrana lor va începe să se termine, la fel ca a celorlalţi, spuse Tiegan.

— Ei bine, de asta ne-am ocupat, spuse Nichson, adică vărul cu „roboţii cu puşti".

— Ideea e că o să apară revolte, spuse Deran. Foarte puternice. Şi care vor dura.

— Şi vrem să facem bani de pe urma haosului, spuse Tiegan.

— Dorim să oferim capacitatea de a ţine în frâu haosul cât mai mult posibil, replică Deran. Revolta va avea loc. Are deja loc. E inevitabilă. Dar „inevitabil" nu trebuie să însemne *imediat.* Putem cumpăra timp pentru guvernele din sistem. Sau, mai precis, ele pot cumpăra timp de la noi. Fiindcă, da, dorim să facem bani din asta.

— Câtă vreme banii mai pot fi folosiţi, spuse Lina Wu-Gertz din capătul celălalt al mesei.

Lina conducea divizia de revinderi, care vindea nave spaţiale folosite sau care fuseseră construite, dar niciodată folosite, fiindcă proprietarul nu le ridicase.

— Când va dispărea civilizaţia, banii nu vor mai folosi la nimic, continuă ea.

— Civilizaţia nu se va sfârşi, spuse Deran.

— Mi-a scăpat ceva? interveni Belment. Nu stăteai adineauri acolo şi spuneai că vine sfârşitul ei?

— Am spus „civilizaţia aşa cum o ştim".

Deran se întinse spre masă, luă o telecomandă şi apăsă un buton. Peretele din spate păru că prinde viaţă, înfăţişând o planetă verde şi albastră.

— Acesta e Capătul, observă Proster.

— Aceasta este civilizaţia, îl corectă Deran.

— înseamnă că n-ai fost la Capăt, chicoti Proster.

— Capătul e locul unde va supravieţui civilizaţia noastră, spuse Deran. Este singurul sistem din Interdependenţă care posedă o planetă capabilă să susţină de una singură viaţa umană. Şi din câte ne spun savanţii Impăraxului, este ultimul loc care va mai avea un curent de Flux funcţional care să vină de la Centrul Comercial. Civilizaţia va continua acolo.

Privi spre Lina Wu-Gertz, apoi adăugă:

— La fel şi existenţa banilor.

— Civilizaţia va supravieţui în acel loc, spuse Proster. Dacă va putea *ajunge* acolo.

Deran zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Umblă vorba că putem construi nave.

— Dar nu *atât* de multe, continuă Belment.

— Civilizaţia trebuie salvată. Dar nu toţi oamenii. Deşi sunt sigur că toţi cei din această încăpere, cât şi cei dragi lor, vor reuşi să ajungă la Capăt mai devreme sau mai târziu.

Acest comentariu îi făcu pe toţi să amuţească pentru un moment.

— Deci planul tău este să oferi nave unora şi control al revoltelor celorlalţi, spuse Tiegan după acea scurtă pauză.

— Nu e vina mea că se prăbuşeşte Fluxul, îi răspunse Deran. Eu sunt doar conştient de ce urmează să se întâmple din cauza asta. Şi nu, *planul* n-are de-a face cu navele spaţiale şi controlul revoltelor. Planul, şi ceea ce rog acest Consiliu să sprijine, este să începem *construirea* navelor spaţiale şi să se ţină în frâu revoltele *acum,* pe scară largă, înainte să înceapă să vină comenzile.

— Presupunând că acestea vor veni, inerveni Proster.

— O să vină, îl asigură Deran. Şi nu e cazul să aşteptăm ca guvernele şi restul caselor comerciale să-şi dea seama că vine sfârşitul. Avem o reţea de vânzări. Oamenii din reţea le vor *aminti* celorlalţi. Vreau să construiesc navele *acum,* pentru ca agenţii noştri de vânzări să le poată spune clienţilor că le avem în stoc şi sunt gata de plecare. Fără întârzieri între data comenzii şi cea a primirii acesteia, cu excepţia timpului de livrare. In zilele noastre, lucrurile astea vor face diferenţa între o vânzare cu succes sau un eşec.

— Oferă-le condiţii mai simple de vânzare şi le vor accepta, spuse Belment.

Deran clătină din cap.

— Nu. Banii pe masă de acum înainte. Pentru orice.

— Asta e o nebunie! spuse Belment.

— Nu e o nebunie. Este sfârşitul civilizaţiei aşa cum o ştim, şi nu avem *timp* să colectăm plăţi eşalonate.

— Ar fi ca şi cum am da cărţile pe faţă, observă Proster.

— Asta e şi *ideea,* spuse Deran. Dacă ei cred că *noi* nu socotim că e timp suficient pentru plăţi eşalonate, vor pune pe primul loc şi termenele scurte. Au banii; mai e nevoie doar să decidă că trebuie să ni-i dea nouă mai întâi.

Işi îndreptă privirea spre Lina Wu-Gertz.

— Şi dacă vor crede că civilizaţia se sfârşeşte şi banii nu vor mai avea oricum nicio valoare, nu le va păsa prea mult să plătească. Vor crede că ne-au făcut-o.

Proster încuviinţă.

— Aşa că vom construi navele şi armele acum...

— Cât e încă ieftin şi simplu, fiindcă, pe măsură ce se vor prăbuşi mai mulţi curenţi de Flux, va fi mai scump să facem rost de materiale şi mai greu să ne aprovizionăm, interveni Deran.

— ...şi vom încasa cât de mult vom putea, iar când curenţii de Flux se vor prăbuşi, o să ne mutăm baza de operaţiuni la Capăt, unde banii vor avea aceeaşi valoare şi unde ceea ce va mai rămâne din civilizaţie va continua să aibă nevoie de arme şi de nave spaţiale.

— Acesta este planul, spuse Deran. In principiu. In linii mari.

Proster încuviinţă, apoi privi spre ceilalţi, care consimţiră la rândul lor, inclusiv Belment şi Tiegan. Apoi se uită din nou la Deran.

— Se pare că ai dreptate: sfârşitul civilizaţiei va fi bun pentru afaceri, spuse el.

— Da, zise Deran. Aşa cred.

— Apropo, a fost o replică bună.

Deran zâmbi, încântat.

— Mulţumesc, Proster!

Uşa sălii de conferinţe se deschise, iar asistenta lui Deran, Wîtka, îi anunţă că venise ora prânzului; înăuntru apărură mese pe rotile încărcate cu mâncare şi băuturi. Membrii Consiliului se ridicară şi se serviră, vorbind în acelaşi timp unii cu alţii. Asistenta lui Deran se apropie de el cu o ceaşcă în care era ceaiul lui fierbinte favorit, pe care îl păstra special în biroul ei.

— Cum a mers? întrebă ea, întinzându-i ceaşca.

— Cred că am scos-o la capăt, spuse el, sorbind o

înghiţitură. Par să înţeleagă ce am de gând să obţin cu planul.

— Ce-i drept, e un plan bun.

— Aşa cred şi eu, recunoscu Deran.

— Vă aduc ceva de mâncare, spuse Witka, îndreptându-se către mesele cu mâncare.

Deran mai luă o înghiţitură de ceai şi se delectă cu realizările zilei. Nu avea nevoie de Consiliu pentru a face toate lucrurile despre care le spusese - de fapt, el începuse deja procesul de transferare a majorităţii participaţiilor financiare ale casei la Capăt -, dar faptul că i se alăturau făcea ca lucrurile să meargă mai bine. Era mai uşor. Mai simplu. Nu mai trebuia să se lupte cu ei prea mult şi nu mai era obligat să-i înlocuiască din funcţii, aşa cum bănuise că va fi nevoit. Cel puţin nu imediat. Mai avea ceva timp la dispoziţie. Sau avea de-acum înainte.

Da, iată ce frumos s-au aranjat toate, se gândi Deran, apoi mai luă o înghiţitură din ceai şi se prăbuşi, cu ceaşca rostogolindu-se lângă el.

Witka, care tocmai venea spre el cu o farfurie plină de mâncare, ţipă, scăpă farfuria pe podea şi alergă lângă corpul lui Deran. Restul membrilor Consiliului rămaseră nemişcaţi, tăcuţi, holbându-se la ce se-ntâmpla. După un minut, Witka părăsi încăperea în căutare de ajutor medical.

Toată lumea continua să se uite la trupul lui Deran.

— Ei bine, n-am fost *eu,* spuse Belment în cele din urmă.

— A fost careva dintre voi? întrebă Proster.

Se auzi un murmur de negare generală.

— Hm, zise Proster, apoi muşcă o bucăţică din chiflă.

— Aşadar, continuăm cu planul lui? întrebă Tiegan.

Cadrele medicale dădură buzna în încăpere înainte ca cineva să poată răspunde.

CAPITOLUL 2

Chiar în momentul în care Deran Wu cădea mort la ultimul etaj al Casei Breslelor, ceva mai jos Kiva Lagos se lupta să nu cedeze tentaţiei de a arunca pe cineva pe fereastră.

— Ce *dracu"* ai spus? îi urlă Kiva tipului care stătea de cealaltă parte a biroului.

Bărbatul, Bagin Heuvel, negociator comercial şef pentru Casa de Wolfe, nici nu clipi.

— M-aţi auzit cât se poate de clar, Lady Kiva. Casa de Wolf intenţionează să renegocieze contractele pe care le are cu Casa de Nohamapetan, al cărei administrator sunteţi. Am prefera ca aceste negocieri să se desfăşoare în mod pozitiv, în spiritul cooperării şi al beneficiului reciproc. Dar dacă acest lucru nu este posibil - iar după răspunsul dumneavoastră văd că s-ar putea să nu fie -, atunci vom fi cât se poate de mulţumiţi să intentăm un proces la Tribunalul Breslelor pentru a găsi o soluţie.

— Care sunt motivele, mai exact?

— Motivul e că civilizaţia se prăbuşeşte, Lady Kiva.

Kiva privi spre Senia Fundapellonan, care era avocată a Casei de Nohamapetan - sau, mă rog, fusese până când oamenii Contesei de Nohamapetan o împuşcaseră din greşeală în timp ce încercau să o ucidă pe Kiva, moment în care Senia a schimbat

taberele şi a început să lucreze pentru Kiva, care acum conducea Casa de Nohamapetan, deoarece contesa era în închisoare din cauza unei acuzaţii de trădare. Kiva o pusese pe Fundapellonan la conducerea departamentului juridic al Casei de Nohamapetan, iar ele două mai făceau şi altele împreună, şi le făceau *bine {totul* se întâmplase

oarecum pe neaşteptate şi era complicat). Fundapellonan îi înţelese perfect privirea.

— Contractele dintre casele noastre nu au clauze pentru o aşa-zisă prăbuşire a civilizaţiei, domnule Heuvel, spuse ea.

— Au totuşi nişte clauze privitoare la forţa majoră, zise el.

— Ce mă-sa de forţă majoră? exclamă Kiva.

— Nu am pus acolo cuvântul „mă-sa“, dar în rest da, e adevărat.

— Forţa majoră se referă la situaţia când o rocă spaţială cade pe neaşteptate şi distruge naibii un întreg habitat, spuse Kiva.

— Da, acesta este un exemplu, încuviinţă Heuvel. Noi susţinem că prăbuşirea civilizaţiei este un altul.

— Cuvintele-cheie sunt „pe neaşteptate".

— De fapt, cuvintele-cheie sunt „prăbuşirea civilizaţiei".

— Lady Kiva are dreptate, interveni Fundapellonan. Forţa majoră se referă la evenimente imprevizibile şi neaşteptate.

— Da, cum ar fi prăbuşirea întregii noastre civilizaţii, insistă bărbatul.

— Peste nişte blestemaţi de ani de acum înainte, spuse Kiva.

— Timp în care elemente semnificative cuprinse în contractele dintre casele noastre nu vor putea fi îndeplinite, expunând Casa de Wolfe unor vulnerabilităţi civile şi financiare, continuă Heuvel, ridicând un deget ca să-şi întărească spusele. Dacă într-adevăr cele mai bune estimări actuale despre starea curenţilor de Flux din cadrul Interdependenţei sunt corecte, atunci Casa de Wolfe va începe, fără vina sa şi în totalitate din cauza forţelor care

nu sunt controlabile de către aceasta, să nu-şi mai

respecte obligaţiile în moduri care o expun la niveluri de risc inacceptabile.

— Iar asta e problema voastră.

Heuvel aprobă din cap.

— Sunt de acord că e o problemă. Nu sunt de acord că este doar problema *noastră.* Şi Casa de Wolfe e dispusă să meargă în justiţie pentru a pleda această cauză.

— Tribunalul Breslelor nu e neapărat cunoscut pentru receptivitatea la interpretări inovative ale legii contractuale, remarcă Fundapellonan. Sunt câteva sute de ani de jurisprudenţă care sugerează puternic că, dacă intentaţi procesul acesta, rezultatul va fi că vor râde de dumneavoastră în instanţă, iar clientul dumneavoastră va ajunge să plătească taxele noastre legale, plus o penalizare consistentă.

— Este o posibilitate, spuse Heuvel. Conform unei alte posibilităţi, Tribunalul Breslelor va recunoaşte că mai multe sute de ani de jurisprudenţă nu înseamnă nimic când Interdependenţa se confruntă cu o ameninţare la adresa existenţei ei, una complet lipsită de precedent în toată istoria cunoscută.

— Vă aşteptaţi la prea multe de la Tribunalul Breslelor.

Heuvel ridică din umeri.

— Simt blocaţi de acest colaps la fel de mult ca oricare dintre noi. Suntem pe un teritoriu complet necunoscut, adăugă el, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre Kiva. Dar, aşa cum am spus la început, noi nu vrem absolut deloc să mergem în instanţă. Suntem gata să renegociem cu bună-credinţă, în interesul ambelor noastre case.

— Nu asta aţi spus, zise Kiva, fixându-1 pe Heuvel cu o privire rece. Ceea aţi spus este că, de fapt, Casa de Wolfe intenţionează să renegocieze aceste contracte sau să meargă în instanţă.

— Da, răspunse Heuvel. Şi?

— Deci aţi venit aici să-mi spuneţi ce se va întâmpla,

nu să-mi cereţi ajutorul ca să se întâmple.

— Evident că vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să facem să se întâmple...

Veni rândul Kivei să ridice un deget pentru a atrage atenţia.

— Dar nu aţi cerut acest lucru. Mi-aţi spus ce se va întâmpla şi v-aţi aşteptat să fiu de acord cu asta, ca şi cum era de la sine înţeles.

— Nu-mi dau seama de ce ar avea vreo importanţă.

— Are importanţă fiindcă m-aţi enervat, futu-i! spuse Kiva. Nu-mi place când oamenii vin la mine în birou şi-mi spun cum să fac diverse lucruri, de parcă eu n-aş avea nimic de zis, apoi mă ameninţă preventiv că mă cheamă în instanţă pentru a mă forţa să mă supun.

— Lady Kiva, dacă aşa aţi perceput ceea ce am spus, îmi cer scuze, nu a fost intenţia mea...

— Şi acum, la naiba, m-aţi enervat de *două* ori, fiindcă pre- tindeţi că aţi făcut rahatul ăsta din greşeală. Sunteţi un om matur şi negociator comercial şef pentru întreaga dumneavoastră casă blestemată. Şi da, Casa de Wolfe e, pe bune, o nenorocită de casă minoră.

- Hei...

— Dar până şi o nenorocită de casă minoră are resursele necesare angajării unei persoane competente. Aşa că, fie aţi reuşit naibii să vă ascundeţi incompetenţa absolută faţă de cei din Casa de Wolfe destul de mult timp ca să vă propulsaţi până în poziţia în care sunteţi, fie ştiaţi ce făceaţi încă din momentul în care v-aţi aşezat în afurisitul ăla de scaun şi v-aţi hotărât să-mi insultaţi in- teligenţa. Aşadar, care dintre cele două e varianta cea bună?

Heuvel clipi, apoi întrebă:

— De ce vă pasă?

— De competenţa dumneavoastră? Nu-mi pasă, dar sunt sigură că şefului dumneavoastră i-ar păsa.

— Nu, vreau să spun de ce vă pasă de *asta?* De contractul ăsta.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Contesa de Nohamapetan a încercat să vă ucidă, Lady Kiva, murmură Heuvel.

Fundapellonan se mişcă stânjenită pe scaun la auzul vorbelor lui; ea fusese cea atinsă de glonţul destinat Kivei şi abia în ultima săptămână i se permisese să se întoarcă la muncă. Umărul îi era în continuare afectat şi se vindeca greu.

— Casa de Nohamapetan este o casă de trădători. Şefa lor se află în închisoare şi moştenitorii ei lipsesc sau au murit. Sunteţi la conducere fiindcă vi s-a acordat acest rol de către împărax. Nu sunteţi obligată să fiţi loială acestei case, Lady Kiva. *Şi ce dacă* acest contract ar fi renegociat? In cel mai rău caz, Casa de Nohamapetan va face o grămadă ceva mai mică de bani decât înainte. Această casă de trădători. Nu înţeleg care e problema.

Auzind asta, Kiva încuviinţă şi se ridică iute în picioare, îndreptându-se către Heuvel. El se uită la Fundapellonan, nesigur; Fundapellonan clătină foarte uşor din cap, de parcă ar fi spus *E prea târziu să mai scapi acum.* Kiva se aplecă pentru a-1 privi în ochi.

— Ei, de vreme ce ai întrebat, spuse ea, află că îmi pasă fiindcă Impăraxul mi-a poruncit să-mi pese. Fiindcă dincolo de nenorociţi! de Nohamapetani, această casă are sute de mii de angajaţi care se bazează acum pe mine să le reprezint interesele. îmi pasă pentru că, deşi *tu* nu vei şti niciodată asta, să conduci o nenorocită de casă este o responsabilitate imensă şi, poate, nu ştiu, mi-ar plăcea să fiu văzută ca fiind *bună* la ceea ce fac, la dracu'! îmi pasă

din cauză că, în ciuda numelui de pe uşă, aceasta este acum nenorocita *mea.* de casă. îmi pasă pentru că, atunci când intri în casa mea, în biroul meu şi-mi spui ce

urmează să se întâmple, mă insulţi pe mine şi-mi insulţi şi casa. Şi de vreme ce se vede clar că nu eşti genul care să dea dovadă de o nenorocită de iniţiativă proprie, băşinos cognitiv amărât ce eşti, îmi pasă fiindcă această casă mică şi infectă a ta mă insultă pe mine şi-mi insultă casa, ba chiar ambele mele case, fiindcă încă mai fac parte din nenorocita de Casă de Lagos. îmi pasă *fiindcă, la dracu', îmipa$ă*| Iar tu şi căsuţa ta infectă v-aţi pus rău fix cu persoana căreia e cel mai puţin indicat să încercaţi să-i faceţi programul. Acum este destul de clar, domnule Heuvel? Sau ar trebui să folosesc dracului nişte cuvinte mai simple?

— Nu, m-am prins, o asigură Heuvel.

— Bine, zise Kiva, îndreptându-şi spinarea şi rezemându-se de birou. Atunci uite ce ai de făcut. O să te întorci la şefii tăi şi o să le spui cam aşa: Casa de Nohamapetan^ le mulţumeşte pentru ofertă, iar contraoferta noastră este următoarea - Casa de Wolfe poate să se ducă-n pizda mă-sii, fiindcă noi nu suntem de acord să schimbăm niciun rahat de virgulă din contractele noastre actuale. Dacă toţi cei din Casa de Wolfe doresc să ne cheme în instanţă la Tribunalul Breslelor, nu au decât, din moment ce Casa de Nohamapetan va bloca rahatul ăsta, nu numai până la prăbuşirea Fluxului, dar chiar şi până la moartea prin căldură a blestematului de univers observabil.

Kiva se întoarse spre Fundapellonan:

— Avem resursele necesare pentru asta, nu?

— Ah, sigur că da, răspunse Fundapellonan.

Kiva îşi îndreptă din nou atenţia spre Heuvel:

— Aşa că, dacă îţi doreşti ca stră-stră-stră-strănepoţii tăi să se ocupe tot de treaba asta în timp ce oxigenul li se scurge din habitat, du-te la tribunal cu rahatul ăsta de forţă majoră, noi vom fi acolo şi o să ne uităm cum se fac

albaştri la faţă. Până atunci, ieşi dracului din biroul meu!

— îmi place să te privesc în timp ce lucrezi, îi declară Fundapellonan după ce Heuvel ieşise dracului din biroul Kivei.

— N-o să fie ultima dată când o să întâlnim aşa ceva, spuse Kiva.

— Te referi la strategia de forţă majoră? Probabil că nu, zise Fundapellonan, făcând un gest cu mâna în direcţia în care Heuvel se cărase dracului. Casa de Wolfe nu e celebră pentru strategii juridice inovative. Nu cred că au ticluit ei singuri toate astea. Şi dacă nu au făcut-o ei, poţi fi sigură că altcineva a depus deja o plângere la Tribunalul Breslelor. Pot să pun pe cineva să urmărească chestiunea.

— Da, aşa să faci.

— Bine, răspunse Fundapellonan, notându-şi. Bineînţeles, asta chiar *mă face* să mă întreb de ce îţi pasă.

Kiva se uită pieziş la ea.

— Nu începe şi tu.

— Ştiu de ce ţi-a păsat când avea de-a face cu tine şi casa ta, spuse Fundapellonan, zâmbind la replica Kivei. Faptul că-ţi pasă când nu te afectează este remarcabil.

— Asta nu sună prea bine.

— Eşti o persoană extrem de preocupată de propriile interese. Nu e ceva rău sau bun; aşa stau lucrurile. Aşa că dacă te interesează chestiunea asta, înseamnă că te gândeşti şi la ce bătaie de cap e pentru tine.

— Este o bătaie de cap pentru că împuţitul ăla sinistru nu greşeşte, spuse Kiva. Prăbuşirea Fluxului se apropie. Dacă Tribunalul

Breslelor decide că distrugerea civilizaţiei înseamnă anularea contractelor, atunci va fi haos.

— Şi deodată nu-ţi mai place haosul.

— Nu-mi place când nu lucrează în favoarea mea.

— Uite, vezi, asta voiam să spun când am zis că te preocupă propriul interes.

— In cazul ăsta nu ar ajuta pe *nimeni,* spuse Kiva.

— Dacă Tribunalul Breslelor lasă vreunul dintre aceste procese să meargă mai departe, se va distruge baza întregului nostru sistem economic.

— Şi prăbuşirea Fluxului n-o să facă acelaşi lucru?

— Sfârşitul se apropie, spuse Kiva. Nu cred că înţeleg de ce vrem să vină mai *repede.* Oamenii vor muri de foame din cauza lui sau a unuia ca el, adăugă ea, arătând în direcţia în care plecase Heuvel.

— Ca să fim drepţi faţă de bietul domn Heuvel, el doar se supunea ordinelor primite şi îşi îndeplinea îndatorirea fiduciară, spuse Fundapellonan. Dacă tu mi-ai cere să mă duc la o altă casă cu acelaşi plan tâmpit, aş fi obligată s-o fac.

— Sper că mi-ai trage un pumn în faţă întâi.

— Umărul meu e tot praf. Ar trebui să-ţi trag un şut în fund în loc de pumn.

— Dar tot ai face-o.

— In momentul ăsta, nu cred că o să fie nevoie. Eşti egocentrică, dar se pare că propriul tău egoism s-a extins cumva. Cel puţin temporar.

— Să nu te obişnuieşti cu asta.

-Nu.

Fundapellonan se ridică de pe scaun, folosindu-şi braţul sănătos ca să se echilibreze.

— Intre timp, mă voi duce la departamentul juridic ca să formez o echipă care să răspundă în cazul în care Casei de Wolfe nu i-a fost inoculată îndeajuns de multă frică de Kiva Lagos. Tu ce-ai de gând să faci?

Kiva se uită la ceasul de pe birou.

— Trebuie să prind naveta spre Xi'an într-o jumătate de oră. Pentru o nenorocită de şedinţă a Comitetului

executiv.

Fundapellonan zâmbi:

— Nu mă păcăleşti pe mine; îţi place la nebunie să faci parte din el.

Auzind asta, Kiva mârâi. Comitetul executiv era compus din trei miniştri din parlament, trei membri ai Bisericii Interdependenţei şi trei membri ai caselor breslelor. Kiva fusese recrutată după ce în atacul asupra Impăraxului fuseseră implicate o treime dintre casele breslelor. Impăraxul hotărâse că avea nevoie de un vot sigur în comitet şi Kiva fusese alegerea ei. Iar aceasta observă ironia faptului că tocmai ea, dintre toţi oamenii, era considerată un vot sigur.

— Ar trebui să ridici problema tâmpeniei chestiei ăsteia cu forţa majoră la şedinţă, spuse Fundapellonan. Doar Grayland sau parlamentul pot să-i aştepte la cotitură şi să le-o taie scurt.

— Tribunalului Breslelor n-o să-i placă treaba asta, spuse Kiva.

Toată lumea ştia că Tribunalul Breslelor era o instituţie dificilă când era vorba despre aparenta ei independenţă.

— Nu, n-o să-i placă, încuviinţă Fundapellonan. Dar asta nu e problema ta.

Plecă, iar Kiva o urmări cu privirea, pe de-o parte fiindcă îi plăcea priveliştea, pe de altă parte fiindcă tot se mai gândea la confruntarea pe care tocmai o avuseseră cu nenorocitul de Heuvel.

Senia Fundapellonan avea dreptate în privinţa ei: Kiva era *extrem* de egocentrică. Senia era de părere că lucrul ăsta nu era nici de bine, nici de rău, dar Kiva gândea altfel. Ea credea că ăsta era singurul mod de a exista într-un univers căruia nu-i păsa în niciun fel de viaţa nimănui şi într-o civilizaţie creată pentru a-i menţine pe bogaţi cât se poate de bogaţi şi pentru a-i feri pe săraci de foame

îndeajuns de mult încât să nu se răscoale şi să-i decapiteze pe bogaţi. Un astfel de univers nepăsător şi o civilizaţie statică aveau să distrugă pe oricine nu s-ar fi concentrat strict asupra lui însuşi şi asupra propriilor interese.

Kiva nu greşea în privinţa asta, cel puţin nu în măsura în care o privea pe ea. Strategia ei - „du-te dracu'; *mie* ce-mi iese?" - o ajutase să ajungă, în numai doi ani, de la statutul de al şaselea copil în mare parte inutil al unei nobile care se bucura de o influenţă moderată la cel de şefă de facto a uneia dintre cele mai puternice case ale Interdependenţei, obţinând totodată un loc în Comitetul executiv şi bucurându-se de favorurile Impăraxului. Sigur, filozofia Kivei, acel egoism pragmatic, dedicat nu ar fi funcţionat la fel de bine pentru altcineva cum mersese pentru ea, dar să se ducă dracului, ei nu erau Kiva. Ceea ce, din nou, era fix esenţa chestiunii.

Cu toate acestea, cu cât Kiva urca mai sus în ierarhia puterii, cu atât îşi dădea seama că strategia ei egoistă avea, să zicem, anumite limite. Poate că într-o altă epocă, în care civilizaţia nu s-ar fi aflat la doar câţiva ani distanţă de prăbuşirea într-o gaură adâncă şi îngrozitor de întunecată, ar fi putut să continue să meargă mulţumită pe calea iubirii de sine, împăcată cu ideea că, în fond, nu avea absolut nicio importanţă ce făcea. Era doar o fărâmă însufleţită de carbon care avea să devină neînsufleţită pentru eternitate destul de curând, aşa că putea la fel de bine să mănânce încă

o brioşă, să facă dragoste cu roşcata aia simpatică sau orice altceva. Universul nu fusese creat pentru a absorbi egoismul Kivei, dar sigur nu era *rănit* în mod vizibil de acesta.

Dar Kiva era conştientă că timpul pe care-l trăia *ea* acum nu era *acel* timp. Timpul *ei* era cel al blestematei de implozii a civilizaţiei umane, care avea să distrugă toţi

oamenii, toţi indivizii - inclusiv pe ea. Intervalul de timp pe care îl mai avea probabil la dispoziţie (fără a lua în calcul posibilitatea asasinării, a unei su- pradoze accidentale sau a căderii de pe scări) îl depăşea acum pe cel al civilizaţiei în care trăia. Ceea ce însemna că o anumită porţiune din viaţa ei - poate chiar decenii - va deveni, *futu-i, extrem de neplăcută* dacă oamenii în poziţii înalte ale puterii nu făceau ceva pentru a evita toate astea.

Chestia era că oamenii aflaţi în poziţii înalte ale puterii se dovedeau a fi, ei bine, *extrem* de egoişti. Exact cum era şi Kiva. Ceea ce, din nou, ar fi fost *în regulă,* dacă civilizaţia umană nu s-ar fi apropiat de sfârşitul ăsta blestemat.

Dar, la dracu', chiar se apropia.

Aşa că era o problemă.

Şi astfel apăreau probleme ca aceea creată de Bagin, nenorocitul de Bagin Heuvel şi şefii săi amfibieni la fel de scârboşi, fericiţi să distrugă bazele economice ale societăţii pentru a salva câteva mărci care nu vor mai avea nicio importanţă când civilizaţia se va prăbuşi, iar fundurile lor umflate şi lăsate vor începe să pară gustoase pentru mulţimile înfometate. Gunoiul nenorocit de Bagin Heuvel şi şefii lui nu se gândeau decât la ceea ce putea să le iasă lor pe termen foarte scurt.

Kiva nu putea spune că ea era diferită la nivel fundamental - sau poate că nu fusese până în momentul în care Heuvel deschisese gura aia micuţă şi mincinoasă -, dar îşi dădea seama că, în

momentul de faţă, numărul de oameni egoişti şi preocupaţi doar de propriul interes pe care-i putea tolera civilizaţia umană, în special al celor din categoria socială care putea avea un impact real asupra sorţii omenirii, se micşorase considerabil. Kiva fusese şocată de o constatare care, fără să fie chiar o revelaţie, era cu si-

guranţă suficientă pentru a o face să se oprească: fie va trebui să devină mai puţin egoistă, fie va trebui să găsească o modalitate de a-i face pe ceilalţi mai puţin egoişti.

Evident, *ea* nu voia să devină mai puţin egoistă. Ca să repetăm, faptul că era fundamental egoistă funcţionase foarte bine pentru ea şi nu vedea niciun motiv să schimbe lucrurile. Sincer, ce voia cu adevărat să facă în acest moment era să o ia pe Senia acasă şi să i-o tragă până la epuizare, pentru că, dacă tot voia să încerce chestia asta cu monogamia, de dragul schimbării - şi chiar voia -, atunci intenţiona să profite din plin de ea. Şi chiar dacă Senia avea să aibă parte de unele beneficii de pe urma acestui lucru (ei bine, sigur *avusese* parte, dacă mărturiile ei erau credibile), nu ăsta era motivul pentru care Kiva o făcea. Acţiona pentru ea însăşi. A face lucrurile (inclusiv pe Senia) pentru ea însăşi funcţiona foarte bine pentru toată lumea.

Prin urmare, trebuia ca *alţii* să facă o schimbare.

Ceea ce avea să fie o adevărată provocare. Nu era ca şi cum se putea aştepta ca oricine altcineva dintre cei fundamental egoişti să vrea să schimbe felul în care făceau lucrurile.

Şi, mai important, Kiva recunoscu altceva: lucrurile ajunseseră într-un punct critic pentru fiinţele umane egoiste şi interesate doar de ele însele. Din câte îşi dădea seama Kiva, ori de câte ori oamenii egoişti se confruntau cu o situaţie sfâşietoare, care le schimba viaţa, ei treceau printr-un proces cu cinci etape distincte:

1. Negare.
2. Negare.
3. Negare.
4. *Afurisita de negare.*
5. Ah, rahat, totul e groaznic, ia ce poţi şi fugi!

Apariţia lui Bagin Heuvel în biroul ei şi strategia lui de

atac sugerau că faza a cincea era în plină desfăşurare.

Acest lucru îi complica situaţia Kivei, deoarece oamenii care îşi propuseseră să pună mâna pe cât de mult puteau înainte ca totul să se ducă de râpă se împotriveau unei treceri bruşte la altruism.

Dar era în regulă. Kivei îi plăceau provocările.

Uşa de la birou se deschise şi îşi făcu apariţia Bunton Salaanadon, asistentul ei executiv.

— Lady Kiva, o salută el.

— E timpul să mergem spre navetă, spuse ea.

— Nu, răspunse Salaanadon, apoi ridică o mână pentru a se corecta. Da, dar nu de asta am venit.

— Atunci de ce-ai venit?

— Am veşti de la Casa de Wu.

— Despre ce e vorba?

Impăraxul era membru al Casei de Wu, chiar dacă ea nu se implica în afacerile de zi cu zi ale acesteia. Era posibil ca orice s-ar fi întâmplat să fi avut legătură cu ea.

— Are treabă cu Impăraxul?

Salaanadon clătină din cap.

— E vorba despre Deran Wu.

— A, rahatul *ăla* de om.

Că tot venise vorba de egoism, Deran Wu era un adevărat monument de individualism.

— Ce e cu el?

— E mort.

— Mort?

— A fost asasinat.

— N-am fost de vină!

— Eu... nu ştiam că v-ar putea suspecta cineva, Lady Kiva.

— Ştim cine a făcut-o?

— Nu încă.

— Ei bine, Impăraxul ştie? Ştie măcar *ceva* din toate astea?

CAPITOLUL 3

Cardenia Wu-Patrick se trezi cu o jumătate de oră înainte să sune alarma, fiindcă iubitul ei, Maree, sforăia. De obicei, Cardenia reuşea să facă abstracţie de sforăit, care devenise un zgomot alb de fundal pe care creierul ştia să-1 atenueze şi să-l ignore. Dar în ultimele zile bărbatul căpătase o răceală care-1 făcea să sforăie mai tare şi mai haotic. Când Cardenia se trezi din cauza zgomotului, Maree părea că imită doi oameni ai cavernelor care purtau o discuţie foarte importantă despre descoperirea focului, ori despre vânarea unui porc sălbatic sau ceva de genul ăsta.

Cardeniei nu-i păsa. I se părea înduioşător. Erau încă la începutul relaţiei, aşa că defectele păreau mai degrabă adorabile, nu enervante; sau, cel puţin, Cardenia considera că defectele lui Maree erau simpatice, iar el era fie prea galant, fie prea circumspect ca să le menţioneze pe ale ei. Ea se întrebă într-o doară dacă va ajunge vreodată în punctul în care să *nu-i* mai considere defectele fermecătoare şi, în loc să le tolereze amuzată, să încerce să-l sufoce cu o pernă. Nu avusese niciodată o relaţie care să dureze atât. Se gândi că, dacă ar ajunge să-şi sufoce cândva iubitul, ar fi încântată că reuşiseră să ajungă până în acel punct.

Intre timp, stătea întinsă cu braţul peste pieptul lui Maree; discuţia formată din sforăituri a celor doi oameni ai cavernelor se încheiase, iar participanţii îşi luaseră tălpăşiţa, poate în căutarea unui mastodont. Maree se calmă şi ajunse la nivelul obişnuit de sforăit. Cardenia îşi plimbă uşor degetele pe pieptul său, nu atât de uşor încât să-l gâdile, dar nici suficient de tare încât să-l trezească, şi se miră, nu pentru prima dată, că ei doi au ajuns să fie împreună. Era un lucru neaşteptat, din mai multe motive. Şi totuşi, iată-i!

Mai rămase acolo câteva minute, odihnindu-se în acea zonă liminară dintre aţipeală şi veghe deplină, bucurându-se de căldura pe care o simţea radiind din Maree. Apoi, ştiind că alarma avea să-i trezească pe amândoi peste cinci minute, suspină, bombăni uşor şi alunecă din pat, având grijă să nu-şi trezească iubitul. Papucii şi halatul erau acolo unde le aşezase cu o seară înainte; şi le puse pe fiecare, apoi şopti către ceas ca să anuleze alarma. Trebuia să lucreze, dar nu exista niciun motiv pentru care Maree să nu poată dormi până mai târziu. Poate că oamenii cavernelor urmau să se întoarcă pentru o nouă discuţie.

Cardenia făcu duş, se şterse cu prosopul, îşi perie părul până îl îmblânzi complet, apoi intră în dressing şi îmbrăcă lenjeria intimă şi un halat de casă. In acest moment, avea două opţiuni: prima, să intre pe o uşă aflată în stânga ei, în spatele căreia aştepta echipa de garderobă, coafură şi machiaj împreună cu Nera Chernin, cea care se ocupa de ea dimineaţa, urmând să îi treacă în revistă programul zilei, care începea din secunda în care ieşea de la machiaj şi dura până într-un moment încă nedeterminat, cuprinzând aproximativ douăsprezece până la cincisprezece ore, chiar şi mai mult.

A doua opţiune era să intre pe o uşă complet diferită şi să poarte o conversaţie cu cei care se aflau în spatele ei. Dacă o deschidea pe

aceasta nu însemna că nu avea să mai dea ochii cu Chernin şi acoliţii ei; avea doar să întârzie inevitabilul cu oricât de mult timp ar fi ales să petreacă acolo.

Indiferent ce ar fi făcut, nimic nu avea să schimbe faptul că, prin simplul act de a trece un prag, ea înceta să mai fie Cardenia Wu-Patrick, devenind Grayland a II-a, împărax al Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente şi al Breslelor Comerciale, Regină a Centrului Comercial şi a Naţiunilor Asociate, Capul Bisericii Interdependente, Moştenitoarea Terrei şi Mama Tuturor, Al Optzeci şi Optulea împărax al Casei de Wu.

Cardenia se uită la ambele uşi, suspină şi se îndreptă spre a doua, care se deschise fără să i se comande. Grayland a Ii-a îi trecu pragul.

încăperea în care intră era mare şi aproape goală, până în punctul de a fi aproape lipsită de caracteristici; doar o bancă lungă, turnată direct din perete, reprezenta o întrerupere a liniilor curate şi aproape sterile ale încăperii. Era, poate, o cameră în care nu trebuia să leneveşti. Cu toate acestea, Grayland se aşează pe bancă, poziţionându-se cât de confortabil îi permitea aceasta şi-l chemă pe principalul ocupant al încăperii.

— Jiyi, spuse ea.

Se aprinseră proiectoare ascunse şi în mijlocul încăperii fu invocată o fiinţă cu aspect omenesc, lipsită de gen sau sex. O privi pe Grayland, se îndreptă spre silueta aşezată şi înclină din cap:

— Impăraxe Grayland a II-a, spuse Jiyi, în stilul său obişnuit. Cu ce vă pot fi de folos?

Grayland evaluă silueta din faţa ei. Această încăpere se numea Camera Memoriei. Gândurile şi stările sufleteşti ale fiecărui împărax dinaintea ei se aflau aici - inclusiv ale primului dintre ei, Profetesa-Impărax Rachela I -, înregistrate de o reţea neurală

pe care fiecare Impărax, inclusiv Grayland, o avea

implantată în creier. Jiyi era interfaţa pe care fiecare Impărax în viaţă o folosise pentru a-şi accesa predecesorii; tot ce trebuia să facă era să ceară să-l vadă pe unul dintre ei, iar Jiyi îi scotea la iveală, unul câte unul sau laolaltă, adunându-i pe toţi cei cu care dorea să vorbească Impăraxul în viaţă.

Toţi împăracşii anteriori, cu excepţia unuia, au crezut că Jiyi era doar atât: o interfaţă către alţi împăracşi, având parte de o inteligenţă artificială de bază pentru extragerea altor informaţii generale. Dar Grayland aflase recent că Rachela I, primul Impărax, îl construise pe Jiyi cu un cu totul alt scop: să caute şi să găsească informaţii ascunse pe tot cuprinsul Interdependenţei.

Când avea această sarcină, Jiyi nu era nici rapid, nici eficient - unele informaţii ascunse puteau să ajungă în bazele lui de date abia după ani sau chiar decenii întregi -, dar lipsurile pe care Jiyi le avea în materie de viteză şi viclenie erau compensate prin faptul că era neobosit. Mai devreme sau mai târziu, tot ce era ascuns îi era dezvăluit.

Şi acum, pentru că ştia despre această funcţie, toate misterele îi erau revelate şi lui Grayland.

— Deran Wue mort de douăsprezece ore, îi spuse Grayland lui Jiyi. Ai aflat cine a făcut-o?

— Nu ştiu, răspunse Jiyi.

— Ai descoperit ceva care ar putea sugera un vinovat?

— După ce asasinarea sa a devenit publică, s-a înregistrat o intensificare a comunicaţiilor din partea membrilor de nivel înalt ai caselor nobiliare importante şi ai celor comerciale, spuse Jiyi. Aceste comunicaţii erau complet codificate, aşa cum sunt în mod obişnuit. îmi va lua ceva timp pentru a le accesa fie prin decriptare, fie prin alte mijloace.

— Explică ce înseamnă „ceva timp".

— Dacă e nevoie să fac uz de decriptare prin forţă brută, poate dura decenii întregi. Acest lucru nu este

necesar de obicei, fiindcă sunt alte căi de obţinere a informaţiilor, cum ar fi accesarea camerelor de securitate care afişează ecranele cu informaţii.

— Le citeşti peste umăr, gândi Grayland cu voce tare.

— Da, spuse Jiyi. In acest moment, niciunul dintre mesajele securizate pe care le-am văzut nu indică anumite date privitoare la evenimente, cu excepţia comunicaţiilor provenite de la martorii înşişi.

— Şi în niciunul nu se menţionează ceva despre trimiterea plăţilor finale aferente unui contract.

— Nu.

Grayland se încruntă:

— Fiindcă mi-ar uşura viaţa, ştii, dacă ai afla toate astea *azi.*

— înţeleg, spuse Jiyi, iar Grayland se întrebă, nu pentru prima dată, dacă Jiyi chiar înţelegea.

Jiyi era proiectat să fie teribil de neutru, aşa cum era şi Camera Memoriei.

— Ai informaţii noi pe care ar trebui să le ştiu?

— Despre asasinarea lui Deran Wu sau într-un sens mai larg?

— Şi una, şi alta.

— Nu există alte informaţii despre Deran Wu. Pe un plan general, câteva dintre casele nobiliare au început să-şi transfere pe ascuns averile la Capăt şi intenţionează să-şi trimită membrii esenţiali şi importanţi acolo.

Grayland a Ii-a dădu din cap la auzul acestor cuvinte. Nu avea nevoie de o inteligenţă artificială milenară care să adulmece secrete pentru a-i spune că, în sfârşit, familiilor nobiliare şi breslelor comerciale pe care le controlau le intrase în cap că Fluxul chiar

se prăbuşea şi că poate voiau să-şi păstreze măcar o parte din bogăţie şi să o trimită în singurul loc din Interdependenţă care, în teorie, avea capacitatea de a supravieţui mai mult de câteva decenii - în cel mai bun

caz. Avea suficiente rapoarte de securitate şi financiare legitime care să-i semnaleze acest lucru. Acestea aveau să-i ocupe cel puţin o parte din zi şi bănuia că îi vor ocupa din ce în ce mai mult timp din zilele următoare.

îmi fac mai târziu griji pentru asta, gândi ea. Se afla în Camera Memoriei din cauza morţii lui Deran Wu şi a implicaţiilor ei. Jiyi, oricât ar fi fost de util, nu era cel cu care trebuia să vorbească despre subiectul ăsta. Avea nevoie de cineva care să aibă o experienţă reală trăită în legătură cu Interdependenţa şi casele nobiliare şi, în special, cu Casa de Wu. Ii ceru lui Jiyi să îi aducă o persoană anume.

— A murit pentru că a băut *ceai,* spuse Impăraxul Attavio al VI-lea - mai precis, simularea lui digitală, creată atât de măiestrit.

In afara faptului că fusese Impăraxul precedent, Attavio al VI-lea fusese, întâmplător, şi tatăl lui Grayland.

Grayland încuviinţă, apoi se strâmbă.

— Bine. Nu ştim dacă a fost din cauza ceaiului. Poate că i-a fost otrăvită ceaşca. Sau poate că atât în ceai, cât şi în ceaşcă ar fi putut exista ingrediente care s-au transformat în otravă atunci când au fost amestecate. Anchetatorii cercetează încă acest lucru.

— Dar sigur a fost otravă, spuse Attavio al VI-lea.

— Ah, da, sigur.

— Nu s-au deranjat să mascheze otrăvirea sub forma unui atac de cord sau a unui accident vascular cerebral, de exemplu.

-Nu.

— Nu există niciun suspect evident.

— Asistenta personală a lui Deran, Witka Chinlun, l-a servit cu ceai şi a fost interogată. O ţin în arest, dar, din câte înţeleg, nimeni nu crede că e probabil ca ea să fi ştiut despre otravă. Pare să fie în stare de şoc şi

cooperează pe deplin.

— O compătimeşti?

— Şi-a otrăvit neintenţionat şeful, tată. E destul de nasol.

— Aşa e, încuviinţă Attavio al VI-lea. îmi spui toate astea cu un motiv. Care ar fi acesta?

— Am vrut să ştiu ce crezi tu.

— Nu cred nimic. De fapt, eu nu gândesc.

Grayland îşi muşcă obrazul, reprimându-şi un gând, imul despre Attavio al VI-lea, Jiyi şi toţi ceilalţi împăracşi. Apoi, amintindu-şi că Attavio al VI-lea din faţa ei era, într-adevăr, o simulare, o spuse oricum:

— Nu cred că e adevărat ce spui.

— Că nu gândesc?

— Da. Facem asta de prea mult timp şi am avut prea multe conversaţii cu tine în care ai pus întrebări şi mi-ai oferit sfaturi. Nu puteai face asta dacă nu gândeai.

— Ceea ce spui nu e corect, a răspuns Attavio al VI-lea. Nu în felul în care te raportezi tu la gândire. Această simulare este foarte bună la aproximarea euristică. Pot oferi presupuneri bazate pe experienţa mea de viaţă şi pe modelul înregistrat al modului în care gândeam când eram în viaţă.

Cam asta înseamnă să gândeşti, îşi spuse Grayland, dar nu o rosti cu glas tare. Era conştientă că se lăsa încă o dată atrasă în bălăriile teleologice legate de faptul că putea să poarte o conversaţie cu tatăl ei mort sau cu o copie a lui şi că acest lucru nu o va ajuta cu problemele ei actuale.

Grayland oftă. *Civilizaţia noastră se prăbuşeşte, dar cu toate astea Deran Wu tot a fost otrăvit,* gândi ea. Lucrul ăsta dădea dovadă de un angajament puternic faţă de ticăloşie, unul pe care Grayland l-ar fi putut respecta dacă, în acelaşi timp, nu i-ar fi complicat şi mai mult

viaţa.

Attavio al VI-lea sau copia sa aştepta răbdător în timp ce fiica lui încerca să înţeleagă ce se întâmplă. El putea să aştepte răbdător ani de zile, dacă era nevoie. Dacă nici morţii înviaţi nu erau răbdători...

— Să reformulez, spuse Grayland către fantoma tatălui ei. Ce *ai fi* gândit despre asta atunci când puteai să gândeşti?

— Moartea lui Deran are scopul de a transmite un mesaj, replică Attavio al VI-lea.

— Ce vrei să spui?

— Vărul tău a fost ucis în public. Otrăvit cu ceaiul său favorit. Nu a existat nicio tentativă de a ascunde faptul că a fost otrăvit, ceea ce ar fi fost relativ uşor de făcut. Cel care l-a omorât, oricine ar fi, a vrut să se ştie că a fost ucis.

— O acţiune teroristă, sugeră Grayland.

— Posibil, încuviinţă Attavio al VI-lea. Sau altceva. Asasinatul a fost revendicat de vreo organizaţie?

— Da, aceleaşi grupuri care revendică orice lucru îngrozitor care se întâmplă, spuse Grayland. Oamenii mei de la securitate spun că niciunul dintre ele n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Deci nu au fost revendicări serioase ale asasinatului.

-Nu.

— Atunci e posibil să nu fie terorism, zise Attavio al VI-lea. Iar dacă este, scopul este unul pe termen lung, nu pentru a obţine un câştig imediat.

— Cum ar fi?

— Nu am suficiente informaţii pentru a continua. Cine-şi doreşte moartea lui Deran Wu?

— Păi, cam jumătate dintre casele nobiliare, un număr mare de ofiţeri de armată şi miniştri din parlament şi probabil fiecare membru al fostului Consiliu de administraţie al Casei de Wu, răspunse Grayland, rânjind.

— Şi tu, adăugă Attavio al VI-lea

— Poftim? spuse Grayland, clipind.

— Dacă-mi aduc bine aminte, Deran Wu a făcut parte din conspiraţia organizată împotriva domniei tale.

Grayland zâmbi scurt la auzul acestui comentariu, care era o recunoaştere implicită a faptului că o simulare a unui om mort avea cunoştinţă despre un eveniment care s-a petrecut la mult timp după ce acesta plecase din această lume.

— S-a întors împotriva celor din conspiraţie şi a denunţat toţi membrii acesteia, spuse ea.

— Se prea poate. Nu ai fi primul împărax care să câştige de pe urma informaţiilor primite de la un trădător, iar apoi să acţioneze împotriva lui.

— Dar tu? spuse Grayland fixându-1 cu privirea pe tatăl ei. Ai asasinat pe cineva în felul acesta?

-Nu.

— Ai dat ordin vreodată să fie asasinat cineva?

— Nu în mod public, spuse Attavio al VI-lea.

— *Nu în mod public?*

— Asasinarea nu se număra printre instrumentele mele favorite. Acestea fiind zise, poate că au fost momente când mi-am dorit să mă scape cineva de un preot turbulent.

— Ai pus să fie uciși preoţi?

Grayland ştia că tatăl ei avusese probleme cu Biserica Interdependenţei, al cărei Cap (oficial) fusese, aşa cum era ea acum.

— E o expresie, spuse Attavio al VI-lea. O găseşti în dicţionar. Ideea e că nu am ales să mă folosesc de asasinate ca parte a meşteşugului guvernării mele. Dar poţi s-o întrebi pe bunica ta ce crede despre asta. Probabil că o să-ţi dea cu totul alt răspuns.

Grayland se gândi la Zetian a III-a, bunica ei paternă, şi se înfioră puţin. Istoria nu avea să o reprezinte într-o

lumină favorabilă pe aceasta, nici măcar din puţinele informaţii care mai erau disponibile acum.

Attavio al VI-lea îi observă reacţia.

— înţeleg că nici tu nu ai ales să te foloseşti de asasinate.

— Nu, n-am făcut-o.

— Probabil că e o hotărâre înţeleaptă.

— Probabil?

— Asasinatele nu sunt niciodată simple şi întotdeauna au consecinţe. Dar domneşti în vremuri turbulente, spuse Attavio al VI-lea.

Grayland observă că folosise iarăşi cuvântul „turbulent".

— Au fost două tentative de asasinat asupra ta - le-ai supravieţuit. La fel şi loviturii de stat aproape reuşită. Nu cred că ai fi judecată prea aspru dacă tu, ca împărax, ai decide să grăbeşti împărţirea dreptăţii pe care o merită cei care au conspirat împotriva ta.

Grayland se gândi la oamenii care ar putea fi pe lista ei, dacă ar fi avut una. Ar fi fost îndeajuns de mulţi încât forţele ei de securitate să fie ocupate până la prăbuşirea completă a Interdependenţei.

— Avem alte preocupări, mult mai presante, spuse ea.

— Probabil e înţelept, repetă Attavio al VI-lea. Dacă nu tu i-ai curmat viaţa vărului tău, atunci e bine să treci în revistă numele celor care ar fi putut s-o facă şi să vezi unde duce acest lucru.

Grayland încuviinţă din cap.

— Presupunând că te interesează să descoperi cine l-a asasinat, adăugă Attavio al VI-lea. In afară de obişnuita anchetă formală.

— Sigur că vreau.

— Repet: făcea parte dintr-o conspiraţie împotriva ta.

— Da, dar dincolo de toate, moartea lui nu *mă ajută*

cu nimic, spuse Grayland. El trebuia să controleze Casa de Wu şi s-o ţină la respect. Acum e mort, iar membrii Consiliului de administraţie deja se luptă între ei pentru dobândirea controlului. Dacă Deran rămâne singurul văr Wu ucis în următoarele câteva luni, ar trebui să ne considerăm norocoşi.

— Teoretic, tu eşti capul Casei de Wu, remarcă Attavio al VI-lea.

— *Teoretic,* Împăraxul nu a mai încercat de secole întregi să conducă Casa de Wu, spuse Grayland. Ieşisem deja din graţiile verilor mei când am luat puterea din mâna Consiliului şi l-am pus la cârmă pe Deran. Am ieşit basma curată doar fiindcă Jasin Wu s-a întors împotriva mea, aşa că am avut un pretext pentru suspiciuni. Dacă nu găsim o dovadă clară că cineva din Consiliu l-a ucis, nu am nicio justificare politică să mă implic. Dacă mă bag din nou, rezistenţa va fi copleşitoare. Nu-mi pot permite aşa ceva. Nu acum.

Attavio îşi lăsă capul într-o parte:

— Tocmai ai înăbuşit o revoltă. Ar trebui să ai ceva capital politic de exploatat.

Grayland zâmbi din nou, de data aceasta cu amărăciune:

— Aşa s-ar zice, tată, aşa s-ar zice... Dar, cum ai zis, vremurile sunt... *turbulente.*

— Cum ştiai că o să fie. Fix cum te-am avertizat când ai acceptat coroana.

— Da, aşa este, spuse Grayland. Ai mai spus şi că nu credeai A., că sunt pregătită să mă descurc cu toate. Îţi aminteşti?

— îmi amintesc, răspunse Attavio al VI-lea.

— Ce crezi acum? spuse Grayland, ridicând o mână. Vreau să zic, ce ai gândi, dacă ai putea gândi acum?

Attavio al VI-lea tăcu. Grayland era conştientă la nivel intelectual că această pauză era inutilă şi fusese

introdusă în simularea lui Attavio, din moment ce Camera Memoriei ştia că, într-o astfel de situaţie, când două fiinţe umane purtau o asemena conversaţie, trebuia să existe o pauză, un timp în care interlocutorul care urma să răspundă să îşi organizeze gândurile pentru a răspunde în mod coerent. Pauza exista ca să-i ofere lui Grayland o experienţă umană autentică din punct de vedere psihologic. Nimic mai mult.

Dar această informaţie n-o împiedică să se simtă inundată de o senzaţie anume. De sentimentul că era judecată şi că părea incompetentă, iar că tatăl ei - sau copia lui - încerca să găsească o modalitate de a-i spune că-i pare rău, dar nu se ridică la înălţimea aşteptărilor.

— Nu te ridici la înălţimea aşteptărilor, spuse Attavio al VI-lea, fără ocolişuri. Dar, de fapt, cine s-ar ridica? adăugă el.

Grayland expiră şi abia în acel moment îşi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea.

— Mulţumesc că ai adăugat ultima parte, spuse ea.

— Nu am făcut-o din compasiune.

— Ştiu. Nu eşti programat în felul ăsta. Mulţumesc oricum.

— Cu plăcere, spuse Attavio al VI-lea. Cu privire la asasinarea vărului tău, ce ai de gând să faci mai departe?

— Nimic în mod direct, spuse Grayland. Forţele mele de securitate şi ceilalţi anchetatori lucrează deja la asta. Aşa cum am spus, am preocupări mai urgente.

— Dar tot ai venit să-mi spui despre asta.

— M-am gândit că un alt împărax ar putea şti câte ceva despre asasinate.

— Nu cred că ţi-am spus ceva ce nu ştiai deja.

— Nu, nu mi-ai spus, încuviinţă Grayland. Dar tu nu exişti. Aşa că-ţi poţi permite luxul să judeci cu detaşare situaţia. Şi cred că ai dreptate. Scopul a fost să se trimită un mesaj. Mai trebuie doar să ne dăm seama cui.

— Asta ar depinde de cine se află în spatele asasinatului, spuse Attavio al VI-lea. Şi, aşa cum ai spus, nu există suspecţi evidenţi.

— Nu, nu există, spuse Grayland. Dar pot ghici.

CAPITOLUL 4

Nadashe Nohamapetan se trezi plină de ură, cum obişnuia să o facă în ultimul timp.

Pe cine şi ce ura ea astăzi? Ia să vedem!

Pentru început, ura cabina de lux în care se afla, „cabina de lux“ fiind o descriere extrem de îngăduitoare a încăperii - trei metri lungime, doi metri lăţime şi doi metri înălţime - în care locuia acum. Era mai mică decât celula de închisoare în care petrecuse câteva luni şi mirosea mai urât. Cabina de lux avea o cu- şetă rabatabilă de care erau prinse curele pentru protejarea ocupantului atunci când câmpurile de împingere se opreau, ceea ce se întâmpla destul de des. Salteaua cuşetei avea o grosime de doi centimetri şi era probabil compusă din placă aglomerată din lemn şi disperare, iar sacul de dormit care-i fusese dat, în ciuda asigurărilor primite conform cărora fusese curăţat şi dezinfectat, mirosea ca şi cum decenii de-a rândul astronauţii singuratici s-ar fi masturbat în el, lăsând urmele să se descompună.

Cabina nu avea geamuri şi nici decoraţiuni, era aparent conectată la un sistem de ventilaţie şi de undeva se auzea un *sunet* - la fiecare câteva minute, dar înnebunitor de haotic în privinţa intervalelor exacte - care-i amintea lui Nadashe de un bebeluş care horcăia sufocându-se cu o acadea din metal. In prima ei

noapte petrecută în cabina de lux, Nadashe a căutat în van originea sunetului devenind, pe măsură ce continua să o caute, din ce în ce mai puţin sănătoasă la cap, până când nu a avut încotro şi s-a băgat în sacul de dormit, a tras fermoarul şi şi-a pus mâinile peste urechi, pufăind să

nu mai simtă reziduurile astronauţilor, ajungând în pragul leşinului.

Căpitanul o asigurase că ea are cea mai bună cabină de pe navă.

Dar să continuăm: ura nava în care se afla cabina, *Iubirea noastră nu a putut dura,* un cargobot care făcea ruta între planeta Centrului şi Orleans, un habitat de mărime medie care orbita steaua Centrului, un pic mai aproape de aceasta decât Centrul însuşi. *Iubirea noastră* avea cel puţin o sută de ani şi, după cum arăta, i se făceau lucrări de întreţinere aproximativ la fiecare zece ani; când Nadashe a urcat la bord s-a uitat la pereţi şi nu şi-a pus problema *dacă* va contracta vreo infecţie pe navă, ci cu ce boli se va procopsi. De vreme ce se îmbolnăvise de o bronşită uscată după o săptămână de la sosire, avusese dreptate.

Iubirea noastră era un cargobot independent, ceea ce reprezenta o denumire politicoasă pentru un vas utilizat pentru contrabandă. Transporta o cantitate infimă de încărcătură legală, care-i permitea accesul în locurile de staţionare de la Centru şi din Orleans, iar sub acea încărcătură se ascundea un ocean infinit de liste de marfă în acelaşi timp banală şi dubioasă, complet ilegală. Imitaţii ieftine, produse de contrabandă, bunuri care nu erau produse de monopolurile legale, altele care violau drepturile de autor ale mărcilor înregistrate, orice, de la pistoale până la rom şi câte şi mai câte. Toată lumea ştia ce era *Iubirea noastră* şi cu ce se ocupa, dar nimănui nu-i păsa, fiindcă banii erau frumoşi, iar Căpitanul Robinette arunca în stânga şi în dreapta cu ei, nu echipajului, bineînţeles, ci autorităţilor

portuare, docherilor, barmanilor şi evaluatorilor fiscali imperiali. Căpitanul Robinette era foarte popular.

Pentru Căpitanul Robinette, Nadashe era doar o altă marfă de contrabandă de pe *Iubirea noastră,* numai că pe

ea nu o descărca niciodată, doar îi cerea câte o sumă exorbitantă pentru fiecare etapă a călătoriei de la Centru la Orleans şi înapoi. Tot ce avusese Robinette de pierdut în urma acestui schimb era o cabină care fusese folosită de doi lucrători sexuali neautorizaţi de pe navă, Jeanie şi Roulf, pentru întâlnirile lor - acum că Nadashe se gândea mai serios, probabil treaba asta explica treaba cu sacul de dormit. Jeanie şi Roulf fuseseră mutaţi în cabina lui Doc Bradshaw, şi Doc Bradshaw fusese nevoită să doarmă în paturile supraetajate ale membrilor echipajului, ceea ce o făcea să bombăne îngrozitor de fiecare dată când Nadashe se ducea să-şi ia medicamentul pentru bronşită.

Nadashe nu-şi făcea griji că Doc Bradshaw ar fi putut s-o denunţe la Centru sau la Orleans. La fel ca aproape fiecare membru al echipajului de pe *Iubirea noastră,* Doc Bradshaw se ascundea ea însăşi de puterea legii. Pe navă se spunea că îşi înjunghiase un fost amant drept în rinichi. Pe Doc Bradshaw nu o chema de fapt „Bradshaw"; era doar un nume pe care-1 primise când urcase la bordul *Iubirii noastre,* ales dintr-o listă pe care Căpitanul Robinette o ţinea pe un panou. Bradshaw nu era de fapt „Bradshaw", Jeanie şi Roulf nu erau de fapt „Jeanie" şi „Roulf", iar Robinette nu se numea „Robinette" când se îmbarcase pe *Iubirea noastră* cu trei decenii în urmă.

Chiar şi Nadashe avea un nume de navă, deşi ce rost mai avea să tăinuieşti identitatea fostei logodnice a prinţului moştenitor al Interdependenţei, care se întâmpla să fie şi Inamicul Imperial

Numărul 1 actual. *Regulile sunt reguli,* spusese Robinette şi o poreclise „Karen".

Nadashe ura numele ăsta tâmpit. Şi ura regula stupidă că fiecare nou-venit trebuia să primească un alt nume. Şi că *Iubirea noastră* o îmbolnăvise de bronşită. Şi că, deşi faptul că se afla la bordul *Iubirii noastre* o scăpa de

închisoare, a fi aici era în sine o condamnare la închisoare, de vreme ce nu putea părăsi nava niciodată. Spre deosebire de „Doc Bradshaw", „Jeanie" sau „Roulf" sau de oricare alt membru al acestui echipaj cu nume ridicole, în prima secundă în care ea ar fi scos capul din navă ar fi fost reperată şi arestată. Putea să se bazeze pe echipajul *Iubirii noastre* să n-o trădeze; însă nimeni altcineva din sistem nu avea aceeaşi obligaţie.

Iar asta era altă problemă; pur şi simplu ura faptul că era fugară.

La nivel *intelectual,* desigur, înţelegea perfect de ce se află în această situaţie. Când cineva a urzit o revoltă planetară, şi-a ucis propriul frate în timp ce încerca să omoare Impăraxul, a evadat prin violenţă din închisoare şi a luat parte la un complot de răsturnare a familiei regale era evident că a deveni fugară nu era numai o consecinţă probabilă, dar şi, realmente, cel mai bun scenariu posibil. Pricepea cum stăteau lucrurile.

Dar asta nu făcea ca sechestrarea ei pe o navă împuţită plină de răufăcători care înjunghiau în rinichi să pară mai bună nici din punct de vedere existenţial, nici dintr-unul referitor la viaţa de zi cu zi.

Nadashe nu avea cum să evite faptul că, dincolo de orice îndoială, *coborâse* pe scara socială. Fusese o vreme - nu cu mult timp în urmă - când se afla în rândul candidatelor la statutul de consoartă imperială şi de mamă a viitorului împărax. Chiar dacă i-ar fi ieşit chestia asta (şi, aşa cum se dovedise, nu-i reuşise)

avusese un plan de rezervă să-l instaleze pe fratele ei Ghreni ca Duce de Capăt înainte de schimbarea curenţilor Fluxului, asigu- rându-se că după schimbare Nohamapetanii, nu familia Wu, vor deveni noua linie imperială.

Doar că nici *asta* nu i-a ieşit. Ghreni era tot la Capăt şi putea sau nu să fi devenit Duce până acum, dar se dovedise că nici cu- renţii Fluxului nu făceau ce şi-ar fi

dorit Nadashe să facă - adică ce-i spusese amica ei fiziciană Hatide Roynold că vor face -, pentru că, în loc să se deplaseze, aceştia se prăbuşeau pur şi simplu cu totul. Nadashe s-a înfuriat rău când a aflat că Roynold nu avusese dreptate şi ar fi avut grijă să o pedepsească, dacă mama ei nu ar fi eliminat-o deja printr-o explozie în spaţiu, din greşeală, împreună cu alte zeci de oameni, într-o tentativă prost gândită de răzbunare împotriva Impăraxului.

Propria ei mamă!

Şi acesta era *încă un* lucru pe care-l ura.

Nu pe mama ei - hmm, ei bine, să trecem peste *asta* -, ci faptul că mama ei, Contesa de Nohamapetan, îşi urzise propria tentativă de lovitură de stat împotriva actualului împărax. Parcă n-ar fi fost destul de rău că tentativa de lovitură de stat a eşuat; dar *după* ce a dat chix, mama ei a decis că cel mai inteligent lucru de făcut era să ţipe la împărax că ea, Contesa de Nohamapetan, l-a ucis pe fostul prinţ moştenitor, a cărui moarte fusese considerată anterior un accident.

Era clar că nu fusese deloc o mişcare inteligentă. Nadashe nu ura doar faptul că mama ei era în închisoare pentru trădare şi crimă - aceeaşi închisoare în care fusese încarcerată şi ea pentru trădare şi crimă, ce *ironie* în familie -, dar şi faptul că, acum, familia Nohamapetan fusese înlăturată definitiv de la administrarea casei lor şi a monopolului comercial al acesteia, care era acum

condusă de un membru minor al unei case nobiliare mult mai puţin înfloritoare.

Adică nenorocita de Kiva din nenorocita de casă Lagos, aşa cum ar fi spus fără îndoială însăşi Kiva, cu gura ei extraordinar de spurcată. Nadashe o ura din tot sufletul. Ea şi Kiva îşi încrucişaseră drumurile pentru prima dată la universitate, unde, cu excepţia perioadei în care Kiva îl folosise pe fratele lui Nadashe, Ghreni, pe post de jucărie

sexuală, hotărâseră de comun acord că cel mai bun lucru pentru amândouă era să nu-şi stea în cale: Nadashe pentru că nu voia să-şi petreacă timpul înhăitându-se cu inferiorii ei, iar Kiva pentru că era prea ocupată să şi-o tragă cu toţi de la universitate şi nu-i păsa deloc dacă Nadashe era sau nu în calea ei.

Această evitare reciprocă a funcţionat şi în anii următori, până când Kiva a reuşit, în timp ce făcea sex, să descopere implicarea lui Nadashe în tentativa de asasinat împotriva Impăraxului şi în uciderea propriului frate. Din acest motiv i s-a oferit controlul temporar al afacerilor locale ale Casei de Nohamapetan. Acest lucru a dus la, să spunem, *probleme ulterioare,* deoarece Kiva a cercetat în cele mai mici detalii finanţele casei Nohamapetan, descoperind destul de multe urme incriminatorii în privinţa banilor.

Din punctul de vedere al lui Nadashe, Kiva era o gură spurcată, un gunoi de clasă inferioară, ceea ce ar fi fost suficient ca s-o urască. Dar faptul că acest gunoi de clasă inferioară cu gura spurcată deţinea acum controlul asupra companiei şi averii familiei sale în timp ce Nadashe era închisă într-o cutie minusculă, chinuindu-se cu o tuse persistentă o făcu să ajungă la un nivel extrem al urii.

(>(> | JOHN SCALZI

Cu toate astea, Kiva de Lagos nu ocupa primul loc pe lista lucrurilor pe care le ura Nadashe de Nohamapetan. Nici *Iubirea noastră,* nici echipajul, nici cabina, nici statutul ei de fugară, nici prostia mamei sale sau propria bronşită. Locul de frunte era ocupat - la o distanţă destul de mare de restul - de actualul împărax, Grayland a II-a.

Bineînţeles că existau tot felul de motive pentru această ură. începând cu cel simplu că era împărax, lucru la care nu se aşteptase nimeni şi care, din cauza heterosexualităţii ei şi a aparentei ei reticenţe de a fi flexibilă în această privinţă, îi răpise definitiv lui Nadashe

şansele de a se căsători cu un împărax sau de a da naştere unuia. Continuând cu faptul că Impăraxul refuzase să-l ia în considerare pe fratele lui Nadashe, Amit, drept consort, exclu- zându-i complet pe Nohamapetani din cursa pentru intrarea în linia imperială prin căsătorie. Şi, într-un final, din cauză că răspunsul ei la trădările repetate ale Casei de Nohamapetan a fost să o priveze complet de drepturi, ceea ce, deşi era rezonabil din punct de vedere legal şi dinastic, a fost în mod decisiv neplăcut pentru Nadashe, care, în prezent, ducea greul acestor decizii.

Dar, mai mult decât orice altceva, Nadashe ura refuzul lui Grayland de *a muri,* pur şi simplu, indiferent dacă asta s-ar fi întâmplat din cauza bombelor, a navetelor scăpate de sub control sau a decompresiei explozive în imensele adâncuri ale spaţiului sau, la naiba, nu era pretenţioasă, a unei coji de plăcintă înfipte în trahee sau din alt motiv la fel de banal. Plăcinta ar fi fost de ajuns! Sincer, în acest moment, orice lucru care ar fi făcut-o pe Grayland să pice moartă pe podea ar fi fost pe gustul lui Nadashe.

Era conştientă că, având această părere, ar fi putut fi acuzată că trecuse de-a binelea în categoria ticăloşilor unidimensionali în ceea ce-1 privea pe împărax. Apărarea ei, atâta câtă era, se rezuma

la un singur lucru: la cât de mult o costase Impăraxul. O costase un frate şi o mamă, o casă nobiliară şi un viitor împletit cu linia genetică imperială. întrebarea dacă Impăraxul îşi propusese sau nu, iniţial, să facă toate aceste lucruri - şi măsura în care atât Nadashe, cât şi familia ei fuseseră coautori ai propriei nenorociri - i se păreau irelevante. Când totul se reducea la pereţii goi şi ruginiţi ai cabinei ei, lui Nadashe nu-i mai rămânea nimic *în afara* urii pentru Impărax şi a frustrării continue că acea naivă exasperantă care deţinea titlul continua să existe.

De-acum, dacă Nadashe n-ar mai fi făcut nimic altceva decât s-o doboare pe Grayland a II-a, tot ar fi considerat că a făcut măcar o remiză în jocul vieţii.

Dar, bineînţeles, ea - încă! - mai avea şi alte planuri, mai măreţe decât ăsta.

Se auzi un ciocănit la uşa cabinei ei şi, la scurt timp după aceea, aceasta se deschise cu un geamăt şi apăru Ofiţerul Executiv Evans, care, după cum se zvonea, îşi incendiase câţiva prieteni în încercarea de a prepara acasă un produs evident foarte inflamabil şi ilegal într-o cadă de baie din sistemul de unde venea.

— Karen, spuse Evans, iar Nadashe tresări vizibil scârbită la auzul acestui nume. Vizitatorul tău este aici, în sala de mese. O să te conduc la el.

— Mulţumesc, spuse Nadashe, apoi tuşi.

îşi luă tableta şi îl urmă pe Evans prin pasajele *Iubirii noastre,* care miroseau a metal, a mucegai şi a vechi.

— Mi s-a spus că trebuie să îţi spun „Karen", îi zise vizitatorul când intră în sala de mese.

Evans se încruntă la insolenţa acestuia şi plecă.

— Asta înseamnă că am nevoie şi eu de un nume de cod?

— Doreşti un nume de cod? întrebă Nadashe, aşezându-se la una dintre mesele înghesuite şi murdare din încăperea la fel de înghesuită şi murdară.

Ii făcu semn bărbatului să facă acelaşi lucru.

— Nu chiar, spuse el. „Proster Wu" e un nume bun. Cred că-1 voi păstra deocamdată.

Se aşeză şi se uită în jur.

— Nu pare mediul tău obişnuit, Karen.

— E temporar.

— Aşa să fie?

— Dacă nu ai fi crezut asta, nu ai fi venit aici. Apropo, te-a urmărit cineva?

Proster păru iritat de întrebare.

— Sunt membrul supravieţuitor cu cel mai înalt rang al Casei de Wu, cu excepţia Impăraxului. Bineînţeles că am fost urmărit.

Nadashe se încordă. Proster ridică o mână.

— Dar, oficial, motivul pentru care sunt aici este cel de a ridica un paiet de coniac şi vin de porto cumpărat de pe piaţa neagră, de care se ocupă acum şoferul meu. Doar o chestie banală de contrabandă. Eşti în siguranţă.

Nadashe se relaxă. Apoi adăugă:

— Deci acum te-ai convins că încă sunt o forţă de luat în seamă?

Proster zâmbi.

— Trebuie să recunosc că mi-a luat un minut să-mi dau seama că tu l-ai otrăvit pe Deran. Mă aşteptam la altceva.

— La ce altceva?

— Ei bine, nu ştiu, recunoscu Proster. Dar pentru că ai trimis o navetă care să se prăbuşească într-o cală de marfă pentru a-1 ucide pe împărax, presupun că mă aşteptam la ceva mai... *zgomotos.*

Acum era rândul lui Nadashe să zâmbească. îşi scoase tableta, porni o aplicaţie şi i-o aşeză în faţă lui Proster.

— Asta ce mai e? întrebă el.

— Este declanşatorul pentru bombele pe care le-am pus în sala de conferinţe a Casei de Wu, răspunse ea. Au stat acolo cel puţin tot atâta timp cât a stat ceaiul otrăvit în mica ascunzătoare de băuturi a asistentei lui Deran.

Proster privi neîncrezător la aplicaţia-declanşator.

— Chiar aşa, cum le-ai pitit acolo?

— Haide, Proster, spuse Nadashe. Nu te aştepţi să-mi dezvălui secretele corporative, nu-i aşa?

— De fapt, dacă vrei să vorbesc în continuare cu tine, răspunsul e da.

— Bine, fie. Când te întorci, caută un membru al serviciului administrativ care nu a mai venit la muncă din

ziua în care a murit Deran. Când o să-i afli numele, puneţi oamenii să-i cerceteze trecutul şi locul unde se află. O să descoperi că de fapt nu există, deşi a lucrat ani de zile în cadrul personalului de pază. Această navă micuţă şi murdară nu este singurul loc în care identităţile false sunt la ordinea zilei, spuse Nadashe, făcând semn în jurul ei.

— Spionaj corporativ, spuse Proster.

— Vai, nu te preface şocat! Nu e ca şi cum Casa de Wu nu face naibii exact acelaşi lucru.

— Unde este această persoană acum?

— Acasă, spuse Nadashe. Sau în drum spre casă. Toată lumea vrea să fie acasă zilele astea. Se pare că civilizaţia ia sfârşit.

Proster arătă spre tableta cu declanşatorul.

— Ce rost are să-mi arăţi asta?

— Ai spus că te aşteptai la ceva mai gălăgios. Am vrut să-ţi demonstrez că aş fi putut fi *mult* mai zgomotoasă, dacă aş fi crezut că se potrivea nevoilor mele.

Luă tableta, închise aplicaţia şi i-o dădu lui Proster.

— Poftim. Un suvenir. Un mic memento că aş fi putut să scap nu numai de Deran. Aş fi putut să-i elimin pe toţi verii importanţi ai Casei de Wu şi să arunc Casa complet în aer. Am avut această opţiune. Nu am ales-o.

Proster luă tableta.

— Nu înţeleg de ce nu. Eu aşa aş fi făcut în locul tău.

— Ei bine, Proster, poate că dacă nu ai fi fost în cameră, aş fi făcut-o.

Pentru o clipă, bărbatul o privi uluit.

-Eu?

— Ai spus-o chiar tu. Eşti cel mai vechi Wu în acest moment. Nu cred că ai de gând să laşi pe altcineva să preia funcţia de director general după toată tărăşenia asta, nu-i aşa?

— Tradiţia spune că cel care deţine funcţia de director al securităţii nu va candida pentru postul de director

general.

Nadashe pufni, ceea ce o făcu să tuşească, stricând momentul.

— Haide, Proster, reuşi ea să spună. Lucrurile au trecut de etapa aia acum.

— Nada... *Karen.* Doar pentru că am crezut că Deran era un prost ahtiat după funcţii care nu avea ce căuta la conducerea Casei de Wu nu înseamnă că vreau jobul pentru mine.

— Cine mai este acolo? spuse Nadashe. Iţi cunoşti verii. E vreunul dintre ei potrivit? Mai ales acum, când nu ne mai putem aştepta decât să trecem dintr-o criză în alta?

Proster nu mai spuse nimic, ascultând-o, aşa cum se aşteptase Nadashe să facă.

Poate că fusese dispus să o lase să-l otrăvească pe Deran - şi Nadashe era încântată să o facă, deoarece ei doi avuseseră o istorie pe care se simţea obligată să o răzbune dar, până la urmă, el era alături de Casa de Wu până la capăt. Fusese îndeajuns de mult timp o putere din spatele tronului pentru a şti că nu mai exista nimeni printre Wu care să merite acel tron acum.

Lui Nadashe îi făcu plăcere să-l privească pe Proster ajungând la această concluzie pe jumătate în silă şi imaginându-şi că va conduce - în sfârşit şi irefutabil - cea mai puternică casă din Interdependenţă.

Mă rog, cea mai puternică casă momentan.

— Treci la subiect, spuse Proster în cele din urmă.

— Ideea mea este că, în momentul de faţă, nu ne permitem să fie haos.

Nadashe arătă spre tableta aflată acum în posesia lui Proster.

— Aruncarea în aer a directorilor ar fi provocat haos, dar otrăvirea lui Deran e posibil să reinstaureze ordinea. Restabileşte directorii în poziţia lor de drept, cea de

conducători ai Casei de Wu. Iţi oferă ţie, care înţelegi mai mult decât ceilalţi directori nevoia de ordine, o modalitate de a readuce lucrurile pe făgaşul lor normal.

— Nu-mi spune că ai făcut asta din bunătatea inimii tale, zise Proster zâmbind.

— Bineînţeles că nu, încuviinţă Nadashe. Aveam propriile mele conturi de reglat. Dar le-am reglat - şi doar pe *acelea.* Dacă aş fi făcut mai mult de-atât, ar fi fost un dezastru. Trăim sfârşitul timpurilor, Proster. Ceea ce facem acum va hotărî dacă vom supravieţui - oricare dintre noi - sau nu în faţa celor ce vor urma.

— Şi care e locul meu în toate astea?

Nadashe făcu din nou semn spre tabletă.

— Ţi-am câştigat puţin încrederea?

— Puţin.

— E drept să spunem că, în acest moment, verişoara ta iubită, Impăraxul, nu este cea mai populară persoană în rândul celor din casele nobiliare şi al membrilor parlamentului.

— De când a băgat recent un procent considerabil din ei în închisoare sub acuzaţia de trădare, e corect să spunem asta, încuviinţă Proster.

— Şi ai fi de acord că, făcând acest lucru, a sporit haosul în cel mai prost moment posibil, pentru toată lumea.

Proster o privi.

— Dacă spui tu.

— Atunci, ceea doresc de la tine, Proster Wu, este să organizezi o mică întâlnire pentru mine. Pentru a vorbi cu cei pe care Impăraxul nostru i-a dezamăgit.

— Iţi dai seama cât de dificil o să fie, spuse Proster după ce privi în gol o clipă, neîncrezător. Impăraxul anchetează deja toate casele. Casa ta a fost decăzută din drepturi. *Tu* nu eşti într-o poziţie prea bună şi nu ai

mijloacele necesare pentru a face prea multe în această privinţă, continuă el, făcând semn cu mâna în jur, spre mizeria din sala de mese.

— Ţi-o spun încă o dată: dacă ai fi crezut asta, nu ai fi aici, acum.

Proster ridică tableta.

— Dacă *ai fi fost* deşteaptă, nu mi-ai fi dat asta.

— Dacă *ai fi fost* deştept, Proster, ţi-ai fi dat seama până acum că nu ţi-aş fi dat-o dacă nu aş avea şi alte căi de a obţine ceea ce vreau de la tine.

— Ei bine, asta sună ca o ameninţare.

— O asigurare, mai degrabă, spuse Nadashe. Pe care oricum nu va trebui s-o folosesc, din moment ce noi doi vrem acelaşi lucru.

— Şi anume?

— Ordinea. Şi supravieţuirea. In condiţiile noastre. Nu conform celor ale verişoarei tale.

Proster se gândi o clipă.

— Probabil o urăşti teribil pe Grayland, spuse el.

— Nu o urăsc, minţi Nadashe. Cred că e depăşită de situaţie. Problema este că, atunci când se va îneca, ne va trage pe toţi după ea. Şi pe tine. Şi pe mine. Şi toate casele. Şi Interdependenţa. Aş prefera să nu mă înec.

Proster se ridică în picioare.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

Nadashe rămase locului.

— Bineînţeles. Când o să termini, ştii unde mă găseşti.

Proster dădu din cap şi se îndreptă spre ieşire.

— Dar, Proster...

Bărbatul se opri lângă uşă.

-Da?

— Nu uita că nu avem prea mult timp.

Proster bombăni şi plecă.

Nadashe rămase singură în sala de mese, urând, plănuind şi întrebându-se, nu chiar într-o doară, cât timp

mai aveau cu toţii, de fapt.

CAPITOLUL 5

La puţin timp după ce devenise clar că tot ce se întâmpla între ei nu era doar o aventură ciudată şi că, de fapt, Cardenia Wu-Patrick simţea pentru Maree Claremont acelaşi amestec de sentimente pe care le avea el pentru ea, în proporţii mai mult sau mai puţin egale, noua iubită a lui Maree, care se întâmpla să fie şi Impăraxul Grayland a Il-a al Interdependenţei, îi oferi primul cadou pe care avea să i-1 facă vreodată: un ceas de buzunar.

— Eu nu ţi-am luat nimic, îi spuse el când îi fu înmânat în timp ce erau în pat.

După o partidă languroasă de sex, despre care Maree simţea cu tărie că ar fi putut fi descrisă drept a face dragoste, ea se întinsese spre o noptieră (care avea probabil cinci sute de ani şi care valora mai mult decât ar fi câştigat în toată viaţa lui) şi scosese ceasul de buzunar, spunându-i că era pentru el.

— Bineînţeles că n-ai nimic să-mi dai, spuse Cardenia. Ce ai putea să-mi oferi tu mie şi eu să nu am deja? Literalmente, spuse ea, după ce îi surprinse privirea în care se prefăcea rănit. Tu ştii că am o groază de depozite pline de lucruri pe care mi le dau oamenii şi pe care nu le văd niciodată. De fapt, de acolo a venit şi acesta, continuă ea, ridicând ceasul de buzunar.

— Primul tău cadou pentru mine este unul *refolosit?* spuse Maree, simulând groaza.

Cardenia îl plesni uşor peste un umăr.

— încetează! Oricum, e mai rău de-atât. Ăsta nici măcar nu mi-a fost dat *mie.* Managerul de depozit mi-a

spus că i-a fost dăruit lui Hui Yin al III-lea, ceea ce ar însemna că are aproximativ două sute de ani.

— Cum l-ai găsit?

— Nu l-am găsit. Le-am spus că vreau un ceas de buzunar, iar ei au scos câteva zeci de ceasuri din depozit ca să mă uit la ele.

— Cu cât îmi zici mai multe, cu atât povestea devine teribil de impersonală.

— Da, ştiu, spuse Cardenia şi ridică uşor ceasul. Dar când l-am văzut pe *acesta,* m-am gândit imediat la tine. Aşa că asta o face din nou personală.

1-1 dădu lui Maree.

Maree îl primi şi-1 evaluă, trecându-1 dintr-o mână în alta. Obiectul era mic, dar greu pentru mărimea sa, ceea ce îi sugera că funcţiona mecanic. Era un ceas de buzunar în stil vânătoresc, cu un finisaj care îi părea să fie din cositor, deşi bănuia că, fiind vorba de un cadou pentru un împărax, metalul era ceva mai scump decât cositorul. Gravurile de pe ambele părţi ale carcasei exterioare reprezentau arce de lujeri înfloriţi, iar cea din mijloc, pe partea din faţă, era clar şirul lui Fibonacci, care se termina cu o floare stilizată cu douăsprezece petale. Maree deschise capacul pentru a se uita la cadranul ceasului, care era simplu şi elegant. Pe lanţ străluceau mici smaralde, încrustate la o distanţă de câteva verigi unele de altele.

— Acesta este fără doar şi poate cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată, spuse Maree.

Cardenia zâmbi din toată inima când îl auzi.

— Mă bucur!

— De obicei primesc animale de pluş sau fructe.

— O să ţin minte pentru data viitoare.

Maree cântări micul obiect în mână.

— Mi-e groază că o să-l scap, o să-l pierd sau o să-l zgârii.

— Asta i-ar displăcea Impăraxului tău, spuse Cardenia, cu o voce îngroşată, amuzantă.

— Mi-ar displăcea *mie,* răspunse Maree.

Cardenia îi făcu semn să se uite în interiorul carcasei.

— Le-am cerut să îl graveze.

Maree o privi şocat.

— L-ai *gravat** Pentru *mine**

— Păi... da. Dacă tot ţi-1 făceam cadou şi aşa mai departe.

— Dar ai spus că are vreo două sute de ani. Probabil că ar trebui să fie într-un muzeu.

Cardenia zâmbi şi-l sărută.

— Şi chiar dacă ar fi fost de la un muzeu, *tot* aş fi putut cere să fie gravat, iar atunci ar fi devenit şi mai valoros din punct de vedere istoric. Pentru că eu sunt Impăraxul. Ceea ce sună *ridicol,* dar e adevărat. Peste sute de ani, poate că *va fi* într-un muzeu, continuă ea, lovind uşor ceasul cu degetul, iar oamenii din viitor se vor întreba ce înseamnă inscripţia.

— Ce ai pus să fie inscripţionat?

— Citeşte.

Maree îşi mişcă uşor mâna pentru a înclina capacul ceasului astfel încât să poată citi cuvintele scrise acolo. Designul literelor se potrivea cu cel al ceasului; dacă nu ar fi ştiut adevărul, Maree ar fi crezut că inscripţia fusese întotdeauna acolo, ca parte a decoraţiunii

originale a obiectului. Scria: *Pentru Maree Claremont, Cronometror Imperial,* urmat de simboluri pe care nu le recunoştea.

— E în chineză, spuse Cardenia. Limba locului de pe Pământ de unde se trage familia Wu.

— Ce înseamnă?

— „Acesta este timpul nostru", îi răspunse ea, apoi făcu o grimasă. Probabil. A fost o traducere automată. îmi pare rău.

— Deci acum eu sunt Cronometror Imperial?

— Nu este un titlu *oficial.* Dar tu eşti cel care mi-a spus ce se întâmplă cu Fluxul. Cel care ştie mai bine decât oricine cât timp avem la dispoziţie înainte ca acesta să se prăbuşească complet. Tu ştii cât timp ne-a mai rămas.

— Nu sună prea... vesel, spuse Maree.

— Ei bine, asta este explicaţia publică, zise Cardenia, apoi se întinse şi se ghemui aproape de Maree. Şi îţi petreci timpul cu Impăraxul. Eşti Cronometror Imperial.

Maree aşează cu grijă ceasul de buzunar pe măsuţa de lângă partea lui de pat.

— E un joc de cuvinte îngrozitor.

— Da, aşa-i, fu de acord Cardenia. Dar atâta timp cât poţi să îţi petreci timpul cu mine, chiar îţi pasă?

Lui Maree nu-i păsa.

Dar Maree chiar s-a gândit la noul său titlu, considerat oficial drept unul neoficial, în zilele şi săptămânile care au urmat. S-a gândit la el în timp ce aduna datele pe care el, tatăl său şi regretata Hatide Roynold le adunaseră despre prăbuşirea Fluxului în Interdependenţă, adăugându-le atât tuturor datelor actuale şi istorice privind călătoriile în Fluxul Interdependenţei pe care Impăraxul ordonase să-i fie predate, cât şi cantităţii imense de date privind Fluxul din afara Interdependenţei care îi fuseseră puse la

dispoziţie de către Tomas Chenevert, fostul (şi regretatul) Rege al planetei Ponthieu.

Noile date îi furnizaseră un set de informaţii cu câteva ordine de mărime mai mare decât cel pe care îl avea înainte. Acest lucru îi permitea să estimeze mai bine momentul în care setul de curenţi de Flux cu stabilitate pe termen lung care defineau Interdependenţa aveau să se prăbuşească, precum şi când şi unde va apărea un nou set de curenţi de Flux mult mai puţin stabili - Evanescenţa, aşa cum îl numiseră el şi Hatide - şi cât timp vor rezista acei curenţi înainte de a se prăbuşi şi ei

în neant.

Cu cât Maree se adâncea în prelucrarea datelor, cu atât mai mult îşi dădea seama câtă dreptate avea Cardenia, Impăraxul şi iubita sa. In acest moment, aproape toţi fizicienii de Flux din sistemul de la Centru lucrau cu setul său de date, iar majoritatea celor din celelalte sisteme începuseră deja să îl încorporeze. Dar niciunul dintre ei, cu excepţia tatălui său şi a lui Hatide, nu lucrase cu el atât de mult timp, iar tatăl lui nu mai avea date noi de mai bine de un an, şi Hatide era moartă.

Ceea ce însemna că nicio altă persoană în viaţă nu mai putea înţelege datele ca el, nu le putea sintetiza aşa cum o făcea el, nici să le înţeleagă holistic asemenea lui sau să le manipuleze la fel de bine pentru a le furniza Impăraxului şi consilierilor săi cele mai bune şi mai precise predicţii.

Maree nu se flata de unul singur crezând că acest avantaj era rezultatul capacităţii sale native. Existau zeci, dacă nu sute de fizicieni de Flux mai talentaţi decât el, începând cu propriul său tată, care fusese primul care-şi dăduse seama încă din primele date că prăbuşirea Fluxului era evidentă. Avantajul lui Maree apăruse pur şi simplu în urma timpului petrecut privind cu atenţie

problema şi lucrând la ea. îşi imagină că avea să fie depăşit destul de curând.

Până atunci, el chiar era Cronometrorul Imperial, singura persoană care ştia cel mai bine cât timp mai avea Interdependenţa.

Şi cu toate astea...

Cu cât Maree studia mai mult datele, cu atât i se părea că ar trebui să fie ceva mai mult acolo.

— Uită-te aici, îi spuse Maree lui Tomas Chenevert, arătând cu degetul.

Cei doi se aflau pe nava lui Chenevert, *Auvergne,* Maree pentru că ajunsese să preţuiască prietenia cu

acesta, care se formase în timpul unor momente grele, iar Chenevert pentru că, într-un fel, el însuşi *era Auvergne,* iar nava era locul în care putea cel mai bine să-şi facă apariţia şi să existe.

Maree îi atrase atenţia lui Chenevert asupra unei simulări a curenţilor de Flux ai Interdependenţei pentru următorii ani. Era extrem de accelerată; în ea, curenţii de Flux anterior stabili străluceau, albaştri, apoi dispăreau brusc şi pentru totdeauna, în timp ce curenţii evanescenţi pâlpâiau cu roşu, apărând şi dispărând. Pe măsură ce simularea continua, încrederea ei predictivă scădea, ceea ce se putea observa după oscilaţia fluxurilor albastre pe măsură ce atingeau fereastra estimată pentru colaps şi a dungilor roşii, care se estompau, devenind albe pe măsură ce simularea era mai puţin sigură.

Simularea fu străbătută de dungi roşii pâlpâitoare, de cele albe care se estompau şi de unele albastre care tremurau.

— La ce ar trebui să mă aştept, în afară de o criză de apoplexie? întrebă Chenevert.

Maree opri simularea, o derulă de la început şi o porni din nou. — Fii atent la curenţii de Flux evanescenţi, spuse el.

Chenevert urmări din nou procesul, acordând o atenţie deosebită dungilor roşii, apoi, mai târziu, celor albe.

— Nu ştiu la ce mă uit, spuse el.

— Uită-te din nou.

Maree întinse mâna pentru a porni simularea de la capăt.

Chenevert ridică o mână la rândul său.

— Aş putea să mă uit încă de o mie de ori şi tot n-aş observa ce vrei să văd, Maree, orice-ar fi.

Maree se încruntă.

— Am crezut că tu, mai mult decât oricine...

— Eu, mai mult decât oricine? zise Chenevert,

zâmbind. Oare are vreo legătură cu faptul că nu mai sunt om şi că exist doar prin bunăvoinţa computerului acestei nave?

— Ei bine, da, spuse Maree.

— Nu aşa merg lucrurile.

— Dar conduci nava. In mare parte m mod subconştient. Intr-un fel, *eşti* însăşi navă. Una *capabilă* să parcurgă spaţiul Fluxului.

— Tu ai putea să conduci această navă, Maree?

— Poftim? Nu.

— Dar este o navă capabilă să parcurgă spaţiul Fluxului, iar tu ştii totul despre spaţiul Fluxului.

— Da, dar asta e cu totul... Bine, înţeleg ce vrei să zici.

— Cred şi eu că înţelegi, eşti un tip inteligent.

— Totuşi, impresia mea e că accesul la sistemul de procesare al acestei nave ar face mai uşoară înţelegerea fizicii Fluxului, insistă Maree.

— S-ar putea, dar tot ar trebui să-mi fac timp să-l învăţ şi să-l încorporez. Modelul eului care există în această navă este încă în mare parte uman, continuă Chenevert, ciocănindu-şi capul virtual cu degetul. Poate acţiona nava fără să se gândească prea mult

la ea, în acelaşi fel în care poţi respira fără să gândeşti. Dar dacă vrei să învăţ fizica Fluxului, va trebui să-mi dai timp.

— Cât timp? a întrebat Maree.

— Probabil mai puţin decât ar trebui să acorzi altcuiva. Dar mai mult decât ai crede. Aşa că, între timp, poate că ar trebui să-mi spui ce ar trebui să văd, în loc să te aştepţi să observ de unul singur, adăugă el, făcând semn spre simulare.

— Tocmai asta e, spuse Maree pornind-o din nou. Ceva din felul în care apar curenţii evanescenţi mă deranjează şi aveam nevoie de o altă persoană care să îi studieze, ca să-mi dau seama dacă şi *ea* vede acelaşi lucru. Pentru că,

orice ar fi, eu nu pot să-i dau de cap... E acolo, o pot simţi, dar... Nu-i suficient s-o *simt,* zise el, ridicând din umeri

— Mai există şi alţi fizicieni ai Fluxului, remarcă Chenevert.

Maree clătină din cap.

— încă încearcă să ajungă la zi cu informaţia.

— Spre deosebire de mine, să-nţeleg?

— Ei bine, te-am supraestimat.

Maree făcu o pauză, apoi se uită la Chenevert.

A ....

— îmi cer scuze. Am zis o chestie aiurea.

— Ba nu. Am înţeles perfect, spuse Chenevert, râzând.

— Dacă Hatide ar fi încă în viaţă, poate că şi-ar da seama, spuse Maree. Această simulare se bazează în mare parte pe datele ei.

Chenevert se uită la simulare.

— Pentru mine, curenţii evanescenţi arată ca şi cum ar apărea la întâmplare, spuse el.

— Din câte îmi dau seama, aşa este, încuviinţă Maree. Iar durata lor este, de asemenea, aleatorie. Unii durează o oră. Alţii aproape un an.

— Nu au un tipar sau un ritm.

— Nu, din câte văd eu, şi nu apare nici în date.

— Ce *simţi* despre asta? întrebă Chenevert. Ai spus că simţi ceva în legătură cu asta.

— Ceea ce simt e că există un tipar, îi răspunse Maree. Nu un *tipar,* ca atare. Insă ceva care nu este *întâmplător.*

Işi ridică mâinile, neputincios.

— Nu sunt în stare să exprim în cuvinte.

— Pentru că este matematică, sugeră Chenevert.

— Da, dar nu am idee nici dacă am cunoştinţele *matematice* pentru asta. Dar... nu ştiu, zise Maree, ridicând din umeri. Am impresia că dacă aş putea să-mi dau seama ce e, aş câştiga mai mult timp pentru toată

lumea.

— Şi ai putea opri prăbuşirea curenţilor Fluxului.

Maree clătină din cap.

— Nu, asta nu.

Arătă spre dungile albastre, unele oscilante, altele nu, dar toate dispărând în cele din urmă.

— Prăbuşirea acestor curenţi de Flux e aproape o certitudine. Tot ce putem face în privinţa lor este să încercăm să le prezicem cu exactitate dispariţia, astfel încât oamenii să se poată pregăti. Pe *ăştia* îi înţeleg. Pe *ăştia,* nu, zise el mai departe, arătând spre curenţii roşii şi albi. Ăştia sunt cei care mă interesează acum.

— De ce?

Maree împunse din nou dungile albastre.

— Fiindcă ăştia înseamnă că suntem *morţi,* spuse el. Dacă ei sunt tot ce avem, atunci nu mai avem destul *timp.* Nici dacă am lua toate navele spaţiale capabile să parcurgă Fluxul care există în clipa asta şi am duce cu ele oamenii la Capăt, tot n-am putea transporta mai mult de câteva milioane de oameni acolo. Din miliarde. Toţi ceilalţi vor păţi acelaşi lucru ca Dalasysla.

Chenevert tresări la auzul acestui nume. Fusese o Interdependenţă ai cărei curenţi de Flux se prăbuşiseră cu opt sute de ani în urmă, blocându-i pe locuitorii de acolo şi condamnându-i să fie supuşi la o diminuare dureroasă a resurselor care a început lent, continuând îngrozitor de rapid, ucigând milioane de oameni.

— Totuşi, unii dalasysleni au supravieţuit, spuse el.

— Câteva sute, spuse Maree. Şi nu le-a mers prea bine, dacă-ţi aminteşti.

— Âmi amintesc.

— Aici nu mai e *timp,* spuse Maree, înclinând capul spre dungile albastre. Dacă vrem să salvăm mai mulţi oameni, nu doar câţiva, trebuie să căutăm aici, zise el, uitându-se spre zona roşie. Trebuie să câştigăm mai mult

timp. *Eu* trebuie să-l câştig. Şi simt că ratez esenţa. Oricare ar fi aceasta, adăugă el, uitându-se din nou la Chenevert.

— Poate că pur şi simplu nu e acolo, spuse Chenevert cu blândeţe.

— Poate, răspunse Maree. Dar n-aş fi un om de ştiinţă foarte bun dacă aş renunţa să mai caut.

— Ai timp pentru asta? Pe lângă celelalte lucruri pe care le ai de făcut?

— Sunt Cronometrorul Imperial, spuse Maree. Trebuie să încerc să-i salvez pe toţi. Se pare că o să-mi fac timp.

CAPITOLUL 6

Complexul palatului imperial din Xi'an era imens - era atât de vast, încât se spunea că un împărax ar putea vizita câte o cameră în fiecare zi de-a lungul întregii sale domnii şi tot n-ar fi ajuns să le viziteze pe toate. Dacă asta era sau nu o exagerare, depindea în totalitate de cât domnea fiecare împărax, desigur. Cu siguranţă fusese adevărat în cazul Impăraxului Victoz I, care a domnit timp de treisprezece zile şi a murit din cauza unui şoc anafilactic provocat de o pulbere de ciuperci, la care era îngrozitor de alergic, pusă din greşeală în piureul său de cartofi, dar probabil lucrurile n-au stat aşa pentru Impăraxul Sizanne, care a urcat pe tron la şaptesprezece ani, a trăit până la vârsta de 112 ani şi căreia i-a succedat la tron strănepotul ei.

Dar era adevărat că niciun împărax nu vizitase fiecare încăpere din complexul imperial de aproape un mileniu, de când acesta se afla pe Xi'an, un habitat construit special pentru a fi locuit de împărax şi curtea sa. Complexul palatului nu cuprindea doar apartamentele private ale împăracşilor şi ale familiilor lor, ci şi

reşedinţele diferiţilor miniştri şi ale personalului, în tot felul de apartamente, de la cele mai luxoase, până la cele care erau mai degrabă nişte barăci.

Acest complex era, de asemenea, un loc unde se lucra, prevăzut cu birouri, săli de conferinţe, auditoriu, magazine şi cafenele, ca să nu mai vorbim despre depozite, toalete, săli de gimnastică, dulapuri de curăţenie şi camere electrice. Mai erau o închisoare şi un hotel (nu foarte apropiate), mai multe oficii poştale pentru trimiterile poştale dintre birouri şi pentru cele interplanetare, o sală de producţie şi o întreagă aripă de birouri păzite şi săli de interviuri în care puteai intra doar dacă aveai autorizaţie de cel mai înalt nivel, ori dacă te făceai vinovat de ceva cu adevărat îngrozitor sau ambele.

Grayland a II-a nu făcuse nimic îngrozitor, dar ea era Impăraxul, şi, prin urmare, avea o autorizaţie de nivel îndeajuns de înalt pentru a se afla înăuntrul aripii păzite a complexului. De fapt, *nu* mai fusese în aripa aceea până atunci; apartamentele şi birourile ei aveau propriile camere păzite, al căror nivel de securitate nu numai că rivaliza cu al acestei aripi, ci chiar îl depăşea; oricum, cei care lucrau în aripa păzită veneau la ea atunci când era nevoie. Insă, în ce privea şedinţa de informare de astăzi, oamenii ei de securitate ceruseră ca aceasta să aibă loc pe terenul lor, din motive logistice şi tehnice.

Aşa se face că Grayland a II-a trebui să treacă prin birourile forţelor sale de securitate imperiale, îndreptându-se spre o cameră de conferinţe din spate. Grayland nu era însoţită de personal, având doar câteva gărzi de corp în apropiere, care erau angajate şi verificate de echipa de securitate care locuia în această aripă a palatului.

Nimeni nu s-a uitat prea insistent la Grayland când aceasta, în ţinuta întunecată şi lipsită de strălucire pe care o purta atunci când nu era plimbată în public, a

străbătut coridorul ce ducea spre sala de conferinţe. Dacă nu ai fi ştiut că era Impăraxul, ai fi

crezut, după reacţia la prezenţa ei, că era cel mult un birocrat de nivel mediu. Dar asta nu o deranja pe Grayland, căreia i se părea în continuare că aura Impăraxului era unul dintre cele mai obositoare lucruri legate de acest statut.

Grayland străbătu coridorul şi intră în sala de conferinţe, unde o aşteptau trei persoane. Le făcu semn cu capul gărzilor ei de corp, care închiseră uşa, postându-se de cealaltă parte a acesteia. In timp ce se închidea uşa, se auziră nişte şuierături şi pocnituri abia perceptibile, care etanşară încăperea de lumea exterioară. Dacă uşa nu se deschidea din interior, ar fi fost nevoie de ceva asemănător unui dispozitiv nuclear pentru a intra în cameră.

— Majestate, spuse Hibert Limbar, şeful Gărzii Imperiale, făcând o plecăciune. Acesta este Koet Gamei, care conduce secţiunea de analiză a Securităţii Imperiale, iar aceasta este Dontelu Sebrogan, care a realizat cercetările şi simulările pe care le-aţi cerut, spuse el, arătând către doi oameni din încăpere. Amândoi deţin, bineînţeles, autorizaţii de securitate de cel mai înalt nivel.

Gamei şi Sebrogan făcură o plecăciune în faţa lui Grayland, care înclină la rândul ei din cap.

— Pentru dumneavoastră ni s-a cerut să venim aici, spuse ea.

In mod normal, atunci când se întâlnea cu Limbar, Grayland se simţea în largul ei să apeleze la adresarea informală pentru ea însăşi, dar în prezenţa unor oameni noi, pentru care întâlnirea cu Impăraxul era probabil un eveniment unic, trecu la folosirea pluralului majestăţii.

— Da, Majestate, spuse Gamei. Toţi cei de aici sunt oameni de încredere, verificaţi. Şi, deşi nu avem niciun

motiv să credem că echipa dumneavoastră de securitate personală nu este, de asemenea, de încredere şi verificată, câteodată oamenii vorbesc, chiar şi fără

să urmărească ceva. Un om care ştie cu ce ne ocupăm eu şi Dontelu ar putea bănui de ce v-am vizitat şi v-am făcut o prezentare.

— Vizita noastră aici va fi un subiect de conversaţie îndeajuns de interesant, îi spuse Grayland lui Limbar.

— Da, doamnă, răspunse el. Dar, având în vedere gama de ăăă... *provocări* cu care se confruntă Interdependenţa în acest moment, nu va exista un consens clar cu privire la care dintre ele a fost ocazia vizitei voastre neaşteptate.

Grayland zâmbi cu părere de rău.

— Aşa este.

Le făcu semn celorlalţi să ia loc, apoi se aşeză şi ea. Limbar, Gamei şi Sebrogan aşteptară până când se aşeză ea pentru a-şi ocupa propriile locuri.

— Atunci să trecem la ocazia vizitei noastre aici.

Limbar îi făcu semn din cap lui Gamei, care-i răspunse în acelaşi fel, apoi îşi îndreptă atenţia către Grayland.

— In urmă cu câteva săptămâni, imediat după tentativa de lovitură de stat împotriva dumneavoastră, secţia mea a fost rugată - presupun că la ordinul Majestăţii Voastre - să ofere o evaluare a ameninţărilor la adresa Interdependenţei, în lumina prăbuşirii iminente a Fluxului şi a altor factori.

— Desigur, am realizat modele de evaluări ale ameninţărilor de când au ieşit la iveală dovezile privind prăbuşirea Fluxului, declară Limbar.

— Da, bineînţeles, încuviinţă Gamei. Dar aceste noi evaluări au luat în considerare atât consecinţele tentativei de lovitură de stat, cât şi pe cele ale răspunsului Majestăţii Voastre la aceasta.

— Vrei să spui, ale faptului că am trimis câteva sute de membri de cel mai înalt rang şi dintre cei mai bine conectaţi ai

parlamentului, ai familiei regale şi ai clerului în închisoare din cauza trădării lor, spuse Grayland.

— Exact, spuse Gamei, apoi tuşi, făcând semn din cap spre Sebrogan.

— Dontelu este, fără discuţie, cea mai bună analistă din secţia mea, iar atribuţiile ei în ultimul an au fost mai ales să creeze modele ale consecinţelor prăbuşirii Fluxului. Ea va prelua conducerea acestei şedinţe, dacă Majestatea Voastră este de acord.

— Da, bineînţeles. Puteţi începe, răspunse Impăraxul, îndrep- tându-şi atenţia către Sebrogan.

Femeia se uită nesigură la superiorii ei, apoi din nou la Grayland.

— Majestatea Voastră, spuse ea. înainte de a începe, trebuie să vă adresez o întrebare.

— Poţi s-o faci.

— Cât de directă pot fi în prezentarea evaluării mele?

Grayland zâmbi.

— Vrei să spui că te întrebi dacă vom fi ofensaţi de limbajul dur şi de posibilele rezultate negative?

— Da, doamnă.

— Unul dintre cei mai importanţi consilieri ai noştri nu poate rosti o propoziţie fără să spună „futu-i“ şi tocmai ce-a petrecut jumătate din ultima şedinţă a Comitetului executiv încercând să ne convingă că bazele economice ale Interdependenţei se află sub o ameninţare directă şi imediată. Credem că sunteţi în siguranţă.

— In acest caz, Majestate... am cam dat cu toţii de dracu’.

Grayland începu să râdă în hohote.

— Acum, spuneţi-ne de ce, continuă ea când încetă să mai râdă.

— Cunoaşteţi deja o parte, spuse Sebrogan. Prăbuşirea Fluxului distruge curenţi vechi de secole, care sunt folosiţi ca artere pentru

comerţul din Interdependenţă. Când ei vor dispărea, sistemele individuale ale Interdependenţei vor fi izolate unele de altele. In măsura în care structura Interdependenţei se bazează pe faptul că toate sistemele sunt dependente unele de altele, asta înseamnă că, în câteva decenii, habitatele umane din acele sisteme vor începe să se destrame.

— Efectul Dalasysla.

Sebrogan încuviinţă.

— I-aţi dat parlamentului câteva luni la dispoziţie să elaboreze un plan pentru a atenua acest efect, dar analiza noastră sugerează că parlamentul nu va concepe un plan funcţional în acest interval de timp.

Grayland dădu din cap.

— Mai mult de-atât, rezultatele noastră sugerează că aţi luat deja în considerare această şovăială în planificarea dumneavoastră, spuse Sebrogan.

Grayland se uită la Limbar, care ridică din umeri.

— Aţi spus că doriţi o analiză amănunţită, doamnă, spuse el.

— Ce sugerează analiza dumneavoastră că voi face mai departe? întrebă Grayland, întorcându-şi din nou atenţia către Sebrogan.

— Calea de acţiune cea mai probabilă este ca dumneavoastră să încercaţi să rechiziţionaţi o parte dintre navele stelare ale Interdependenţei - sau pe toate - pentru a transporta cât mai mulţi oameni posibil la Capăt, care este singura planetă din Interdependenţă care poată să susţină de una singură viaţa umană.

— Şi cât de bine va merge asta?

— Nu va merge, răspunse Sebrogan. In primul rând, este foarte puţin probabilă reuşita unei încercări de

naţionalizare la scara necesară. Casele breslelor s-ar împotrivi şi s-ar răzvrăti şi se prea poate să fiţi detronată, probabil în câteva luni. In al doilea

rând, chiar dacă primul scenariu nu s-ar adeveri, nu sunt suficiente nave pentru a transporta fiecare supus al Interdependenţei la Capăt, nici pe toţi deodată...

Grayland ridică mâna.

— ...nici în cazul în care sistemele cele mai vulnerabile la colaps ar fi evacuate primele spre alte sisteme mai puţin ameninţate.

Grayland îşi coborî mâna, încruntându-se.

— Iar în al treilea rând, populaţia totală a Interdependenţei este de cel puţin douăzeci de miliarde de oameni. Capătul are mai puţin de o sută de milioane de oameni. Infrastructura sa nu poate face faţă unei populaţii de două sute de ori mai mare decât cea actuală, nici măcar unei fracţiuni din acest număr. De altfel, ecosistemul planetei s-ar prăbuşi probabil odată cu introducerea bruscă - atât la scară umană, cât şi ecologică - a câtorva miliarde de oameni. încercând să salvaţi omenirea, aţi distruge rapid singurul loc în care ea ar putea supravieţui.

— Iar asta doar în situaţia în care chiar ar reuşi să ajungă la Capăt, spuse Gamei. Trebuie să presupunem că Ghreni de Nohamapetan şi *Profeţiile Rachetei* deţin controlul găvanelor de Flux care ajung în sistemul Capătului. Ei pot distruge orice navă care intră în spaţiul lor chiar înainte să apuce să-i salute.

— Lucrăm la asta, spuse Grayland.

— Chiar dacă o veţi face, Majestate, nu va rezolva celelalte probleme, spuse Sebrogan. Acestea sunt destul de înrădăcinate.

— Aşadar, orice-am face, vor muri miliarde de oameni.

— Dacă planul este să-i mutaţi la Capăt cu navele, da.

Dar, doamnă, este puţin probabil că *veţi putea* ajunge atât de departe.

Grayland se încruntă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu uitaţi că mi-aţi dat permisiunea să fiu directă, spuse Sebrogan.

— Da, da, încuviinţă Grayland dând enervată din mână.

Sebrogan se uită din nou la şefii ei înainte de a o privi direct pe Grayland.

— Estimez că va avea loc o nouă lovitură de stat importantă sau o tentativă de asasinat împotriva dumneavoastră în următoarele trei luni, spuse ea. Şi este foarte probabil ca acea tentativă să reuşească.

— Nu e mare lucru să prezici o lovitură de stat sau o tentativă de asasinat împotriva ta, având în vedere antecedentele tale de când ai devenit împărax, îi spuse Attavio al VI-lea fiicei sale.

— Mulţumesc, tată, îi răspunse Grayland.

Impăraxul mergea de colo-colo în Camera Memoriei, în timp ce Attavio al VI-lea o urmărea cu privirea.

— N-am vrut să te jignesc, spuse el.

— Nu m-ai jignit.

Grayland se opri, răzgândindu-se.

— Nu, de fapt, m-ai jignit. Dar ai dreptate.

începu să se plimbe din nou prin încăpere.

— Dar pari surprinsă.

— Am crezut că astfel de lucruri au rămas în trecut, măcar pentru scurtă vreme.

— Pentru că i-ai băgat la închisoare pe toţi cei care complotau împotriva ta.

-Da.

— Nu aşa merg lucrurile.

— Nu asta mi-ai spus mai înainte, protestă Grayland. Când am venit aici şi ţi-am zis că am dat ordin ca toţi să fie arestaţi, mi-ai spus că am câştigat.

— Dar chiar ai câştigat.

Grayland dădu din mână, supărată.

— Cu toate astea, *iată-ne în această situaţie,* tată.

— Ai câştigat o *rundă,* fiica mea, spuse Attavio al VI-lea. Lupta continuă.

— Aş putea abdica, gândi Grayland cu voce tare.

— Nu ai fi prima.

— Dar asta n-ar rezolva problema.

— Ar rezolva problema unei lovituri de stat, sublinie Attavio al VI-lea. Dacă nu eşti împărax, nu poţi fi detronată.

— Dar nu asta-i adevărata problemă. Principala preocupare sunt miliardele de oameni care vor muri indiferent ce fac eu.

— Nu din vina ta.

— Nu e vina nimănui, zise Grayland, apoi se opri din nou. Stai! De fapt, nu-i adevărat ce spun. Jiyi!

Figura umanoidă îşi făcu apariţia.

— Da, Majestate.

— Adu-mi-o pe Rachela I. Ai grijă să fie singură, te rog.

— Da, Majestate.

După o pâlpâire, atât Jiyi, cât şi Attavio al VI-lea dispărură, iar în locul lor apăru imaginea Rachelei I, prima Profetesă- Impărax a Interdependenţei.

Ca de obicei, Grayland era încă destul de impresionată de simplul fapt că putea să o invoce pe Rachela sau, mă rog, o copie destul de bună a acesteia. Dacă ar fi reflectat la asta, ar fi trebuit să recunoască faptul că era uimitor să poată vorbi cu oricare dintre predecesorii ei aici, în

împăracşi, inclusiv tatăl ei, fuseseră doar... oameni. Oameni care, în mod clar, avuseseră o importanţă covârşitoare la vremea lor. Insă nişte oameni. Grayland, care avea aceeaşi slujbă pe care o avuseseră şi ei, nu simţise nevoia să-i considere mai buni sau mai răi decât ea.

Rachela, pe de altă parte, fondase Interdependenţa, precum şi Biserica, cea care primise numele Interdependenţei. Avusese parte de ajutor - întreaga familie Wu, ambiţioasă şi duplicitară atunci, ca şi acum, lucrase din greu pentru a o ajuta să-şi dobândească diferitele roluri - dar, în cele din urmă, Rachela fusese cea datorită căreia totul a început să funcţioneze.

Faptul că discuţiile lui Grayland cu Rachela dezvăluiseră că aceasta nu era nici mai mult, nici mai puţin umană decât orice alt împărax, că era teribil de cinică şi absolut deloc o sfântă, nu diminua cu nimic importanţa predecesoarei sale în ochii lui Grayland. Mai degrabă o făcea să fie şi mai importantă. Rachela avea *tupeu,* lucru cu care nu s-ar fi putut lăuda orice împărax dintre cei care-i urmaseră.

Respectul pe care i-1 purta Rachelei nu însemna, însă, că aceasta nu putea s-o enerveze.

— De ce nu ai construit Interdependenţa astfel încât să poată supravieţui prăbuşirii Fluxului? o întrebă Grayland pe Rachela.

— Nu ne-a trecut prin cap la momentul respectiv, îi răspunse aceasta.

— Cum a fost posibil să nu vă treacă prin cap?

— Eram ocupaţi cu alte lucruri.

— Dar *ştiaţi* că se pot prăbuşi curenţii Fluxului, insistă Grayland. Oamenii au venit de pe Pământ. Nu mai există niciun curent de Flux către Pământ. Ştiai că s-au prăbuşit.

— A fost o prăbuşire naturală, din câte ştim noi.

— Nu e adevărat, îi reaminti Grayland. A fost provocată intenţionat de către predecesorii Interdependenţei.

— Aşa e, dar noi uitasem asta pe vremea când eram în viaţă.

— Şi chiar dacă ar fi fost ceva natural, de ce ar fi contat? Aveai dovezi conform cărora curenţii de Flux puteau să se prăbuşească şi că o făceau, indiferent din ce motiv, şi n-ai luat în considerare acest lucru când ai dezvoltat Interdependenţa.

— Se întâmplase doar o singură dată.

Grayland rămase cu gura căscată, uitându-se la Rachela.

— Serios?

— Mai mult de-atât, până în momentul formării Interdependenţei, teoria ştiinţifică predominantă a curenţilor de Flux susţinea că erau stabili şi că vor rămâne aşa timp de secole, ba chiar mai mult, probabil milenii. Şi nu era o greşeală.

— N-a fost o greşeală până când n-a apărut una.

— Da, fu de acord Rachela. Dar s-a dovedit a fi o teorie greşită abia după o mie de ani de la momentul în care eu şi restul familiei Wu am creat Interdependenţa.

— Vrei să zici că nu era responsabilitatea ta să te gândeşti la consecinţele acţiunilor tale.

— Nu vreau să zic nimic, spuse Rachela. Observ doar că oamenii nu sunt obişnuiţi să gândească pe termen lung şi că noi nu am fost o excepţie de la regulă. Nici tu nu eşti, de altfel.

— Ce vrei să spui?

— Tocmai i te plângeai lui Attavio al VI-lea despre cum ai crezut că încercările de a da o lovitură de stat nu mai reprezentau o problemă. Dar nu te-ai gândit ce implicaţii pe termen lung ar avea trimiterea la închisoare a sute de oameni pentru trădare. Acum trebuie să te confrunţi cu ruşinea şi furia familiilor lor, a caselor şi a organizaţiilor lor.

— Cum de...?

Grayland se opri şi nu încheie propoziţia. Bineînţeles că Rachela ştia ce îi spusese lui Attavio al VI-lea. Practic, ea era Attavio al VI-lea, iar el era Rachela, pentru că amândoi erau Jiyi, purtând pielea foştilor împăracşi, acum morţi. Grayland îşi promise sieşi să nu se mai lase păcălită de fiecare dată de aceste iluzii patetice.

Oricum, indiferent cât de mult o irita pe Grayland să recunoască, Rachela avea dreptate. Când nici măcar ea însăşi nu a putut să înţeleagă cu adevărat implicaţiile pe care urmau să le aibă acţiunile ei peste câteva săptămâni, nu prea avea cum să-i învinovăţească pe Rachela şi pe restul familiei Wu din vremea ei pentru că nu-şi dăduseră seama unde va ajunge Interdependenţa peste o mie de ani.

— Mi-aş fi dorit să te fi gândit pe termen lung, îi spuse Grayland. Asta mi-ar fi făcut viaţa mai uşoară acum.

— Nu, nu ţi-ar fi făcut-o, zise Rachela. Poate că ai fi putut evita acest lucru, să zicem. Dar ai fi avut alte probleme. N-ai de unde să ştii dacă ar fi unele mai simple sau mai complicate.

— Nu ştiu dacă există probleme mai grave decât încercarea de a afla cum să salvăm miliarde de oameni de la moarte, îi sugeră Grayland.

— Nu e asta cea mai mare problemă a ta, îi răspunse Rachela.

— Zici că miliardele de oameni în pericol n-ar fi cea mai mare problemă a mea?

Rachela clătină din cap.

— Ai fost informată din surse de încredere că o să fii înlăturată de la putere sau vei muri în următoarele câteva luni. Aceasta este cea mai mare problemă. Sau, cel puţin, cea cu care te confrunţi acum. Dacă vrei să salvezi acele miliarde de oameni, va trebui mai întâi să te salvezi pe tine.

CAPITOLUL 7

Nadashe Nohamapetan nu avea cum să nu observe că nimeni nu se atinsese de gustări.

Pe de-o parte, era un lucru cât se poate de normal. De-acum, reputaţia ei o preceda. îşi omorâse propriul frate, încercase să-l asasineze pe Impăraxul în funcţie de două ori, iar toţi cei prezenţi la mica ei serată erau cu siguranţă deja la curent cu soarta pe care o avusese Deran Wu. Nadashe simţi un fior de mândrie văzând că un întreg bufet de mâncăruri rămăsese neatins. Asta însemna că oamenii - *aceşti* oameni, printre care se afla şi acea parte din elita Interdependentă de la Centru care nu era în închisoare pentru trădare - aveau un respect sănătos faţă de ce le-ar fi putut face ea, indiferent ce resurse ar fi avut la dispoziţie, chiar şi o singură brioşă sau o ceaşcă de cafea.

Pe de altă parte, era şi ridicol. In primul rând, nu *ea* pusese pe masă mâncarea şi băuturile. Proster Wu, care avea rolul de gazdă a întâlnirii, se ocupase de ele. Nu o consultase în privinţa meniului. Lumea ar fi trebuit să aibă încredere măcar în Proster.

Mai mult de-atât, şi mai important, Nadashe avea nevoie de oamenii ăştia. Ei reprezentau mijloacele prin care planurile ei şi cauzele pentru care lupta puteau să se concretizeze. Din acest motiv, nu avea să-i otrăvească (nu aici, acum).

Pe lângă asta, deşi probabil n-ar fi fost dispuşi să recunoască, aveau la fel de multă nevoie de ea câtă avea şi ea de ei. In adâncul sufletului lor ştiau asta, de aia erau aici, stând la aceeaşi masă (dar fără să mănânce) cu o insurgenţă criminală. Tot ce trebuia să facă acum era să-i

convingă de un lucru pe care ei îl ştiau deja.

Putea s-o facă.

Iar dacă nu-i convingea aducând în discuţie propriile lor interese, avea în mânecă şi câteva ameninţări.

Dacă nici asta nu funcţiona, atunci... rămânea varianta ceaiului. Dar mai târziu.

Proster Wu, care interacţionase cu diverşii lui oaspeţi, se apropie de Nadashe.

— Noi suntem gata. Toţi cei la care ne aşteptam să vină au ajuns.

— Sunt familii pe care le-ai invitat şi care n-au venit? întrebă Nadashe.

— Câteva.

— Asta e o problemă.

— E uşor de rezolvat.

— îmi spui că există oameni care ştiu ce facem aici şi care nu sunt implicaţi în acest moment. Explică-mi cum rezolvi asta.

— E uşor de rezolvat pentru că aşa zic eu, zâmbi Proster. Familiile care nu sunt aici... îţi împărtăşesc obiectivele. Vor doar să vadă în ce direcţie bate vântul înainte de a se hotărî să se implice.

Nadashe strâmbă din nas.

— Cu alte cuvinte, sunt laşi.

— Ei ar spune că sunt raţionali şi că au o atitudine defensivă în privinţa riscurilor asumate, sugeră Proster. Iar referitor la cazul în Care cineva, prezent sau nu aici, se gândeşte să vorbească despre această întâlnire, trebuie să iei în considerare faptul că, spre deosebire de tine, ei se tem de mânia Casei de Wu. Ei ştiu că dacă ne

trădează nu vor mai avea parte de nave ori de arme noi şi că forţele lor de securitate s-ar putea să nu mai aibă aceleaşi interese ca ei. Nu vor scoate o vorbă.

— Dacă aşa spui tu.

— Aşa spun eu. Anunţă-mă când eşti gata.

— Sunt gata.

Proster încuviinţă din cap, bătu din palme şi le spuse invitaţi- lor să ia loc. Intr-o clipă, aproximativ treizeci şi şase de persoane, fiecare reprezentând câte o familie nobiliară şi o breaslă, se aşezară pe scaunele pliante.

Nadashe se uită pe rând la ei în timp ce se aşezau, ţinând minte cine şi-a făcut apariţia pentru mai târziu. Pe cei mai mulţi dintre oamenii din sală îi cunoştea, fie din contactele sociale din vremurile mai fericite, fie pentru că stătuse vizavi de ei la o şedinţă de negociere. Cu cel puţin unul dintre ei făcuse şi sex. Nu fusese grozav.

Pe restul îi ştia după reputaţie. Ca în cazul oricărei civilizaţii, cu cât te apropii mai mult de vârf, cu atât numărul de oameni care contează se reduce semnificativ. La nivelul la care se afla Nadashe, Interdependenţa avea populaţia unui oraş mic.

Aşteptă până când tăcură cu toţii şi îşi îndreptară atenţia spre ea. Apoi dădu din cap, se duse la bufet şi-şi pregăti o ceaşcă de ceai. Se auzi un murmur slab. Se întoarse în faţa adunării.

— în primul rând, vă mulţumesc tuturor că aţi venit la acest eveniment.

Făcu un semn cu mâna în sus, spre sală, care era de fapt zona de marfă a unei nave spaţiale în construcţie. Scopul oficial al întâlnirii era ca Proster, în calitate de nou director executiv al Consiliului de administraţie al Casei de Wu (temporar, teoretic), să le ofere participanţilor un tur al celui mai recent model de construcţie a unui decar, în speranţa de a obţine noi clienţi.

— Ştiu că acesta nu este cel mai luxos spaţiu de întâlnire posibil. Sorbi din ceai.

— înţeleg că unii dintre voi ar putea fi... *reticenţi* când vine vorba de a se vedea cu mine într-o cală de marfă.

Acest lucru dădu naştere unor râsete nervoase, unor accese surprinse de tuse şi unui val de şuşoteli. Nadashe

ţinu minte care dintre oaspeţii ei se întoarseră brusc unii spre alţii, făcând ochii mari, de parcă ar fi vrut să spună: *Stai aşa, tocmai a făcut o glumă despre uciderea propriului frate?*

— Da, tocmai am făcut gluma asta, spuse Nadashe, răspunzând acelei întrebări nerostite. Să nu ne prefacem că nu-mi cunoaşteţi păcatele din trecut sau că eu aş avea impresia că nu le ştiţi. Timpul este scurt şi nu ne permitem luxul de a şopti politicos. Sunt o ucigaşă, o potenţială asasină şi o trădătoare a Impăraxului. Şi, cu ajutorul vostru, voi fi din nou toate astea.

De data aceasta se auziră glasuri mai puternice, iar cineva se ridică în picioare, ca şi cum ar fi vrut să plece.

— Stai *jos,* Gaiden Aiello, spuse Nadashe mai tare decât vorbise înainte.

Gaiden Aiello încremeni ca un animăluţ care-şi dă seama că e luat în vizor de o leoaică.

— Deja eşti aici. E prea târziu să spui că nu ştiai de ce ai venit. Stai jos. Acum.

Gaiden Aiello se uită în jur, văzu că nimeni nu se mai ridicase de pe scaun şi se aşeză la loc, agitat.

— Daţi-mi voie să repet ce tocmai am spus, continuă Nadashe. Ucigaşă. Asasină în devenire. Trădătoare a Impăraxului. A *Impăraxului.* Nu a Imperiului. Nu a Interdependenţei. Şi nici a caselor nobiliare şi a breslelor care au construit-o şi au transformat-o în ceea ce este astăzi.

— Treci la subiect, Nadashe, spuse Leinus Hristo din Casa de Hristo. Nu-mi pasă de raţionamentele tale. Pe niciunul dintre noi nu ne interesează ele. Spune-ne doar la ce suntem deja complici.

— Tocmai urma să ajung acolo, spuse Nadashe.

Mai luă o înghiţitură de ceai, apoi puse ceaşca jos.

— Casele şi breslele au construit Interdependenţa pe care Grayland spune acum că vrea să o salveze. Ce vrea

ea să spună prin asta este că vrea să-i salveze oamenii. Pe *oamenii* Interdependenţei.

— Şi? spuse Hristo.

— *Cum* îşi va salva poporul? După prăbuşirea Fluxului, nu vor mai supravieţui mult timp în habitate artificiale. Există un singur loc unde se pot duce.

— La Capăt, spuse cineva.

— La Capăt, încuviinţă Nadashe. Şi cum vor ajunge acolo? Trebuie să-i transporte. Pentru asta va folosi fiecare navă pe care o are la dispoziţie. Adică pe ale voastre, cele pe care vă bazaţi pentru a susţine obiectivele caselor voastre. La nevoie, le va rechiziţiona.

— Oricum n-o să funcţioneze, spuse Proster Wu de pe scaunul său din faţă. Casa de Wu are, evident, un inventar al tuturor navelor capabile să parcurgă Fluxul aflate acum în funcţiune. Nu există nici pe departe îndeajuns de multe pentru o operaţiune de salvare, orice proporţie ar avea ea. Şi cele care există sunt în prezent răspândite în toată Interdependenţa. Sunt imposibil de coordonat în intervalul de timp care ar fi necesar.

— Ca să nu mai spunem că fiecare navă trimisă la Capăt va rămâne acolo, spuse Nadashe. Curentul de Flux de la Capăt la Centru s-a prăbuşit deja.

— Şi ca să nu mai spunem că fratele tău, Ghreni, a preluat deja controlul asupra găvanelor de Flux de la Capăt, interveni

Drusin Wolfe, care stătea în spate. Dacă tot vorbim de lovituri de stat. Ştim cu toţii ce au de gând să facă Nohamapetanii la Capăt. Văd că încerci să palmezi cartea asta, Nadashe.

— Nu palmez nicio carte, Drusin, replică ea. Doar că nu o pusesem încă pe masă. Dar ai dreptate. In momentul acesta, fratele meu şi *Profeţiile Rachetei* au preluat deja atât controlul asupra planetei, cât şi asupra curenţilor de Flux care intră în spaţiul Capătului. Aşa că, indiferent

dacă Grayland o să vă ia toate navele ca să le umple de refugiaţi şi să le trimită la Capăt, dacă nu vor avea o autorizaţie anume din partea *mea,* vor fi distruse la câteva minute de la sosire.

Acest lucru stârni mai multe nemulţumiri.

— Ai spus că eşti o ucigaşă, spuse Drusin. N-ai zis nimic despre genocid.

— Te rog, Drusin. Gândeşte-te bine. Planeta oricum nu poate să susţină toţi oamenii pe care o să vrea Grayland să-i azvârle pe ea. Dacă îi lăsăm pe toţi să migreze, vor fi o ameninţare pentru cei care deja locuiesc la Capăt... şi pentru cei care vor supravieţui prăbuşirii Interdependenţei.

Nadashe dădu din cap către Proster:

— E rândul tău.

Proster încuviinţă şi se ridică în picioare, întorcându-se cu faţa spre grup.

— înainte de moartea sa, Deran Wu i-a propus Consiliului de administraţie al Casei deWu un plan care să permită inimii comerciale, industriale şi culturale a Interdependenţei, adică vouă, celor adunaţi aici, să supravieţuiască prăbuşirii Fluxului cu averea, capitalul şi valorile sale în mare parte neatinse. Este un plan pe mai multe niveluri, care include controlul şi îmbunătăţirea securităţii pentru a ţine populaţia în frâu chiar şi în timpul prăbuşirii

Fluxului, precum şi nave cu noi tehnologii avansate, capabile să parcurgă Fluxul pentru evacuarea şi conservarea a ceea ce este de fapt important aici: casele nobiliare ale Interdependenţei.

— Aşadar, ca să fie clar, planul are rolul să controleze revoltele gloatei şi să ne asigure trecerea spre Capăt *nouă,* tuturor, spuse Drusin Wolfe, făcând semn cu mâna către cei din încăpere.

— Este un mod inelegant de a o spune, conchise Proster.

— Am crezut că nu mai suntem *politicoşi,* Proster.

— Da, interveni Nadashe, uitându-se apoi în jur. Nu toată lumea poate fi salvată. Pur şi simplu nu se poate. E imposibil din punct de vedere logistic sau fizic. Până şi Grayland ştie asta, chiar dacă probabil simte că trebuie să pretindă că încearcă să salveze pe toată lumea, distrugând între timp casele nobiliare şi breslele. Ea trebuie să se prefacă. Noi, nu. Noi ne putem salva pe noi înşine. Şi, salvându-ne pe noi, salvăm tot ceea ce contează din Interdependenţă.

— Cu o marjă de profit sănătoasă pentru Casele de Wu şi de Nohamapetan.

— Mai devreme sau mai târziu, tot la noi veţi veni pentru nave şi securitate, îi spuse Proster lui Drusin Wolfe. Aşa, măcar tu şi ceilalţi din încăpere veţi fi primii serviţi.

— Şi cum rămâne cu Casa de Nohamapetan? întrebă Drusin, îndreptându-şi din nou atenţia spre Nadashe. Cât de mult plănu- ieşti să storci de la fiecare dintre noi ca să nu fim vaporizaţi de fratele tău în clipa în care vom intra în spaţiul Capătului?

— Regret s-o spun, dar în acest moment am foarte puţin de-a face cu Casa de Nohamapetan, spuse Nadashe.

— De fapt, sunt conştient de asta. Negociatorul meu şef comercial tocmai a avut o confruntare cu actualul administrator al casei.

— Kiva Lagos.

— O cunoşti?

Nadashe strânse din buze.

— O cunosc.

— Nu e persoana mea preferată, spuse Drusin. Şi nu cred că intenţionezi să o laşi acolo unde este mai mult timp decât e nevoie. Aşa că te întreb din nou: cât de mult are de gând Casa de Nohamapetan să scoată de la

fiecare dintre noi?

— N-o să scoată nimic.

— Nimic?

— Nimic.

Acum era rândul lui Drusin să-şi subţieze buzele, incredul.

— Eu sunt sceptic. Fără supărare.

— Nu mă supăr.

Nadashe îşi îndreptă atenţia de la Drusin Wolfe la întregul grup.

— Iată care este costul pentru fiecare Casă de aici pentru a intra în spaţiul Capătului: nimic. Vă voi oferi liberă trecere pentru navele voastre - pentru *toate,* oricâte veţi considera necesar să trimiteţi. Veţi primi un cod criptat, verificabil, care stabileşte că v-am permis să intraţi în spaţiul Capătului. Beneficiaţi de acest lucru pentru că sunteţi în camera asta chiar acum. Cei care se vor alătura pactului nostru pot primi altfel de tarife reduse, în funcţie de circumstanţe. Dar numai voi, cei care vă aflaţi acum aici, primiţi această gratuitate din partea mea.

— Dacă am învăţat ceva despre Nohamapetani, e că nimic din ceea ce faceţi nu e gratis, spuse Drusin.

— Drumul către Capăt este gratuit, Drusin. Dar am aşteptări.

— Care ar fi?

— înainte să vă vorbesc despre ele, permiteţi-mi să vă zic cât se poate de clar care este planul, spuse Nadashe.

mult de patru luni, termenul-limită pentru ca parlamentul să vină cu un plan de salvare a Interdependenţei de la prăbuşirea Fluxului va trece fără ca acesta să poată decide ceva. Când se va întâmpla asta - şi se va întâmpla probabil că Grayland va rechiziţiona toate navele voastre şi orice altceva va avea nevoie, într-o încercare zadarnică de a-şi salva cât mai mulţi dintre supuşi. Iar când va face

asta, ne va condamna pe toţi. Este cât se poate de simplu. Planul meu este să o opresc. O voi detrona, iar pentru că în acest moment a devenit prea periculoasă ca să rămână în viaţă, o voi ucide. Apoi vom instaura un regim favorabil caselor nobiliare şi breslelor, unul care să înţeleagă ceea ce noi, cei din această sală, ştim deja: Nu putem salva pe toată lumea, aşa că salvăm ceea ce este important. Pe noi.

Nadashe se uită în jur pentru a vedea dacă cineva avea obiecţii. Nu era cazul.

— Aşadar, iată care sunt aşteptările mele. In primul rând, mă aştept să-mi daţi banii voştri. Foarte mulţi bani. Mă voi ocupa de logistica acestei lovituri de stat şi, din păcate, în momentul de faţă nu pot plăti cu banii mei de buzunar. înainte să plecaţi, voi lua bani de la fiecare dintre voi. Toată lumea de aici plăteşte. In al doilea rând, mă aştept la cooperarea voastră. Nu va fi lovitura de stat barocă şi grandioasă pe care au încercat-o mama mea şi Jasin Wu. Asta va fi una murdară şi voi avea nevoie ca fiecare dintre voi să-şi facă partea. Veţi fi evaluaţi în funcţie de participare. In al treilea rând, mă aştept ca fiecare dintre voi să devină recrutor. Voi, cei din această cameră, nu sunteţi de ajuns. Ştiu că unii dintre voi vor dori să rămânem un grup mai restrâns, iar alţii nu doresc să fie văzuţi convingând pe altcineva să se alăture unei lovituri de stat. Dar ştiţi cu toţii care este miza aici. Dacă Grayland face ce-are ea chef, noi vom muri. în al patrulea rând, când lovitura

de stat va avea loc, mă aştept să recunoaşteţi şi să legitimaţi noul regim. Fără loialitatea şi consimţământul vostru public, lovitura de stat se va transforma aproape instantaneu în haos. Acest lucru trebuie să se întâmple suficient de repede încât să forţăm loialitatea caselor care n-au luat parte la lovitură şi să zdrobim orice casă care i se opune. Evident, Casa de Wu va fi alături de noi, spuse ea, arătând spre Proster. Ceea ce e un imbold uriaş

pentru ca toate celelalte să se alinieze.

Drusin Wolfe părea enervat.

— Sigur, Casa de Wu va fi de partea loviturii de stat. Cineva din ea, probabil Proster, aici de faţă, va fi următorul împărax.

Nadashe se uită la Proster. Acesta îi făcu semn din cap - o ultimă confirmare.

îşi întoarse privirea spre grup.

— Nu, spuse ea. Şi acesta este ultimul lucru pe care-l aştept de la voi. Să fiţi loiali nu doar noului regim, ci şi faţă de mine. *Eu* voi fi noul împărax. Ultimul împărax al Interdependenţei.

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 8

", n timp ce elita Interdependenţei plănuia să-i lase pe oamenii I de rând în voia sorţii, oamenii de rând din Interdependenţă A începură să înţeleagă care era, mai exact, acea soartă.

Trebuie notat faptul că oamenii de rând din Interdependenţă nu erau fraieri. Erau, fără îndoială, plebeii cei mai educaţi şi cu vieţile cele mai tihnite din punct de vedere material care trăiseră vreodată în orice civilizaţie umană, începând cu momentul în care primul om decisese că traversarea peisajului african pe jos era o adevărată pacoste şi că era mai bine să rămână într-un singur loc.

Oamenii din Interdependenţă nu erau fraieri în special din două motive. Primul era că, din populaţia Interdependenţei, dintre miliardele de suflete ale acesteia, cei mai mulţi îşi trăiseră vieţile fie în oraşe scobite în pământul unor planete altfel nelocuibile, fie în interiorul unor habitate care pluteau prin spaţiu. In aceste medii, o populaţie mare de oameni needucaţi şi sălbatici ar fi reprezentat o problemă de siguranţă evidentă şi constantă pentru toţi ceilalţi.

Al doilea motiv era că elita conducătoare a Interdependenţei, care preferase stabilitatea financiară şi socială în locul unui

lumpenproletariat[1] ai cărui membri să încerce să le taie capetele de câte ori s-ar fi ivit ocazia, optase ca standardul de viaţă de bază al Interdependenţei să fie unul în care nimeni să nu moară de foame, să nu rămână fără adăpost, să nu moară de boli uşor de prevenit sau să dea faliment în cazul unui atac de cord ori al pierderii locului de muncă (sau ambele).

Din aceste motive, în Interdependenţă nu existau „săraci" sau „gloate" în sensul în care elitele civilizaţiilor anterioare ar fi înţeles aceşti termeni. Era un lucru grozav, cât timp scopul tău era să păstrezi o populaţie mare de oameni, răspândită pe mii de miliarde de kilometri de spaţiu fizic, rezonabil de mulţumită de viaţa de zi cu zi. Era mai puţin grozav dacă obiectivul tău era, să zicem, să laşi aceste miliarde de oameni în întuneric referitor la sfârşitul apropiat al civilizaţiei, care, în cazul în care nu se făcea nimic, avea probabil să fie imul marcat de foamete şi moarte lentă pentru fiecare dintre ei.

Ştiau. Ştiau, pentru că oamenii de ştiinţă care analizaseră datele pe care le colectaseră Jamies şi Maree Claremont, precum şi Hatide Roynold, proveneau în mare parte din rândul clasei de mijloc şi al clasei muncitoare din Interdependenţă, iar aceştia îşi împărtăşiseră între ei informaţiile şi datele. Aveau habar, pentru că echipajele navelor care navigau de-a lungul Fluxului, care se angajaseră în breslele controlate de familiile nobiliare făceau parte, de asemenea, din rândul clasei mijlocii şi al clasei muncitoare. Ştiau, pentru că jurnaliştii din Interdependenţă făceau parte din aceste clase. Şi pentru că Impăraxul Grayland a Ii-a, care-şi trăise prima parte a vieţii fiind copilul unui profesor, decisese - în

1 Denumire din terminologia marxistă referitoare la o categorie socială formată din oameni consideraţi decăzuţi, cum ar fi cerşetori, vagabonzi ş.a.m.d. (n. red.).

înţelepciunea sau în naivitatea ei (sau ambele) - să facă public adevărul despre iminenta prăbuşire a Fluxului.

Aflaseră, ba chiar îndeajuns de repede, având în vedere felul cum aveau să se desfăşoare lucrurile.

Dar ce au făcut cu această informaţie?

Foarte mulţi oameni au analizat momentul în care propriul lor sistem avea să fie complet izolat de restul Interdependenţei şi au decis că urma să se petreacă îndeajuns de departe în viitor, ceea ce însemna că *cineva* avea să-şi dea seama ce era de făcut până atunci, apoi s-au întors la viaţa lor de zi cu zi, doar puţin mai temători ca înainte. Cei mai ambiţioşi au pus la cale proteste şi conferinţe şi au alcătuit scrisori formulate în termeni foarte duri către autorităţile din sistemul lor şi către miniştrii din parlamentul Interdependenţei, spunându-le fără echivoc că ar trebui să se facă ceva şi că pentru asta fuseseră aleşi. Apoi şi ei s-au întors în mare parte la vieţile lor, având impresia că măcar au făcut ceva.

Un alt grup, care ar putea fi numit cu bunăvoinţă unul de antreprenori - sau, cu mai puţină îngăduinţă, escroci - a văzut în sfârşitul lumii o oportunitate de afaceri şi a început să-i vizeze îndeosebi pe cei temători, anxioşi şi neconsolaţi. Asta a mers aşa cum merge de obicei.

Un alt grup ceva mai mic de oameni s-a uitat la curenţii de Flux încă deschişi, a văzut cât timp va trece până când va fi imposibil să prindă o navă spre Capăt din locul în care se afla, şi a început să-şi facă planuri pentru a prinde acele nave în ultimul sau aproape în ultimul moment, economisind bani în tot acest timp. Vizionarismul lor şmecher era subminat de faptul că, în general, aceşti oameni nu-şi făcuseră de fapt rezervări (plătite integral) în secunda în care se gândiseră la plecare. Asta însemna că, atunci când chiar ar fi vrut să şi le facă, aveau să

descopere că fiecare cabină pentru pasageri fusese rezervată cu ani de zile înainte, la tarife exorbitante. La

urma urmei, în vremurile astea, atunci când o navă mergea la Capăt, rămânea acolo pentru totdeauna. Oamenii ăştia îşi pierduseră deja şansa de a scăpa şi nici măcar nu aveau habar. Probabil că oricum nu şi-ar fi putut-o permite.

La nivel local şi la nivel de sistem, guvernele şi organizaţiile aferente, formate din clasele care nu erau nobiliare, începuseră să formeze comitete şi grupuri de studiu privind impactul iminentei prăbuşiri a Fluxului şi ce avea să însemne aceasta pentru habitatele şi oraşele lor. Una dintre grijile cele mai importante era legată de ce avea să se întâmple cu mărfurile pentru care monopolul era deţinut de o casă nobiliară care nu era din partea locului.

Pentru a da un singur exemplu, mai puţin important, să luăm citricele, al căror monopol era deţinut de Casa de Lagos. In fiecare sistem, francizele locale cultivau şi vindeau fructele, luându-şi partea lor din profit şi trimiţând restul în vistieria Casei de Lagos, în cazul în care o franciză hotăra să nu trimită o parte din profit sau pur şi simplu se descurca atât de prost încât nu făcea niciodată profit, toate stocurile de fructe Lagos erau codificate genetic pentru a înceta producţia după un anumit număr de generaţii - şi numărul de generaţii era stabilit înainte de livrarea stocului.

în cazul în care franciza nu plăteşte, stocul său devine inutil. Seminţele pe care le produc fructele sunt sterile; altoirea sau donarea nu funcţionează. Dacă te gândeşti că vei reproduce cu uşurinţă stocul prin inginerie inversă, ei bine, n-ai decât să-ncerci şi mult noroc. Dar trebuie să ţii minte un singur lucru: Casa de Lagos şi-a modificat genetic şi şi-a proiectat vreme de secole stocul de fructe, cu scopul precis de a-şi păstra monopolul. Simpla re-producere a unei lămâi de la zero ar dura probabil zeci de ani.

Dacă multiplici această problemă astfel încât să cuprindă tot ceea ce mănâncă oamenii, oriunde, inclusiv alimentele de bază...

Asta era problema.

Nu fusese o chestiune atât de *serioasă* atunci când scopul era de a conecta toate sistemele umane cunoscute într-o reţea de încredere reciprocă, cu obiectivul declarat de a diminua ameninţarea războiului interstelar şi a conflictelor comerciale, dar mai ales pentru ca un număr mic de familii de negustori să poată profita din plin de restul umanităţii pe vecie. Dar acum, când toate aceste sisteme erau pe cale să fie pe cont propriu, posibil pentru totdeauna, devenise o problemă foarte serioasă şi teribil de ameninţătoare.

Guvernele locale şi cele ale sistemelor începuseră să le facă propuneri reprezentanţilor breslelor comerciale cu privire la aceste monopoluri. Răspunsul general al caselor a fost: *Vai, noi analizăm acest lucru, dar avem la dispoziţie ani de zile să rezolvăm problema, aşa că ar fi bine să nu facem vreo prostie.*

Ceea ce însemna că monopoliştii trăgeau de timp în beneficiu propriu. Guvernele locale şi cele ale sistemelor, pentru că nu voiau să declanşeze panica înainte de a fi nevoie, nu suflaseră o vorbă în afara propriilor comitete şi organizaţii.

Dar, repet, nu era ca şi cum oamenii de rând nu ştiau.

Unii dintre aceştia, cei mai ambiţioşi, dacă e să le spunem aşa, începuseră deja să lucreze la pieţele viitoare, stabilind noi ţinte pentru costul lămâilor, al grâului şi al cărnii de vită, precum şi pentru orice altă marfă de sub diferiţi sori de aiurea. Alţii, la fel de ambiţioşi, îşi dăduseră seama că monopolurile familiilor nobiliare vor fi sfărâmate şi au vândut în lipsă mărfurile respective.

Unii dintre aceşti oameni aveau să devină extrem de bogaţi, în măsura în care banii aveau să mai însemne ceva în timpurile de sfârşit, în vreme ce alţii găsiseră probabil calea către o ejectare convenabilă în spaţiu pentru a-şi pune capăt suferinţei provocate de ei înşişi. Aveau păreri diferite despre cine se va afla în prima situaţie sau în cea de-a doua. Aşa era capitalismul.

Dintre cei care gândeau măcar un pic în avans, majoritatea plănuiau să facă stocuri de anumite alimente. Cât de multe? Pentru o lună, şase luni, un an, în funcţie de spaţiul disponibil şi de nivelul pesimismului fiecăruia. Dintre cei care se gândeau să facă provizii, cei mai mulţi aveau încă în minte ideea că această criză ar putea fi una temporară şi că, la un moment dat, cineva va găsi o soluţie de a nu lăsa miliarde de oameni să moară de foame în habitatele care aveau să cadă din ce în ce mai mult pradă entropiei. A crede altceva ar fi însemnat să te întrebi de ce îţi mai baţi capul să faci provizii.

Desigur, pentru cineva care ar fi vrut să înţeleagă cu adevărat ce înseamnă „suntem toţi absolut terminaţi", soluţia nu era să se uite la ceea ce făceau cei din clasele de jos ale Interdependenţei, ci mai degrabă la ce făceau băncile lor. Iar ceea ce făceau băncile, cât mai discret posibil şi fără prea mult tam-tam, era să-şi restructureze serviciile şi mijloacele financiare pentru a-şi maximiza profiturile pe termen scurt şi a-şi minimaliza riscurile şi pierderile financiare pe termen lung.

Ceea ce, pe de-o parte, era cât se poate de prudent din punct de vedere fiscal şi fiduciar. Interdependenţa era pe cale să intre într-o perioadă de schimbare nouă şi complet neaşteptată. Băncile sunt, în mod inerent, entităţi conservatoare - e scris chiar acolo,

în numele lor - aşa că era logic să se protejeze în faţa incertitudinii.

Pe de altă parte, asta însemna că banii votaseră în privinţa viitorului, iar votul fusese să-l vândă în lipsă.

(Apoi a mai fost şi problema băncilor care începuseră să transfere active către Capăt. De asemenea, nu făcuseră tam-tam în privinţa asta - nu aveau niciun motiv să o facă, din moment ce Capătul era guvernat de aceleaşi legi şi rigori financiare ca restul Interdependenţei, iar „banii" erau oricum o noţiune atât de obscură, încât chiar nu conta unde spui că „sunt“ aceste active; dar şi asta era, de asemenea, un vot în sine).

Cea mai mare parte din această activitate bancară, după cum se şi dorea, a trecut neobservată de către oamenii obişnuiţi. Aceştia ar fi putut cel mult să observe ratele uşor mai mari ale dobânzilor conturilor de economii (menite să-i împiedice să-şi retragă fondurile pe termen scurt), iar cei care aveau împrumuturi pe termen lung la bănci ar fi putut fi tentaţi să accepte oferta de refinanţare pentru un împrumut pe termen mai scurt, renunţând la anumite comisioane şi cu rate ale dobânzilor apropiate de cele ale împrumuturilor pe termen lung.

In rest, totul era ca de obicei. Nu avea niciun rost ca băncile să creeze panică. Acestea doreau să fie sigure că, atunci când panica avea să lovească în mod inevitabil, majoritatea activelor lor aveau să fie cât mai departe posibil. Oamenii şi guvernele lor urmau să fie îngrijoraţi de lucruri mai urgente decât de faptul că băncile le vor returna, în cel mai bun caz, o fracţiune din bani atunci când tot rahatul urma să se reverse.

Dar cum rămânea cu Parlamentul Interdependenţei, autoritatea prestigioasă căreia Impăraxul Grayland a Il-a îi acordase şase

luni pentru a propune un plan de a face faţă prăbuşirii Fluxului? Ce se petrecea în casa reprezentanţilor poporului?

Ar fi nedrept să sugerăm, aşa cum o făcuseră atât Nadashe Nohamapetan, cât şi analiştii lui Grayland, că cei din parlament nu făceau decât să întoarcă problema pe toate părţile până când Grayland avea să le-o ia din mâini, transformând-o în problema ei, nu a lor. De fapt, parlamentul îşi reunise cei mai buni miniştri şi consilieri pentru a constata amploarea problemei şi pentru a face sugestii pe care parlamentul în ansamblu să le ia în considerare. Problema Comitetului Extraordinar al Parlamentului pentru Criza Fluxurilor (aşa cum se autointitulase) era că ajunsese la aceeaşi concluzie ca toţi ceilalţi care analizau situaţia: cei mai mulţi dintre oamenii care trăiau în Interdependenţă o încurcaseră absolut definitiv şi nu mai aveau la îndemână nicio cale uşoară sau comodă de a acţiona în vreun fel.

După aceea se pusese următoarea întrebare: *care erau, pentru membrii parlamentului, consecinţele electorale ce decurgeau din a fi purtătorii unei veşti atât de proaste?* Nu era doar o întrebare teoretică. Un număr deloc neglijabil de parlamentari participase la recenta tentativă de lovitură de stat împotriva Impăraxului, care se sfârşise prost pentru ei şi pentru toţi cei implicaţi. Drept urmare, reputaţia şi popularitatea parlamentului atinseseră cel mai scăzut nivel din ultimele decenii, poate chiar din ultimul secol.

Lucrul ăsta vorbea de la sine, deoarece parlamentul nu fusese aproape niciodată popular şi era mai întotdeauna folosit drept o ţintă convenabilă pentru guvernele locale şi ale sistemelor şi pentru reprezentanţii lor, care erau mai apropiaţi de populaţia care îi votase şi care căutau mereu pe altcineva asupra căruia să arunce vina pentru problemele locale.

Aceste guverne locale şi ale sistemelor şi reprezentanţii lor, ca să nu mai vorbim de casele nobiliare şi de breslele comerciale, ar fi fost încântaţi ca Parlamentul Interdependenţei să ajungă în centrul atenţiei furiei alegătorilor şi a acţionarilor lor.

Nu ar fi fost prea rău nici pentru Impărax. Tânăra Impărax devenise preferata supuşilor ei pentru că supravieţuise celor două tentative de asasinat şi unei lovituri de stat şi pentru că îşi însuşise mantia religioasă a Impăraxului într-un mod în care niciunul dintre predecesorii ei n-o mai făcuse din vremea Rachelei I, fondatoarea Interdependenţei. Orice denigrare suplimentară a parlamentului avea să fie în avantajul ei.

Din moment ce aşa stăteau lucrurile, Comitetul Extraordinar, în lipsa oricărui plan care să nu se încheie cu moartea lentă a miliardelor de oameni şi a oricărei modalităţi uşoare de a schimba acest rezultat, ajunsese treptat la concluzia că cea mai bună strategie era să amâne, să încaseze o lovitură de imagine relativ uşoară pentru indecizia de care dădea dovadă şi să lase Impăraxul să primească lovitura mai puternică în calitatea sa de mesager al unei veşti îngrozitor de proaste. Grayland avea destulă popularitate de risipit; n-avea decât s-o risipească pe toată.

Intre timp, membrii Comitetului Extraordinar îşi rezervau călătoriile spre Capăt, acelea pe care alegătorii lor presupuneau că aveau să fie disponibile şi pentru ei peste câţiva ani.

Aşa, da, Capătul.

Acesta era singura excepţie de la soarta la care fusese osândit fiecare alt sistem al Interdependenţei. Era singurul sistem cu o planetă pe a cărei suprafaţă oamenii puteau păşi fără un costum spaţial, unde pământul i-ar primi cu bucurie şi nu i-ar transforma în coji deshidratate, unde soarele le-ar încălzi feţele

neprotejate, în loc să le bombardeze cu radiaţii nefiltrate care să le distrugă ADN-ul. Singurul loc unde omenirea mai putea încă supravieţui.

Grozav, cu excepţia faptului că oamenii de la Capăt erau con- ştienţi de ce avea să urmeze pentru ei: un val brusc şi copleşitor de refugiaţi din restul Interdependenţei, al căror număr ar fi depăşit capacitatea planetei de a-i găzdui. întrebarea nu era dacă vor veni. Erau deja pe drum. întrebarea era cât de mulţi: dacă aveau să fie milioane, ceea ce ar fi pus la grea încercare planeta, sau miliarde, ceea ce ar fi distrus-o.

Şi, hei, mai era şi războiul ăla civil, chestie care făcea ca orice pregătire să fie *dificilă.*

Dar acesta, pe de altă parte, îi ajuta pe unii să facă alte lucruri mai uşor. Războiul civil se concentrase în special în marile oraşe şi în cadrul unor noduri şi rute de transport strategice. In provinciile periferice, fermierii întreprinzători revendicaseră terenuri pe care, teoretic, nu le posedau şi pe care le pregăteau pentru culturi şi creşterea animalelor. Acest lucru era exact genul de coşmar ecologic la care te-ai fi putut aştepta, dar cât timp Ducele de Capăt (în exerciţiu) era ocupat să nu-şi piardă propriul cap, care să-i fie apoi oferit pe tavă Vrennei Claremont, nimeni nu li se opunea, iar fermierii şi crescătorii de animale oricum ar fi apelat la justificarea conform căreia ei se îngrijeau de cele câteva culturi şi animale autohtone care puteau fi consumate de oameni - cu alte cuvinte, singurele produse alimentare care nu fuseseră modificate genetic pentru a susţine un monopol.

Aceşti fermieri şi crescători de animale nu se înşelau în această privinţă, dar lucrul ăsta nu atenua nici gravitatea acaparării terenurilor, nici nu făcea să dispară fumul gros de pe cer când mii de kilometri pătraţi de ecosisteme de la Capăt ardeau pentru a obţine

nişte suprafeţe care nu aveau să se apropie nici măcar puţin de necesarul pentru hrănirea şi susţinerea existenţei milioanelor sau miliardelor de oameni care aveau să pornească spre ei.

Unora dintre aceşti fermieri şi crescători de animale ambiţioşi li se spusese acest lucru. Iar răspunsul lor fusese, în esenţă: *Sigur, dar o să mai dureze ani buni. Până la urmă, cineva va rezolva problema. Şi când o s-o facă, eu voi fi bogat.*

Iată cum stăteau lucrurile în Interdependenţa de la începu- tul-dar-nu-mai-e-chiar-începutul zilelor prăbuşirii Fluxului. Ştiau cu toţii ce avea să urmeze. Unii chiar se pregătiseră şi îşi făcuseră planuri. Dar, până la urmă, cu toţii presupuseseră că ceva sau cineva va veni să salveze civilizaţia în care trăiau şi despre care nu puteau concepe că avea să dispară. Ceva sau cineva va veni să îi salveze. Aveau să fie salvaţi, împreună cu toată lumea.

Era un gând frumos.

Nu era adevărat.

Cel puţin, nu încă.

CAPITOLUL 9

Lasă-mă o secundă, îi spuse Cardenia lui Maree. Cei doi se aflau în biroul personal al împăraxului, acolo unde, după cum îşi aminti brusc Maree, se întâlniseră pentru prima dată nu cu foarte mult timp în urmă. Acum, rămăseseră pentru câteva clipe singuri în intervalul scurt ulterior momentului când asistenţii Cardeniei părăsiseră biroul, fiind pe cale să revină cu următorul vizitator al Impăraxului. Maree îi făcu un semn din cap.

— Intri în pielea personajului?

— Nu e un personaj, sunt chiar eu, îi spuse Cardenia. Şi da, asta fac. Aşa că taci.

Maree zâmbi şi o privi închizând ochii, respirând adânc şi transformându-se în Impăraxul Grayland a II-a. Pentru cei din exterior, transformarea nu era mare lucru - o simplă îndreptare a posturii şi o anumită expresie - dar Maree o observase îndeajuns de mult încât să înţeleagă că cea mai mare parte a transformării se petrecea în interior, era schimbarea de perspectivă de la „eu personal" la „noi imperial".

Când Maree o întâlnise pentru prima oară pe împărax - adică în perioada în care deveniseră prieteni, dar nu erau încă iubiţi - această transformare i se păruse puţin amuzantă. Acum îşi dădea

seama cât era de necesară, nu doar pentru Gardenia, care trebuia să definească pentru ea însăşi diferenţa dintre şinele ei personal şi rolul ei public, ci pentru toţi cei cu care avea de-a face vreodată. Era uşor pentru oameni să o desconsidere pe Cardenia Wu-Patrick, o tânără care, din greşeală, ajunsese într-o poziţie pe care nu şi-o dorea şi pentru care nici nu fusese pregătită. Era mult mai greu să desconsidere Impăraxul Grayland a Ii-a.

Ei bine, e mai greu acum, se corectă Maree. Fusese nevoie să treacă ceva timp şi să fie arestaţi pentru trădare aproximativ o treime din membrii clasei conducătoare a Interdependenţei. Dar Grayland reuşise. Maree zâmbi ca pentru sine. Era destul de mândru de prietena lui.

Grayland îi observă zâmbetul.

— Ce este?

— Vă voi spune mai târziu, Majestate, răspunse Maree.

Când Cardenia se afla în modul Grayland, acesta era atent să o trateze cu aceeaşi curtoazie ca oricine altcineva de la curtea ei. Poate că alţi iubiţi imperiali din istorie se folosiseră de poziţia lor pentru a fi neprotocolari şi grosolani, dar Maree nu era ca ei. De fapt, probabil că n-ar putea fi grosolan nici dacă ar încerca.

— Ăştia doi nu vor fi entuziasmaţi de ceea ce le vom cere, spuse ea, făcând semn cu capul spre uşă.

Maree ştia că acest „noi“ nu se referea la ei doi, ci doar la Grayland; Maree era personal auxiliar.

— Le ceri foarte mult, spuse el.

— Ei, asta e, zise Grayland şi îşi aţinti privirea spre locul unde urmau să intre în curând noii oaspeţi. Vom cere mult de la toată lumea. Şi ei nu fac excepţie.

— Da, doamnă, spuse Maree.

Grayland îl privi scurt, cu un zâmbet mic şi intim pe buze. Maree ştia că îi plăcea când devenea cât se poate

de ceremonios.

Se deschise o uşă şi înăuntru fură invitaţi Amiralul Gini Hurnen şi Generalul Luc Bren. Hurnen conducea Marina Imperială. Bren era conducătorul Puşcaşilor Marini Imperiali. In mod normal, cei doi erau asistaţi de o mulţime de oameni şi gărzi de corp. Dar la această întâlnire veniseră neînsoţiţi. După prezentări şi amabilităţi, curtenii lui Grayland se retraseră, rămânând doar şefii militari, Impăraxul şi Maree.

Maree observă cum Hurnen şi Bren îi aruncă o privire rapidă şi cum, la fel de repede, îşi îndreaptă din nou atenţia către împărax. Fusese prezentat drept Lord Maree de Claremont, iar rolul său de consilier ştiinţific al Impăraxului pe probleme privitoare la Flux era bine cunoscut. Se ştia, de asemenea, chiar dacă nu se discuta în mod public, că era „prietenul" Impăraxului, cu toate complicaţiile sociale pozitive şi negative care erau asociate cu acest rol.

Atitudinea celor doi nu-1 deranjă pe Maree în mod special - *înţelegea* dar îl făcu să se amuze pentru o clipă în tăcere văzând aceşti doi oameni extrem de influenţi încercând să-şi dea seama de ce era şi el prezent la această întâlnire. *Ei* trei erau unii dintre cei mai puternici oameni din universul cunoscut. Prezenţa lui la întâlnire era fie un capriciu al Impăraxului, fie cu totul altceva. Lui Maree îi plăcu să-i privească pe Hurnen şi pe Bren încercând să înţeleagă despre ce era vorba.

Vor afla destul de curând, gândi Maree.

Şi, aşa cum avea să se dovedească, aflară aproape imediat

— Trebuie să trimitem o escadră la Capăt, le spuse Grayland şefilor ei militari. Cât mai curând posibil.

Hurnen şi Bren se foiră jenaţi în fotoliile lor, uitându-se unul la altul, apoi Amiralul Hurnen îşi drese glasul şi spuse:

— Există o problemă în privinţa asta, Majestate, spuse ea.

— O să ne zici că *Profeţiile Rachelei* vor distruge orice navă care iese din Flux la Capăt, adăugă imediat Grayland.

— Da, încuviinţă Hurnen. Şi nu doar *Racheta.* După tentativa de lovitură de stat împotriva Domniei Voastre, comandanţii Marinei care au complotat au fugit la Capăt cu navele şi echipajele lor. Acum, treisprezece nave suplimentare de diferite dimensiuni şi capacităţi se află în drum spre Capăt, toate probabil loiale familiei Nohamapetan.

— Mai mult decât suficiente pentru a monitoriza şi apăra toate găvanele de Flux de sosire existente, Majestate, spuse Bren.

— Şi nu ar putea fi copleşiţi de numărul oamenilor noştri sau de armele de care dispunem? întrebă Grayland.

— Ar fi dificil, răspunse Hurnen.

— Asta ni se transmite atunci când cineva vrea să ne spună nu, dar are impresia că nu poate.

— Da, spuse Hurnen. Dar de data aceasta chiar vorbesc serios.

— Atunci explică, te rog, ce înseamnă „dificil".

— E vorba despre navele, minele şi diversele sisteme de apărare ale găvanelor. Toate pot fi activate în doar câteva secunde, distrugând orice şi-ar face apariţia acolo. Navele civile vor fi distruse aproape instantaneu. Navele noastre vor supravieţui contactului iniţial, dar dacă cei care se află la comanda navelor rebele sunt nişte oameni inteligenţi - şi sunt, pentru că noi i-am antrenat - ne vor distruge navele în scurt timp.

— Nu putem face în aşa fel încât navele noastre să ajungă în acelaşi timp?

— Ca să aibă prea multe ţinte şi să nu le poată distruge pe toate deodată? întrebă Hurnen, apoi clătină din cap. Nu se poate. Găvanele de Flux nu sunt suficient de largi pentru a lăsa să treacă mai mult de una sau cel mult două nave. Chiar şi navele care părăsesc simultan spaţiul Centrului Comercial pot să ajungă la intervale diferite. Nu este o ştiinţă exactă.

Auzindu-i vorbele, Grayland îi aruncă o privire lui Maree. El ştia foarte bine din ce motiv, iar cei doi împărtăşiră un moment, dar niciunul nu zise nimic.

— Deci abandonăm Capătul în mâinile Nohamapetanilor, spuse ea către Hurnen.

— Nu, doamnă, răspunse ea răspicat. Dar nici nu dorim să ne implicăm forţele şi navele într-un plan care le va expune unui război de uzură inutil.

— Nu vreţi să vă moară oamenii.

— Nu, dacă putem evita lucrul ăsta, doamnă.

— Şi îl puteţi evita?

— Lucrăm la asta.

— Poate vă putem ajuta, spuse Grayland.

In acest moment, Maree observă lucrul despre care Impăraxul îi spusese că avea să se întâmple: pe feţele şefilor ei militari apărură zâmbete amuzate, pline de toleranţă, poate cu un aer abia perceptibil de superioritate. Hurnen şi Bren încetaseră momentan să o mai vadă pe Grayland; păreau să se uite la Cardenia.

— Suntem întotdeauna deschişi la sugestii, Majestate, adăugă Hurnen.

Grayland se întoarse spre Maree.

— Spune-le.

— Imediat după tentativa de lovitură de stat i-am spus Impăraxului că s-ar putea să fi găsit o modalitate de a mă strecura la Capăt, le spuse Maree şefilor militari.

— Poftim? spuse Generalul Bren, contrariat.

— Pe măsură ce curenţii de Flux se prăbuşesc, se deschid alţii noi. E vorba de curenţi temporari, un fenomen pe care eu şi regretata mea colegă Hatide Roynold l-am numit „Evanescenţă". Aceştia pot avea o durată de la câteva minute, până la câţiva ani. Modelele mele predictive sugerează că se va deschide un curent de Flux evanescent la Capăt.

— Modelele dumneavoastră „predictive".

— Da. Când i-am spus prima dată Impăraxului despre ele, tocmai observasem un tipar al datelor şi nu aveam prea mare încredere în el. De atunci am lucrat la el. Acum, încrederea mea a crescut.

— *Cât* a crescut?

— Suficient de mult încât să mă duc eu însumi cu o navă acolo.

— Lordul Maree a fost cel care a descoperit curentul de Flux evanescent către Dalasysla, spuse Grayland. De atunci, el a prezis şi alţi noi curenţi de Flux a căror existenţă a fost confirmată de oamenii de ştiinţă locali. Dacă are încredere mare într-o predicţie, noi îl credem.

Pe faţa Amiralului Hurnen apăru o expresie, rapid îndepărtată, dar una pe care Maree o observase. Ştia ce transmitea: *Bineînţeles că eşti încrezătoare în predicţia lui, doar ţi-o tragi cu el.*

Maree se uită la Grayland şi îşi dădu seama că şi ea o văzuse şi că nu o aprecia, chiar dacă îşi dădea seama că era în îndreptăţită.

— Bineînţeles, nici Lordul Maree şi nici noi nu ne aşteptăm să ne credeţi pe cuvânt. Datele sale vor fi disponibile, putând fi examinate şi verificate de oamenii dumneavoastră de ştiinţă.

— Cine le-a mai văzut? întrebă Hurnen.

— Nimeni, spuse Maree. Când i-am spus Impăraxului, mi-a cerut să separ această informaţie de datele pe care

le împărtăşeam cu alţi savanţi. Nimeni altcineva nu are acces la ele, iar curentul ăsta de Flux evanescent nu mai apare în datele nimănui.

— Cu excepţia cazului în care altcineva l-a văzut şi a păstrat informaţia pentru el însuşi, aşa cum ai făcut dumneata, spuse Bren.

Maree încuviinţă.

— Este posibil. Singurul lucru pe care l-aş adăuga este că, de bine de rău, fiecare om de ştiinţă care lucrează cu datele astea se bazează pe modelele create de tatăl meu şi perfecţionate de mine. Ştiu cum arată bucata lipsă din propriile mele date publice şi cum aceasta afectează modelele derivate din ele. Este foarte mică, matematic vorbind, dar este acolo. Aş fi observat dacă cineva ar fi ascuns aceleaşi date ca mine. Aş vedea asta în modele.

— Sunteţi sigur?

Maree ridică din umeri.

— Este doar matematică.

— înţelegeţi că soarta a zeci de nave şi a mii de oameni de-ai mei ar depinde de *matematica* dumneavoastră, spuse Hurnen.

— Nu doar atât, Amirale, spuse Grayland. E vorba de soarta a miliarde de oameni.

— Da, doamnă, acceptă Hurnen corecţia. Cu toate acestea, va fi *mai întâi* vorba de soarta oamenilor mei.

Grayland încuviinţă.

— Dacă datele lordului Maree sunt satisfăcătoare, cât timp va dura convocarea navelor şi planificarea unei campanii?

Hurnen se întoarse spre Maree.'

— După modelul dumneavoastră, de unde provine curentul de Flux şi care este timpul de tranzit?

— îşi are originea în sistemul Ikoyi, spuse Maree.

— Acela este sistemul de origine al Casei de Lagos, spuse Bren. -Da.

— Iar asta ar fi o problemă, domnule general? întrebă Grayland.

— Sunt irascibili.

— Lăsaţi-ne să ne ocupăm noi de partea asta, sugeră Impăraxul.

Bren zâmbi la auzul răspunsului ei.

— Da, Majestate.

— Timpul necesar tranzitului până la Capăt ar fi trei luni, continuă Maree.

Hurnen ridică din sprâncene.

— Serios?

Călătoria de la Centrul Comercial la Capăt dura nouă luni.

— Dar e o problemă, avertiză Maree.

— Şi anume?

— După estimările mele, curentul de Flux de la Ikoyi la Capăt va fi deschis doar în jur de cinci luni.

— Când se va deschide?

— Peste aproximativ trei săptămâni.

— Şi nu vrem să fim în curentul de Flux când se va închide, spuse Bren.

— Nu, spuse Maree. Unii curenţi de Flux se prăbuşesc de la un capăt sau de la celălalt; alţii se prăbuşesc intermitent; alţii se prăbuşesc cu totul, dintr-o dată. Acesta se încadrează în categoria „se prăbuşeşte cu totul deodată".

Hurnen se întoarse spre Grayland.

— Ce-nţeleg eu e că în cel mai bun caz avem trei luni pentru a crea şi a însărcina o forţă de intervenţie potrivită pentru recucerirea Capătului înainte ca acel curent să se prăbuşească şi să ia toate navele cu el.

— Da, spuse Grayland. Este posibil?

— E... dificil.

Iarăşi cuvântul ăla, se gândi Maree. Grayland îl observase şi ea.

— Nu asta am întrebat, spuse ea.

Hurnen făcu o grimasă.

— înţeleg asta, doamnă.

— Atunci să fie clar, Amirale Hurnen, Generale Bren, spuse Grayland, fixându-i pe amândoi cu privirea în timp ce le rostea numele. Nu avem nicio intenţie de a lăsa Capătul pe mâna Nohamapetanilor. Ei reprezintă o ameninţare pentru actualii cetăţeni ai planetei, precum şi pentru oricine fuge acolo pentru a se adăposti. Acei refugiaţi sunt deja pe drum. Vor fi mult mai mulţi înainte ca toate să se termine. Dacă acest lucru este posibil, atunci îl vom face, indiferent cât ar fi de *dificil.*

— Este *posibil,* Majestate, spuse Bren. Insă, cu tot respectul, trebuie să fiţi conştientă de ceea ce ne cereţi. Impuneţi o mobilizare bruscă şi masivă de forţe care vor trebui convocate din sistemele la care putem ajunge şi care pot trimite nave şi personal în sistemul Ikoyi îndeajuns de repede pentru a utiliza curentul de Flux înainte ca acesta să se prăbuşească. Fiecare navă, fiecare puşcaş marin, fiecare membru al echipajului pe care îl trimitem la Capăt va rămâne acolo. Ei n-or să-şi mai vadă soţiile, familiile sau copiii niciodată. Toată lumea care se înrolează în armată înţelege că e un angajament, că va lipsi de acasă, uneori chiar ani de zile. Dar, Majestate, ceea ce le cereţi acum este mai mult decât un angajament. Intr-un sens cât se poate de real, le cereţi să-şi dea viaţa.

Grayland luă în considerare acest lucru.

— Credeţi că vor fi revolte din cauza acestui ordin.

Bren o privi de parcă ar fi fost pălmuit.

— Nu am spus aşa ceva... doamnă.

Ultima parte fusese adăugată în grabă; Maree observă că Grayland se îndură să nu ia în seamă lucrul ăsta.

— Nu e vorba doar de echipaje şi de puşcaşii marini, doamnă, spuse Hurnen. Nici navele acelea nu se mai

întorc.

Se îndreptă spre Maree.

— Doar dacă nu prevedeţi un curent de Flux care să iasă din spaţiul Capătului în viitorul apropiat.

— Nu, nu prevăd, spuse Maree.

Hurnen dădu din cap.

— Atunci sunt cu atât mai puţine nave pentru tulburările despre care ştim cu toţii că se apropie.

— Putem construi mai multe, spuse Grayland.

— Verişorii dumneavoastră au deja programele încărcate, spuse Hurnen, referindu-se la Casa de Wu.

— Sigur că da, adăugă Grayland, sec. Cu toate acestea, putem

argumenta că nevoile Marinei Imperiale au prioritate. In ceea ce priveşte echipajele şi puşcaşii marini, continuă Grayland, îndrep- tându-şi atenţia din nou către Bren, dacă nu-i putem readuce la familiile lor, atunci poate ar trebui să le ducem familiile la ei.

— Vă referiţi la trimiterea acestor familii la Capăt, spuse Hurnen.

— Da. După îndeajuns de mult timp, atât cât va fi necesar pentru a pune capăt ameninţării Nohamapetanilor şi pentru a readuce stabilitatea la Capăt.

— Logistica necesară pentru asta este...

— Dificilă, da, îi încheie Grayland propoziţia. Aşa cum va fi şi logistica creării flotei pe care o vom trimite la Capăt. Amirale! Generale! Vă rog să înţelegeţi că nu ne aşteptăm să fie simplu sau uşor ceva din toate acestea. De asemenea, înţelegeţi că, mergând mai departe, nu ne aşteptăm ca *nimic* să fie simplu sau uşor. Cu toţii ne confruntăm cu momente dificile, cu alegeri dificile şi va

trebui să facem sacrificii. Poate că veţi fi atât de generoşi încât să conduceţi prin exemplul propriu.

— Da. Ei bine...

Hurnen şi Bren se uitară din nou unul la altul, apoi se ridicară din fotoliile lor.

— Trebuie să mergem să aflăm ce nave şi ce oameni sunt disponibili cât mai repede. Vă vom transmite ce aflăm până dimineaţă.

— Mulţumesc, Amirale, spuse Grayland.

Hurnen îi făcu semn din cap lui Maree.

— Şi ne veţi trimite acele date, ca să poată fi verificate de oamenii noştri. Trebuie să le analizăm în amănunt.

— Da, bineînţeles.

— Sper că înţelegeţi că, dacă oamenii noştri găsesc ceva îndoielnic în datele dumneavoastră, nu putem merge mai departe.

Maree încuviinţă.

— Dacă oamenii dumneavoastră au întrebări, le voi răspunde bucuros.

Amiralul îi aruncă lui Maree o privire care transmitea destul de sigur mesajul: *Ar fi bine să nu-mi pierzi timpul, băieţică,* apoi schimbară politeţurile obişnuite de la revedere, iar Maree şi Grayland rămaseră din nou singuri timp de aproximativ un minut, cât dură până când oamenii lui Grayland aveau să anunţe următorul vizitator.

Grayland suspină şi se uită la Maree, devenind din nou Cardenia.

— Nu cred că le place planul, spuse el.

— Ştiu că nu le place, zise Cardenia. Toată chestia aia cu „dacă există o problemă cu datele“ a fost adusă în discuţie fiindcă Amiralul încerca să găsească o cale de scăpare.

— Nu există nicio problemă cu datele, o asigură Maree.

— Asta nu înseamnă că nu vor găsi una.

— Şi dacă o vor face, matematica va arăta că

problema sunt ei, nu datele.

Cardenia se întinse.

— Mi-aş dori să am încrederea ta.

— Cred că ai destulă.

— Nu în mine însămi, ci în *ei.* Sunt un pic supărată că deja îţi desconsideră munca din cauza relaţiei cu mine, spuse ea, făcând semn spre uşă.

Maree zâmbi.

— Ah, ai observat!

— Era s-o pocnesc direct în bot.

— Probabil că nu ar fi fost înţelept.

— Da, dar m-aş fi simţit mai bine. Timp de vreo cinci secunde, îmi pare rău că se îndoiesc de munca ta.

— Nu-i vina ta, spuse Maree.

— Intr-un fel este, îi reaminti ea.

— Ei bine, în regulă. E vina ta, dar nu mă deranjează. In general, funcţionează bine pentru mine.

— Mă bucur că aşa credeţi, Lord Maree.

Bărbatul zâmbi din nou.

— Mulţumesc, doamnă.

Se ridică în picioare şi execută o plecăciune complicată, care o făcu pe Cardenia să chicotească.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Acum nu. Poate mai târziu. Mult mai târziu, suspină ea, fiindcă programul meu este ridicol de încărcat azi. Am noroc dacă se termină înainte de miezul nopţii. îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Am şi eu treabă.

— Da. Să ne salvezi pe toţi cu matematica, zâmbi ea. De aia te văd atât de rar zilele astea.

— Nu este singurul motiv, domnişoară am-întâlniri-până la-miezul-nopţii.

— Sigur, hai, foloseşte-mi propriile cuvinte împotriva mea. Măcar atunci când o să iei o pauză să te gândeşti la

mine.

— Probabil că nu voi lua nicio pauză înainte să mă prăbuşesc în pat.

— Bine, Lord Maree. Atunci să mă visezi.

Când dormea, Maree de Claremont visa despre matematică.

Matematica nu era ţesătura obişnuită din care erau alcătuite visele lui. Cele mai multe dintre ele, istoric vorbind, reprezentau o reluare standard a evenimentelor din ultimele zile, într-o formă incompletă, fără intrigă, cu sau fără pantaloni. Ocazional, se întâmpla să viseze că se întorcea la şcoală, fiind în acelaşi timp şi student, şi profesor care preda un curs postuniversitar de fizică, cu sau fără pantaloni. In timpul celor nouă luni de călătorie de la Capăt la Centrul Comercial abia dacă visase ceva - cei din echipajul navei îi spuseseră că nu era ceva neobişnuit şi că Fluxul le influenţa cumva somnul -, iar când reuşise să o facă, visase colinele din provincia sa, verzi şi liniştite, pe care obişnuia să umble. Nu observase niciodată în aceste cazuri dacă purta sau nu pantaloni. Nu i se păruse relevant la momentul respectiv.

Şi acum, era matematica.

Matematică sălbatică. Matematică de neînţeles. Matematică de genul celei care ar fi necăjit şi ar fi pus pe jar cele mai mari minţi din orice epocă, nu doar pe a lui.

Maree nu ar fi putut nici măcar să încerce să descrie aceste vise nimănui. Visele astea matematice nu erau de obicei vizuale

în mod semnificativ; nu vedea numere sau ecuaţii sau ceva ce ar fi văzut în alte cazuri. Şi nici nu se concentrau asupra auzului sau asupra oricărui alt simţ dintre cele obişnuite. Visele lui Maree erau saturate în schimb de natura şi semnificaţia matematicii, de *prezenţa*

copleşitoare a disciplinei, de vastitatea influenţei sale, de pertinenţa acesteia pentru orice făcuse şi ce reprezenta Maree şi pentru civilizaţia pe care dorea s-o salveze.

Ştia prea bine motivul pentru care visa despre matematică. In prezent, ea îi ocupa aproape toată viaţa, de când cerceta secolele de date existente despre Flux. Căuta tipare sau sensuri pentru modul în care Fluxul interacţiona cu spaţiul fizic normal şi pentru felul cum ar putea fi indus, în lipsa unui alt cuvânt mai bun, pentru a salva miliarde de oameni de la izolare şi moarte lentă. Dacă Fluxul putea fi indus, acesta nu i-ar vorbi lui Maree în nicio limbă omenească. I-ar vorbi în matematică.

Fluxul, trebuia spus, nu era uşor de indus.

Maree nu putea nici să-l convingă cu argumente, nici să negocieze cu el, nici să pledeze, să-l flateze sau să-l ameninţe. Fluxul nu era uman sau preocupat de lucruri omeneşti. Puteai antropomorfiza Fluxul oricât doreai, dar acesta nu avea să fie de acord sau să consimtă. Era complet străin de acest univers. Singurul mod de a-1 înţelege era acela de a-i accepta condiţiile.

Iar Maree asta făcea: îşi petrecea aproape în întregime zilele făcând matematică, încercând să rezolve problemele pe care numai el avea experienţa necesară pentru a le rezolva.

Era, într-un fel, incredibil de izolat. Dar nu se simţea singur; era într-o o relaţie, iar în timpul petrecut la Centrul Comercial şi la Xi'an îşi făcuse prieteni, aliaţi şi camarazi de profesie -, dar, cu toate astea, era în mare parte singur cu gândurile lui. îşi vedea prietenii mai rar; colegii îi raportau descoperirile sau îi cereau

sfatul cu privire la o anumită problemă în legătură cu Fluxul, apoi se retrăgeau în propria lor izolare.

începuse la un moment dat să îi spună iubitei sale despre natura alienantă a muncii lui, dar la jumătatea exprimării gândului şi-a dat seama că ea era Impăraxul

Interdependenţei. Natura alienantă a singurei sale ocupaţii era un muşuroi de cârtiţă în comparaţie cu muntele alienam al zecilor de lucruri cu care se confrunta şi ea în prezent. A schimbat subiectul în mijlocul frazei. Iubita lui, Impăraxul, găsise fermecătoare bâjbâiala lui verbală.

Totul trebuia să iasă la suprafaţă cumva. Ieşea în visele lui Maree, unde subconştientul său încerca să rezolve ceea ce creierul său conştient găsea de nerezolvat.

Maree înţelegea de ce avea visele sale matematice şi chiar le aprecia, la nivel intelectual. Dar asta nu făcea ca totul să fie mai puţin enervant. Lucratul cu matematica toată ziua şi visatul la matematică toată noaptea însemnau că Maree se trezea cu totul matematizat.

Ceea ce în mod normal nu ar fi fost o problemă; ar fi putut, pur şi simplu, să-şi ia o vacanţă. Dar când civilizaţia era literalmente pe punctul de a se sfârşi, vacanţele păreau un adevărat exces.

Aşa au stat lucrurile timp de săptămâni întregi. Matematică atunci când era treaz, când dormea, matematică peste tot şi tot timpul, fără ca Maree să găsească o soluţie problemelor care îl apăsau.

Dar în această noapte avusese un vis diferit.

Care era tot matematic şi despre matematică, aşa că partea *aia* nu fusese diferită.

Ceea ce fusese diferit era faptul că, pentru prima oară, visul nu reprezentase o anxietate matematică generalizată. In visul lui, şi ăsta era un lucru rar pentru experienţa sa onirică, Maree văzuse cu adevărat o ecuaţie. Era cât se putea de clară într-un vis, adică

plină de bucăţi mişcătoare şi de linii şerpuitoare care se deplasau atunci când te uitai fix la ele.

Cu toate acestea, când se uită la ecuaţie, ştiu ce reprezenta: un găvan de Flux instabil care se micşora şi

se îndepărta în acelaşi timp, mişcându-se prin spaţiu într-un mod în care nu o făceau găvanele de Flux sau, cel puţin, nu trebuiau s-o facă sau nu o făcuseră niciodată, poate cu o singură excepţie.

Şi atunci, mintea conştientă a lui Maree pătrunse în visul său. *Am mai văzut asta,* îi spuse. *Unde am mai văzut asta?* Maree se trezi brusc, se ridică în capul oaselor în pat şi întinse mâna către noptieră, după tabletă. Aceasta se aprinse, aşteptând instrucţiunile lui.

— Mmm, murmură Cardenia.

Aşa cum promisese, ea venise la culcare cu mult după miezul nopţii, salutându-1 fugar pe Maree, aproape adormit, înainte de a se prăbuşi cu capul pe pernă.

— Lumină.

— îmi pare rău, spuse Maree şi se dădu jos din pat, gol, pentru ca strălucirea tabletei să nu o deranjeze.

Se aşeză pe un scaun şi deschise fişierele de date pe care tatăl său le colectase timp de treizeci de ani - date adunate de pe navele comerciale care străbăteau Fluxul de la un sistem la altul, înregistrând schimbările şi modificările infinitezimale de Flux care puteau fi obţinute observând modul în care navele intrau, se deplasau şi ieşeau din acel mediu. Maree căuta ceva anume, şi, foarte aproape de sfârşitul listei de date a tatălui său, îl găsi: un găvan de Flux anormal, descoperit de o navă care ieşise accidental din Flux când curentul în care se afla suferise ceva asemănător unei fisuri, care aruncase nava în spaţiul normal, la ani-lumină distanţă de unde ar fi trebuit să se afle şi la trilioane de kilometri de orice sistem locuit de oameni.

Nava detectase apoi găvanul de Flux anormal şi accelerase spre el, intrând în ultimul moment, înainte ca acesta să se închidă. Fusese un eveniment ciudat. Un fenomen unic.

Temporar.

Evanescent.

— Sfinte Sisoe, spuse Maree cu voce tare.

— Mmm, repetă Cardenia.

Maree nu o auzi. Se îndreptă spre uşă, pornind mai departe spre biroul său, ca să înceapă să lucreze.

Apoi se întoarse repede, după ce văzu expresia şocată a gărzii de corp imperiale din faţa uşii dormitorului Impăraxului. Fusese atât de absorbit de gândurile sale, încât uitase că era dezbrăcat. îşi luă un halat şi ieşi din nou, cu ecuaţiile - reale, nu ecuaţii cu linii şerpuitoare - dansându-i în minte.

CAPITOLUL 10

Kiva se aştepta să aibă o nouă confruntare cu Casa de Wolfe. Dar nu se gândise că avea să se întâmple în timp ce îşi savura nenorocita de cină.

Nu doar că îşi lua cina, ci avea şi o adevărată întâlnire cu Senia, pentru că ele aveau de gând să încerce treaba asta cu relaţia, iar Kiva era conştientă că o relaţie însemna mai mult decât să şi-o tragă până la pierderea cunoştinţei şi până când cearceafurile erau ude leoarcă şi li se încreţea pielea degetelor.

Aşa că iată-le la Zest, cel mai bun restaurant ikoyian de la Centru (care nu însemna mare lucru, de vreme ce erau doar trei, iar celelalte două erau nişte simple tarabe de piaţă care vindeau mâncare stradală), iar Kiva îi făcea Seniei cunoştinţă cu mâncarea din sistemul ei. Mâncarea ikoyiană era, evident, foarte bogată în arome de citrice, având în vedere monopolul familiei Lagos, dar se presupunea şi că ar fi fost o reminiscenţă a Africii de Vest, unde naiba o mai fi fost şi *asta,* locul de unde pretindea că se trage familia Lagos.

Kiva nu era convinsă de legătura cu originea oficială a mâncării ikoyiane - era greu să pretinzi că suya cu citrice era autentică şi că venea de pe Pământ, având în vedere că fructele lor fuseseră modificate genetic cam de pe vremea când se născuse Kiva -, dar

nu prea conta, fiindcă era totuşi mâncarea nativă a familiei sale, iar Senia nu gustase până acum nimic de genul ăsta. Kivei îi făcea plăcere să-i explice care era treaba cu moi moi şi supa de piper şi hotdogii cu marmeladă, iar Senia se bucura să audă toate astea. Şi tocmai când era convinsă că aşteptau amândouă cu nerăbdare digestivul de după cină - unul care conţinea câteva orgasme sublime şi condimentate -, Kiva observă două persoane care tronau deasupra mesei lor.

— Pe tine te recunosc, spuse Kiva, uitându-se în sus la Bagin Heuvel. Iar *tu* nu ştiu cine naiba eşti, zise ea întorcându-se către celălalt bărbat.

— Lady Kiva, daţi-mi voie să vi-l prezint pe angajatorul meu, Drusin Wolfe, spuse Heuvel, făcând semn spre acesta.

Wolfe făcu o mică plecăciune.

— Lady Kiva. E o plăcere să vă cunosc în sfârşit.

— Tocmai am terminat de mâncat, v-am văzut şi ne-am gândit să vă salutăm, spuse Heuvel.

— Serios? zise Kiva, uitându-se la Drusin Wolfe. Şi ce-aţi mâncat?

— Orez Jollof, bineînţeles, Lady Kiva. Am înţeles că nu este chiar o alegere *aventuroasă,* şi e destul de banal, dar fiecăruia ne place ceea ce ne place, iar mie îmi place asta.

— Ei bine, bravo ţie. Aşadar, ne-aţi salutat. Acum, la revedere.

Kiva se întoarse la meniul ei.

Dar Heuvel şi Wolfe nu se mişcară dracului din loc.

— Bagin mi-a comunicat răspunsul dumneavoastră la cererea pe care am făcut-o referitor la renegocierea contractelor cu Nohamapetanii.

Kiva îşi ridică din nou privirea.

— Aşa, şi?

— Speram că v-aţi putea revizui poziţia.

Kiva suspină şi-şi puse meniul jos.

— Serios? Chair ai de gând să încerci chestia asta acum? Tocmai am ieşit la o nenorocită de cină!

— însoţită de consilierul tău juridic, încuviinţă Wolfe spre Senia. Din moment ce suntem cu toţii aici, Lady Kiva...

— Bine. In primul rând, nu a fost o nenorocită de cerere, şi o ştii şi tu. Ai încercat să dictezi termenii. In al doilea rând, i-am dat deja omului tău răspunsul meu, răspuns care nu s-a schimbat. In al treilea rând, du-te dracului, nu mai sunt în timpul programului, şi nici ea nu mai e, zise Kiva arătând spre Senia.

Wolfe chicoti:

— Ei bine, nu dezamăgiţi niciodată, Lady Kiva, spuse el. Sunteţi exact cum v-a descris Bagin. Vulgară şi de neclintit.

— Nu sunt tocmai o enigmă.

— Nu, nu daţi impresia asta, fu de acord Wolfe. Dar e amuzant că aveţi impresia că sunteţi în afara programului.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Doar atât: cât timp credeţi că mai aveţi la dispoziţie? Că mai avem fiecare dintre noi, Lady Kiva? Programul la care vă referiţi măsoară timpul, iar acesta se scurge repede. Pentru unii dintre noi mai repede decât pentru alţii. Chiar şi în acest scurt interval, e timp destul pentru ca toţi cei puternici să cadă. Sau, cel puţin, cei care se cred puternici.

— Drusin, spuse Heuvel.

Wolfe ridică împăciuitor o mână spre angajatul său.

— Am terminat. Vreau doar ca dumneaei să-şi amintească faptul că i-am oferit, cu bună-credinţă, şansa de a lucra cu mine. Cu noi. A avut parte de-o şansă şi a refuzat-o.

— Mhm, spuse Kiva. Bine, grozav, mulţumesc. Acum, dacă ţi-ai terminat monologul de personaj negativ dintr-o piesă a teatrului de cartier, du-te dracului şi ia-ţi şi băiatul pişăcios cu tine.

— Bineînţeles, zise Wolfe, înclinându-se din nou. Lady Kiva, doamnă Fundapellonan. Bucuraţi-vă de cină.

O luă din loc.

Heuvel se uită la Kiva şi la Senia, deschise gura să spună ceva, o închise la loc, apoi se grăbi să-şi urmeze angajatorul. Kiva şi Senia se întoarseră la meniurile lor.

— Ce-a fost *asta?* întrebă Senia, după ce se uită iar la specialităţile zilei.

— Habar n-am, îi răspunse Kiva, studiind aperitivele.

— Drusin Wolfe a fost destul de melodramatic.

-Mda.

— Mai ales referitor la partea cu timpul care se scurge.

-Da.

— Dacă n-aş şti cum stă treaba, aş zice că a sunat un pic ca o ameninţare.

— Sau ca şi cum s-ar fi umflat în pene.

— Ceea ce ar explica de ce Heuvel i-a făcut semn să tacă din gură, observă Senia.

— Aşa e, fu de acord Kiva.

— Şi sugerează că e ceva de care ar trebui probabil să ne ocupăm.

— Cât de curând.

A • .

— Iţi mai e foame?

— Nu prea, nu.

— Atunci poate-ar trebui să mergem să încercăm să ne dumirim ce-i cu treaba asta?

— Ei bine, nu-mi mai este *foame.* Dar s-ar putea să mai am chef de ceea ce plănuisem pentru mai târziu.

— Bine, spuse Senia. Deci răspunsul e nu în ce priveşte mâncarea, da când vine vorba de sex, *apoi* îi

dăm de capăt chestiei ăsteia.

— S-a făcut, spuse Kiva.

Lăsară jos meniurile, Kiva puse pe masă banii ca să achite băuturile şi se ridicară să plece.

— Ştii care a fost cea mai urâtă chestie la treaba asta, futu-i? spuse Kiva, în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Care?

— Nenorocitul a vorbit urât despre orezul Jollof. Nu e nici pe departe *banal.* Fix asta voiam să comand.

— Cred că avem o problemă, îi spuse Kiva lui Grayland a Il-a, patru zile mai târziu.

Kiva ceruse o audienţă la Impărax cu o zi în urmă; i se oferiseră cinci minute, care-i fuseseră acordate în timp ce Impăraxul mergea de la o întâlnire la alta. Kiva *înţelegea:* Impăraxul era o femeie ocupată.

— Mai exact, cred că aveţi o problemă.

— Să am probleme e lucrul care stă la baza domniei mele, Lady Kiva, spuse Grayland, impunând un ritm alert de mers, deplasându-se dintr-o încăpere a palatului ei în alta. Va trebui să fii mai exactă.

Kiva încuviinţă şi-i înmână Impăraxului un teanc de documente pe care aceasta le pasă imediat, la rândul ei, asistentului său.

— Cu câteva zile în urmă, Drusin Wolfe a venit la mine şi la Senia Fundapellonan în timp ce luam cina şi mi-a servit un monolog.

— Ce a făcut?

— A monologat. Ştiţi chestia aia: „In curând vă veţi întâlni sfârşitul, ha! ha! ha! ha! ha!“, rahaturi de genul ăsta.

— Nu ştiam că oamenii chiar fac asta în viaţa reală.

— Nu ştiu dacă el şi-a dat seama că face asta. Deşi

lacheul lui sigur ştia, nenorocitul. A trebuit să tragă de el ca să-l scoată de acolo.

— Şi în ce fel mă implică acest monolog?

— La început n-am crezut că vă priveşte, spuse Kiva. 11 băgasem în corzi pe lacheu aproape fără ieşire în timpul unei negocieri şi am crezut că doar îşi anunţa planurile de a lansa o salvă legală împotriva mea şi a Casei de Nohamapetan. Eu şi Senia ne-am întors să verificăm dacă există dosare de care nu aveam cunoştinţă sau alte activităţi care ar fi sugerat o acţiune împotriva noastră. Nu am găsit nimic. Dar am descoperit altceva, continuă Kiva, arătând spre teancul de documente pe care îl ţinea în mână asistentul lui Grayland. Cu câteva zile înainte de monologul său, Drusin Wolfe a retras cam douăzeci de milioane de mărci din conturile sale personale de brokeraj.

Grayland îi aruncă o privire:

— Şi cum de ai acces la conturile personale de brokeraj ale lui Wolfe?

Kiva rânji.

— Mi-am petrecut luni întregi cercetând fiecare cont neoficial al Nohamapetanilor, Majestate. Ştiu cum să fac o anchetă financiară.

— Şi cum să oferi nişte şpăgi bine plasate, bănuiesc.

— Nu ştiu nimic despre *asta,* spuse Kiva, iar Grayland zâmbi abia perceptibil. Dar nu am de gând să ofer nicio dovadă în instanţă sau ceva de genul. Informaţia este de încredere, în orice caz.

— Nobilii îşi mută frecvent averea dintr-un loc în altul, Lady Kiva, spuse Grayland. Şi atunci când o mută dintr-un cont în

altul, o mare pane dă impresia că dispare complet. îndrăznesc să spun că un audit onest al şefilor oricărei Case ar găsi mai multe plăţi neînregistrate în registrele contabile decât cele înregistrate, inclusiv când ar veni

vorba despre Casa de Lagos. Mărcile care se scurg într-o gaură neagră sunt la ordinea zilei.

— Nu e vorba de faptul că au dispărut banii, spuse Kiva. Ci că, exact atunci când Drusin Wolfe şi-a retras cele douăzeci de milioane de mărci, câteva zeci de alţi nobili au făcut acelaşi lucru, retrăgând aproximativ aceleaşi sume.

Grayland se opri din mers, obligându-i şi pe cei din spatele ei să facă la fel.

- Câţi?

— Sursa mea a notat douăzeci şi şase de retrageri individuale, toate în acelaşi interval de timp, toate cu aceleaşi sume - sau retrageri răspândite în mai multe conturi, fiecare totalizând în jur de douăzeci de milioane de mărci. Există probabil şi altele; sursa mea a putut să le urmărească doar pe acestea.

— Şi ai încredere în această sursă?

— Am încredere că apreciază faptul că i-au fost plătite datoriile la jocurile de noroc. Şi ştie că, dacă se pune cu mine, îl voi împinge în faţa unui nenorocit de autobuz. Aşa că, da. Dar mai e ceva.

— Ce anume? întrebă Grayland, luând-o iar din loc.

— Toţi nobilii care au retras mărcile au fost prezenţi la o reuniune de vânzări găzduită de Casa de Wu. Scopul declarat a fost acela de a li se oferi spre cumpărare o nouă generaţie de astronave de tip decar.

Grayland făcu o grimasă, dar nu se opri din mers.

— Ca să poată spune că au deschis depozite.

— Da, dar „depozitele" sunt toate din conturi personale, nu din cele de afaceri ale Caselor, spuse Kiva. Navele decar sunt uriaşe

şi au fost concepute să dureze un deceniu în spaţiu fără andocare. Este puţin probabil că vor fi folosite ca nave de croazieră.

— Se apropie prăbuşirea Fluxului, sublinie Grayland.

Poate că vor să se pună la adăpost.

— Chiar dacă ar fi aşa, preţurile decarilor încep de la un miliard de mărci, spuse Kiva. Casa de Wu cere zece la sută la deschiderea fiecărui depozit, procent care nu poate fi negociat. Familia dumneavoastră nu oferă reduceri, doamnă. Douăzeci de milioane de mărci nu au nicio relevanţă ca avans. Oricine ar oferi doar atât ca avans pentru un decar ar fi dat afară cu un şut în fund şi în hohote de râs.

— Deci e altceva la mijloc

Kiva dădu din cap.

— Este altceva şi, orice ar fi, Casa de Wu e implicată.

— Tot nu văd cum de mă priveşte pe mine, Lady Kiva, spuse Grayland, apoi o coti prin ultima sală care urma s-o ducă la destinaţie.

— Poate că nu vă priveşte, recunoscu Kiva. Dar atunci când Drusin Wolfe monologa în faţa mea se aştepta în mod clar că, într-un fel sau altul, voi avea parte de o pedeapsă binemeritată. Ei bine, nici el, nici casa lui nu mă atacă în mod direct şi nici nu încearcă să dea în judecată Casa de Nohamapetan. Trebuie să fie vorba de altceva. Se ştie că sunt preferata dumneavoastră, doamnă. Mi-aţi oferit un loc în Comitetul executiv - un loc pe care vă reamintesc că nu mi l-am dorit, la naiba - şi stăteam lângă dumneavoastră când aţi arestat jumătate din nobilii din zonă.

— Nu chiar atât de mulţi.

— Destul de mulţi, doamnă, spuse Kiva. Acum, o groază de nobili aruncă bani într-o gaură neagră, iar mulţi dintre ei fac parte din case care au membri în închisoare şi care aşteaptă să fie judecaţi

pentru trădare - printre care şi Casa de Wu. Şi, desigur, nenorocita de Nadashe Nohamapetan este încă liberă pe undeva, făcând ce ştie ea să facă. Are nişte bani, dar nu

prea mulţi, drept vorbind, şi nu are acces în mod direct la mai mulţi. Trebuie să facă rost de ei de undeva. Aşa că mă gândesc că, atunci când Wolfe o făcea pe deşteptul cu mine, nu se gândea neapărat să mă atace. Ştie că îl zdrobesc dacă o face. Se gândeşte că atunci când veţi cădea, eu voi fi o victimă colaterală.

Grayland se opri în faţa arcadei unei uşi. înăuntru se afla echipa de fotbal Hubfall, care câştigase campionatul ligii şi pe care Impăraxul urma s-o felicite preţ de exact şapte minute şi jumătate, înainte de a trece din nou la altceva. Grayland parcursese doar o treime din ziua ei; iar pe Kiva, care de acum începuse să înţeleagă oarecum programul Impăraxului, o uimea (tacit, ceea ce nu era specific ei) faptul că, în ciuda tuturor dovezilor că civilizaţia avea, într-adevăr, să se prăbuşească în jurul lor într-un ritm din ce în ce mai accelerat, o parte atât de mare din programul lui Grayland era ocupată de banalităţi cum ar fi, să zicem, felicitarea unei nenorocite de echipe de fotbal pentru că se pricepea mai bine să se joace cu mingile sale decât oricine altcineva.

— Crezi că Nadashe Nohamapetan are ceva de-a face cu acest număr de iluzionism legat de dispariţia banilor? o întrebă Grayland.

— Da, aşa cred. Vă urăşte de moarte. Şi aţi făcut astfel încât fiecare casă şi breaslă să vă ştie de frică. Ăsta e genul de lucru de care ea va profita.

— Pentru a face ce?

— Ei bine, doamnă, pentru a da o altă lovitură de stat. Dacă nu reuşeşti de la bun început, ştiţi cum se zice.

Grayland dădu din cap spre teancul de documente pe care îl ţinea asistentul ei.

— Aş putea să ordon ca aceşti nobili să fie anchetaţi.

Kiva clătină din cap.

— In clipa în care se va întâmpla asta, vor tăbărî pe dumneavoastră. Sunt prea mulţi oameni dispuşi să vă

trădeze pentru aşa ceva. Nici n-o să apucaţi să daţi ordinul şi se va afla. Nobilii îşi vor acoperi urmele, banii vor reapărea ca prin minune în conturile de afaceri legitime, iar Nadashe, dacă ea este în spatele acestui lucru, va fi mult mai greu de găsit.

— Ce sugerezi?

Kiva arătă spre documente.

— Sursa mea a evidenţiat faptul că toţi acei nobili au făcut retrageri în acelaşi timp. Dar a remarcat şi că de la acel eveniment s-au mai retras, de către mai mulţi alţi nobili, aceleaşi sume.

— Orice ar pune la cale, recrutează.

— Exact, spuse Kiva. Şi atrag în micul lor plan mai multe case şi nobili supăraţi.

— Bine, spuse Grayland. Şi?

Kiva zâmbi.

— Futu-i, Majestate, cred că noi două ar trebui să le dejucăm planul în stil mare!

CAPITOLUL 11

Şapte minute şi jumătate de felicitări pentru Hubfall Dragons pentru victoria lor din campionat împotriva celor de la Essex Fire, incluzând şi acceptarea cu amabilitate a unei mingi de joc drept cadou (care, după o scurtă şi aparent magică perioadă în posesia lui Grayland, urma să fie returnată clubului cu titlul de „împrumut de la împărax", pentru a fi expusă la sediul echipei) şi constatând cu amărăciune plasarea deplorabilă a celor de la Xi'an Shipwrights, echipa imperială de fotbal, în clasamentul din acel an.

După aceea a urmat o oră de întâlniri de câte zece minute cu diverse departamente de infrastructură pentru bunăstarea fizică a Xi'an-ului, habitatul spaţial imperial pe care trăiau Impăraxul şi multe alte mii de oameni. Xi'an era bijuteria vieţii în spaţiu şi, de asemenea, unul dintre cele mai vechi habitate spaţiale încă existente, ceea ce îl făcea mult mai sensibil şi mai capricios decât erau habitatele mai moderne.

De exemplu (aşa cum aflase Impăraxul), sistemul de circulaţie al Xi'an-ului era realizat astfel încât, dacă măsuri specifice de întreţinere erau executate în altă ordine decât cea corectă, aerul din Catedrala Xi'an putea să dispară, fiind eliberat direct în spaţiu. Se pare că un inginer al cărui nume se pierduse în negura timpului

considerase scoaterea aerului drept o modalitate inteligentă de a stinge orice incendiu care ar fi avut loc acolo, fără a expune interiorul catedralei la apă sau la daunele ignifugării.

Doar o linie de cod din programul de întreţinere a habitatului din Xi'an făcea în aşa fel încât catedrala să nu rămână brusc fără oxigen, dar acea linie de cod fusese eliminată recent în timpul unei actualizări a sistemului. Aşadar, timp de trei luni, nimic nu împiedicase ineficienţa umană să ducă la asfixierea bruscă a Arhiepiscopului Korbijn şi a sutelor de participant în timpul slujbelor de dimineaţă. Grayland recunoscuse că acest rezultat nu ar fi fost de dorit pentru biserică sau pentru congregaţia sa credincioasă, aşa că s-a simţit uşurată să audă că măcar această problemă fusese rezolvată.

A petrecut douăzeci de minute primind informaţii actualizate de la un anumit comandant Wen, aghiotantul Amiralului Hurnen, cu privire la situaţia armadei de la Capăt, după cum se obişnuise Grayland să o numească în minte, deşi fusese lăsată să înţeleagă că ar fi fost vorba despre o „forţă operativă", ceea ce ei nu i se părea că sună la fel de grozav.

Estimările iniţiale nu erau încurajatoare: numărul de nave capitale ce puteau fi alocate pentru sistemul Ikoyi în timp util nu era mare, la fel stăteau lucrurile şi cu numărul navelor de sprijin. Comandantul Wen a asigurat-o pe Grayland că era vorba doar de o evaluare iniţială şi că una ulterioară putea duce, probabil, la o creştere a numărului acestora. Grayland îi reaminti comandantului Wen că erau presaţi de timp. Niciunul dintre participant nu plecase pe deplin mulţumit de la întâlnire.

A benficiat de cinci minute de pauză, pe care le-a petrecut în mare parte la toaletă. Dacă cineva ar fi informat-o din timp pe Cardenia Wu-Patrick că una dintre cele mai valoroase aptitudini

pe care o poate cultiva un Impărax e abilitatea de a-şi controla funcţiile excretoare ore în şir, s-ar fi putut să refuze slujba. Cardenia citise undeva că prizonierii se obişnuiseră atât de mult cu programul fix al vieţii de încarcerat, încât simţeau nevoia de a se uşura doar în momente specifice, cele în care acest lucru era permis. Ea nu ajunsese chiar în acel punct, dar cu siguranţă putea empatiza cu ei.

Apropo de prizonieri, după scurta ei pauză, Grayland îşi dedică următoarele patruzeci şi cinci de minute unei informări primite din partea ministrului său de justiţie cu privire la statutul acelor vai-atât-de-mulţi presupuşi trădători pe care îi arestase pentru tentativa lor de lovitură de stat, care fuseseră băgaţi la închisoare în aşteptarea proceselor.

Arestările fuseseră atât de numeroase, iar infractorii aveau un statut atât de înalt, încât existase o oarecare confuzie cu privire la modul în care să fie găzduiţi şi la procedura care trebuia urmată; gunoaie trădătoare sau nu, n-ar fi dat bine ca lideri ai unor case nobiliare şi urmaşi ai altora să fie înjunghiaţi într-o închisoare comună.

Grayland rezolvase problema rechiziţionând *Nestemata stelelor,* un vas de croazieră care îşi desfăşura activitatea între Centrul Comercial şi diferitele habitate din sistemul acelei planete, înghesuindu-i apoi pe trădători în sălile de recepţie ale navei pentru întreaga perioadă. Ministerul de Justiţie plătise linia de croazieră pentru a menţine serviciile de ospitalitate şi de catering, completate de un contingent important de trupe de securitate imperială şi de un control extrem de strict al celor care intrau şi ieşeau de pe *Nestemată.* In afară de văicărelile care apăreau invariabil atunci când unui conte sau unei baronese i se atribuia o cameră interioară de pe puntea

inferioară, fără privelişte, totul funcţiona destul de bine. Nu existau aproape deloc înjunghieri.

Ceea ce nu funcţiona prea bine, descoperise Grayland, erau procedurile legale împotriva trădătorilor. Nu era vorba de faptul că Ministerul Justiţiei n-ar fi dispus de suficiente probe - Deran Wu furnizase destule înainte de a fi otrăvit -, dar era o problemă cu avocaţii. Trădătorii făceau cu toţii parte din case nobiliare, care angajau tot felul de avocaţi, cei mai mulţi dintre ei foarte buni; Ministerul de Justiţie, pe de altă parte, avea un număr relativ mic de procurori disponibili, dintre care unii erau buni, dar alţii lucrau pentru guvern pentru că erau teribil de mediocri şi nu puteau obţine slujbele de primă mână pe care le ofereau casele nobiliare şi breslele.

Avocaţii diferitelor case - cărora le era foarte clar că, în momentul în care clienţii lor erau găsiţi vinovaţi, aveau să fie executaţi (clienţii, nu avocaţii, deşi, în funcţie de casă, poate şi avocaţii) - îngropau Ministerul de Justiţie în hârţogăraie şi proceduri, încercând să profite de fiecare tergiversare sau viciu de procedură pentru a-şi scoate clienţii din închisoare. Ministerul de Justiţie, care mai avea alte treburi în privinţa cărora să se îngrijoreze, era copleşit. Pe lângă asta, ministrul justiţiei declarase că valul de popularitate de care se bucurase Grayland după tentativa de lovitură de stat se diminua acum cu rapiditate; cu cât trădătorii lâncezeau mai mult timp în nava-închisoare foarte luxoasă, cu atât aveau mai mult timp la dispoziţie casele şi avocaţii lor pentru a face rost de sprijin, inventat sau de altă natură.

Din diverse motive, Grayland nu era preocupată în mod special de chestiunea sprijinului public, dar nu recunoscuse asta în faţa ministrului ei de justiţie. Nu avea rost să deschidă o asemenea discuţie cu el. Şi, sincer, nu o îngrijorau prea mult nici trădătorii

care-şi tergiversau procesele. Grayland nu era inflexibilă

cu privire la condamnarea la moarte a trădătorilor. Nu-i curgea acea sete sângeroasă de dreptate prin vene. Dacă trădătorii îşi pierdeau vremea, era vorba până la urmă de timpul lor - din ce în ce mai limitat iar, între timp, cel puţin nu mai trebuia să-şi bată capul cu ei.

Totuşi, nu se cădea ca ministrul de justiţie să simtă că Grayland nu e interesată de preocupările sale, aşa că Impăraxul îi ceruse sfatul. Ministrul sugerase două lucruri: unu, ca ministerului să i se permită să angajeze avocaţi externi şi să îi împuternicească pe aceştia să instrumenteze unele dintre cele mai importante cazuri, astfel încât să nu mai fie depăşit; doi, să se înceapă stabilirea, cu unii dintre trădători, a unor înţelegeri conform cărora aceştia ar face declaraţii şi ar oferi nume în schimbul comutării pedepsei cu moartea şi pentru a-şi ispăşi pedepsele în sistemele lor de origine, în cadrul propriului lor sistem penal.

Grayland fusese de acord cu ambele puncte şi-i sugerase ministrului său să folosească cel de-al doilea punct în mod strategic, pentru a perturba informaţiile actuale, care le erau favorabile trădătorilor, şi pentru a-i întărâta pe aceştia unul împotriva celuilalt din punct de vedere juridic, ceea ce ar fi complicat maşinaţi- unile avocaţilor lor. Ştia că aceasta era oricum intenţia ministrului, dar mai ştia, de asemenea, şi că acestuia i-ar fi fost de folos să poată spune că ideea a venit chiar de la împărax. Şi, într-adevăr, ministrul ei păru mulţumit că reuşise s-o aducă pe Grayland exact la concluzia de care avea el nevoie. Amândoi plecaseră de la întâlnire cu sentimentul că l-au manipulat la fix pe celălalt, ceea ce însemna că fusese o întâlnire bună.

A urmat apoi un sfert de oră petrecut la ceai cu Arhiepiscopul Korbijn, evenimentul cel mai apropiat de o vizită între prieteni

decât toate cele pe care avea să le aibă Grayland în acea

zi. Arhiepiscopul Korbijn era celebră pentru că-şi legase soarta de cea a Impăraxului în ziua fatidică în care ar fi trebuit să aibă loc tentativa de lovitură de stat. Din acel moment, Grayland îşi arătase aprecierea, deschizându-şi cuferele imperiale pentru a finanţa iniţiativele lui Korbijn din cadrul Bisericii Interdependenţei. Insă, pe lângă asta, Grayland o plăcea pe arhiepiscop; femeia mai în vârstă fusese întotdeauna amabilă cu ea şi înţelegea mai bine decât toţi ceilalţi ce înseamnă să fii la cârma unei birocraţii uriaşe care nu era întotdeauna înţelegătoare faţă de scopurile tale sau sensibilă la orgoliul tău. Aveau slujbe similare, în fond, şi era plăcut să poată vorbi cu cineva care îi înţelegea problemele foarte specifice de nivel extrem de înalt.

Grayland nu i-a spus Arhiepiscopului Korbijn că în ultimele trei luni ar fi putut oricând să moară sufocată din cauza unei linii de cod sau a lipsei acesteia.

Mai departe a făcut o scurtă călătorie cu un vagon de tren privat până în cealaltă parte a habitatului Xi'an, ajungând la complexul parlamentului şi la propriile birouri parlamentare (Grayland era, până la urmă, reprezentanta parlamentară a Interdependenţei pentru Xi'an şi, deşi practic nu-şi exercita acest privilegiu, avea totuşi un birou), unde Grayland avusese, într-o succesiune rapidă, patru întâlniri a câte zece minute cu colegii ei parlamentari, în grupuri de câte şase, apoi a mers pe jos până la aula parlamentului unde a ţinut un discurs de cincisprezece minute în faţa Parlamentului Model al Adolescenţilor din Sistemul Centrului Comercial, care se afla în Xi'an pentru convenţia anuală. Au fost încântaţi să o vadă, iar Grayland a fost încântată să realizeze că, în sfârşit, înaintase îndeajuns de mult în vârstă încât adolescenţii să i se pară imposibil de tineri. Asta era ceva nou.

După cinci minute se întoarse în vagonul ei privat,

îndreptându-se spre complexul propriului palat şi spre întâlnirea de care se temuse cel mai mult. Era o întrevedere cu Contesa Rafellya Maisen-Persaud, din Casa de Persaud, care deţinea monopolul crustaceelor şi a anumitor peşti cartilaginoşi, fiind totodată casa domnitoare a sistemului Lokono. Sistemul Lokono avea şaizeci şi cinci de milioane de oameni, răspândiţi pe vreo şase sateliţi naturali, pe douăsprezece habitate mari şi în peste o sută de habitate minore.

Era, de asemenea, sistemul despre care prognoza spunea că va fi primul complet izolat de restul Interdependenţei.

In prezent, cei trei curenţi de Flux de intrare şi cei patru de ieşire ai săi erau întregi. In aproximativ şase luni, primul dintre curenţii de intrare - cel dinspre Centrul Comercial - avea să se prăbuşească, urmat şi de celelalte şase fluxuri, în aproximativ unsprezece luni. Până atunci, în jur de un sistem din două din Interdependenţă avea să-şi vadă curenţii de Flux prăbuşindu-se, dar toate celelalte aveau să rămână conectate unele de altele, chiar dacă printr-o legătură firavă.

Grayland se aştepta la un acces de indignare teatrală din partea contesei, deoarece, în ciuda faptului că Impăraxul fusese obligată să acorde parlamentului şase luni (acum mai puţin de-atât) ca să-i prezinte opţiuni, nu făcuse nimic altceva pentru a proteja sau pentru a salva cele şaizeci şi cinci de milioane de cetăţeni ai sistemului Lokono de prăbuşirea care se apropia. Contesa n-o dezamăgise. In calitate de reprezentantă a casei sale nobiliare şi de soră mai mică a ducesei domnitoare, Rafellya Maisen-Persaud oferise o interpretare demnă de un premiu, aproape rupându-şi hainele de pe ea din cauza situaţiei dificile a poporului Lokono. Când a terminat, Grayland se întrebă dacă n-ar fi cazul să aplaude.

Nu o făcuse. Nu doar pentru că ar fi fost nepoliticos,

dar şi pentru că ştia că femeia nu era chiar atât de preocupată de soarta cetăţenilor din sistemul Lokono. Grayland cunoştea faptul că Rafellya Maisen-Persaud fusese la întâlnirea despre care îi vorbise Kiva Lagos, cea organizată de Proster Wu.

Mai mult de-atât, ştiuse acest lucru înainte ca Lady Kiva să i-1 spună. Deţinea informaţia pentru că Jiyi descoperise secretul la aceeaşi bancă unde Kiva folosise ingineria socială pentru a descoperi conspiraţia. Jiyi dăduse de urma mai multor conspiratori la alte bănci, precum şi a unor documente criptare care explicau detaliile conspiraţiei - inclusiv unul de la femeia care stătea în faţa ei la această întâlnire. Misiva contesei către sora ei fusese una dintre cele mai uşor de descifrat.

Criptarea biletului în sine era de ultimă generaţie, şi lui Jiyi i-ar fi luat câteva decenii să-l descifreze dacă femeia nu l-ar fi dictat la un difuzor care se conecta la reţeaua internă din casa ei, a cărei parolă non-biometrică era numele câinelui ei actual (o minge de puf adorabilă pe nume Chestain), iar parola biometrică (o amprentă digitală) exista în sistemul imperial.

Grayland se gândi, nu pentru prima dată, cât de periculos era de fapt Jiyi: o reţea secretă, care se întindea de-a lungul întregului imperiu ca un agent personal al Impăraxului, care ştia totul şi putea spune totul dacă Impăraxul ar fi ştiut să întrebe. Ceea ce Grayland făcuse.

Aşa că Impăraxul cunoştea faptul că Rafellya Maisen-Persaud era o impostoare, că solicitase această întâlnire doar ca pretext şi că, în loc s-o intereseze câtuşi de puţin bunăstarea celor şaizeci şi cinci de milioane de oameni pe care pretinsese că-i reprezenta, scopul ei era să-i raporteze lui Nadashe Nohamapetan despre planul curent al Impăraxului de a salva Interdependenţa, pentru a crea o

capcană cât mai bună pentru ea. Grayland se temea de

această întâlnire nu pentru că nu avea un răspuns la problema salvării milioanelor de lokonezi - ceea ce n-avea, iar asta era în sine deprimant ci pentru că ştia deja cât de descurajam va fi pentru ea s-o vadă pe contesă prefăcându-se că-i pasă câtuşi de puţin de orice altceva în afară de ea însăşi şi, eventual, de familia ei apropiată şi de prietenii ei.

Nu se înşelase, dar în momentul de faţă nu era nimic de făcut în această privinţă. Aşa că Grayland privise şi ascultase cum contesa îşi interpretase cu pasiune rolul, iar când termină, îi mulţumi pentru vizită şi o informă, simplu, că tot ce se putea face pentru sistemul Lokono avea să se pună în practică, apoi o pofti afară înainte ca aceasta să-şi tragă sufletul pentru o a doua reprezentaţie dramatică. întâlnirea durase douăzeci şi trei de minute.

Ceea ce însemna că Grayland se trezi pe neaşteptate cu un avans de şapte minute în programul ei.

Folosind aproximativ nouăzeci de secunde din acest timp, ea sună pe cineva şi-şi aranjă o întâlnire personală, ultima din acea zi.

— Când ai ştiut că domnia ta era condamnată? îl întrebă Grayland pe Tomas Chenevert.

Cei doi erau singuri pe puntea de comandă a navei *Auvergne,* fiindcă Grayland îşi lăsase gărzile de corp să aştepte la uşă. *Auvergne* era acostată în docul personal al Impăraxului; Grayland era, teoretic, la fel de în siguranţă ca în propriul palat. Chiar dacă aşa stăteau lucrurile, gărzile nu erau prea încântate, dar Grayland dorise să aibă parte de intimitate pentru a discuta cu Chenevert.

Bărbatul ridică o sprânceană la auzul întrebării.

— Ne aşteptăm să primim nişte veşti proaste? întrebă el.

Dintre toţi oamenii pe care îi cunoştea Grayland,

Chenevert era cel care o trata cu cea mai mare dezinvoltură, nu din cauza unei lipse patologice de respect faţă de regalitate, ci pentru că el însuşi făcea parte din această tagmă: era Regele destituit din Ponthieu, care exista în afara graniţelor Interdependenţei. Cu alte cuvinte, Chenevert o trata pe Grayland ca de la egal la egal, iar ea descoperise că îi plăcea. Nimeni altcineva nu făcea asta, nici măcar Maree, care, în ciuda relaţiei lor intime, era mult prea conştient de abisul care se căsca între rangurile lor.

— N-am decât veşti proaste zilele astea, mărturisi Grayland.

— Ştiu, şi îmi pare rău, spuse Chenevert, amabil. Mă referem, mai precis, la o nouă lovitură de stat.

— Nu lovitură, ci lovituri de stat. Sunt mai multe.

— *Mai multe.* Sunt impresionat. E fain să fii popular.

— Dar nu aşa.

— Da, probabil că nu. Pot să-ţi spun ce cred eu despre asta, sigur, dar mă întreb de ce nu-ţi consulţi congresul de împăracşi morţi. Precis că unul sau doi dintre ei au fost detronaţi printr-o lovitură de stat.

— Nu chiar, spuse Grayland. Au fost câteva asasinate şi nişte împăraţi au fost... *înlocuiţi* de familia Wu când a devenit clar că aveau probleme cu ei.

— înlocuiţi, repetă Chenevert. îmi place eufemismul ăsta.

— Dar asasinatele nu au fost parte a unei revolte mai importante şi nu cred că înlocuirea, de către familia Wu, a unuia dintre ei cu altul tot de-al lor poate fi considerată lovitură de stat. Asta e doar politică de familie.

— La ultima tentativă de lovitură de stat împotriva ta au participat membri ai familiei Wu, îi reaminti Chenevert lui Grayland.

— Dar a fost una lipsită de *succes,* spuse Grayland. In

vreme ce... începu ea, apoi se opri.

Chenevert zâmbi:

— Poţi s-o spui, o încurajă el.

— In vreme ce tentativa de lovitură de stat împotriva ta a reuşit, continuă Grayland.

— Da, a reuşit, admise Chenevert. Abia am scăpat cu viaţă. Şi cu această navă. Şi cu câteva sute de prieteni. Şi cu o cantitate apreciabilă din toate cunoştinţele umane din vremea aceea. Şi, bineînţeles, cu o cantitate deloc neglijabilă de bogăţii materiale.

— Toate astea înseamnă că ai ştiut ce te aşteaptă şi că erai conştient că nu puteai s-o *opreşti.*

— E adevărat.

— Spune-mi cum de-ai ştiut.

— Pot să-ţi spun, dar nu cred că-ţi va fi de folos.

— De ce nu?

— Pentru că eu nu am fost, cum să spun, un rege *bun.* Nici pe departe la fel de bun cum eşti tu ca împărax, tânăra mea prietenă. Sau un om la fel de bun. Absolut deloc.

— Nu eşti un om rău, spuse Grayland.

— Sunt un om mai bun acum, recunoscu Chenevert. Şi nici nu mai sunt om. Sunt o conştiinţă artificială de maşină proiectată după modelul cuiva care a fost om. îmi amintesc că am fost uman şi ce dorinţe şi emoţii mă mânau atunci. Le pot accesa, dar ele nu mă mai mână pe mine, cel de acum. De asemenea, am peste trei sute de ani. Am avut destul timp de petrecut cu păcatele mele.

— Deci nu eşti atât de diferit de consiliul meu de împăracşi. Versiunile lor înregistrate pot accesa modul în care au gândit şi au simţit versiunile vii. Doar că nu pot să simtă acele lucruri.

— Eu încă le pot simţi, spuse Chenevert. La fel cum poţi trăi o emoţie de pe vremea când aveai cinci ani. Dar nu mai simţi la fel ca tine, ca atunci când aveai cinci ani.

— Uneori simt la fel.

— Bun, zâmbi Chenevert. Vreau să spun că nu ai acţiona în funcţie de acele sentimente aşa cum ai fi făcut-o când aveai cinci ani. Pari remarcabil de lipsită de crize de furie.

— Mulţumesc, spuse Grayland. Aş vrea totuşi să ştiu când ţi-ai dat seama că va avea loc lovitura de stat.

Chenevert suspină, ceea ce nu era deloc necesar, din moment ce era o inteligenţă creată în mod artificial, care proiecta o versiune holografică a lui însuşi, dar ce să faci.

— Versiunea scurtă este că am ştiut că va veni atunci când i-am îndepărtat sau i-am trădat pe toţi oamenii care ar fi putut să-mi fie aliaţi folositori, iar toţi cei rămaşi au decis că era timpul să plec. Versiunea mai lungă ar dura destul şi mă tem că ţi-ar distruge aproape definitiv părerea despre mine ca om bun. Pot spune că a fost un dezastru pe care mi l-am făcut cu mâna mea, de aceea am putut vedea de la mare depărtare că va fi un dezastru.

— Dacă ţi-ai dat seama că se apropie, de ce nu ai putut să-l eviţi?

— Pentru că nu poţi schimba unele alegeri pe care le faci, spuse Chenevert. Şi, foarte devreme în timpul domniei mele, când eram îngâmfat şi nesăbuit, am făcut mai multe astfel de alegeri, una după alta, cu repeziciune. Totul a început de-atunci. In cele din urmă - şi până în acel moment dobândisem exact atâta înţelepciune încât să mă îngrozească unele dintre acele alegeri timpurii - mi-am dat seama că, deşi puteam întârzia o lovitură de stat, nu o puteam ţine la distanţă la nesfârşit. Aşa că am întârziat-o suficient de mult pentru a reuşi să scap, zise el, zâmbind. Ceea ce a fost ironic, pentru că atunci când a venit lovitura de stat, eram deja pe moarte,

tot din cauza unor alegeri complet opţionale pe care le

făcusem la început. Dacă cei care au participat la complot ar mai fi aşteptat câţiva ani, nu ar mai fi avut nevoie de o lovitură de stat.

— îmi pare rău că ai făcut aceste alegeri, spuse Grayland, după o vreme.

— Ei bine, şi mie îmi pare rău, dacă vrei să ştii, zise Chenevert. Nu e deloc plăcut să te uiţi în urmă la viaţa ta ştiind că ai fi putut fi mult mai bun. Singurul lucru bun din toate astea e că pot fi aici acum, cu tine şi cu Maree. Care, apropo, se chinuie teribil încercând să descopere formula matematică care să ne salveze pe toţi.

— Ţi-a spus el asta?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar vine să mă viziteze ca să vorbească despre matematică, ştii. Presupune că, de vreme ce sunt o maşinărie, pot să urmăresc ceea ce face el, dar eu nu înţeleg absolut nimic. Dar învăţ, pentru că vreau să-i fiu de ajutor. Deocamdată nu sunt. Dar cred că-i voi fi, în cele din urmă. Măcar acum învăţ mai repede decât majoritatea oamenilor. E chiar genial, să ştii. De amorezul tău vorbesc.

— Aşa cred şi eu.

— Nu, vreau să spun mai mult de-atât. E prea modest ca să spună asta sau s-o creadă, dar îi văd munca şi pot chiar să înţeleg câte ceva din ea. Dacă există cineva care te poate salva, acela este el. In acest moment, întrebarea e dacă are suficiente date pe care să le prelucreze. Şi dacă doarme suficient de mult.

Chenevert observă o umbră pe faţa lui Grayland.

-Ce e?

— Ce este ce?

— Te-ai gândit la ceva, chiar acum. Când am vorbit despre date.

— Nu e important.

— In regulă, spuse Chenevert. Dar, apropo de date, ai

spus că ştii de mai multe tentative planificate de lovitură de stat.

-Da.

— De unde ai aflat? Dacă oamenii de la serviciile tale de securitate şi de informaţii ştiau despre ele, m-aş fi aşteptat să vorbeşti despre foste tentative de lovitură de stat.

— Am alte surse.

— Sursele acestea ar putea include inteligenţa artificială care-ţi dirijează spectacolul de marionete cu împăracşi?

Grayland se uită brusc la Chenevert.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că prietenul tău Jiyi - aşa îl cheamă, nu? - a încercat de mai multe ori să intre în sistemele mele. Am observat prima tentativă la scurt timp după ce am ajuns aici. A trimis un program care a încercat să-mi spargă *firewall-*ul*A.* L-am izolat, l-am demontat pentru a vedea cum funcţionează şi i-am trimis înapoi un mesaj, spunându-i că aş fi fericit să vorbesc cu el dacă ar bate la uşă în loc să încerce să se strecoare pe fereastră. Nu mi-a răspuns. Dar continuă să încerce să se strecoare pe fereastră. Dacă-mi face mie asta, presupun că nu sunt singurul sistem în care încearcă să intre.

— îmi pare rău că Jiyi tot încearcă să te pirateze, spuse Grayland.

— E-n regulă. Ei bine, nu e în regulă, se corectă Chenevert, dar până acum nu a devenit o problemă. Mă face să fiu vigilent. Dar aş prefera să vorbesc pur şi simplu cu Jiyi, dacă mi-este permis.

— Din câte ştiu eu, Jiyi nu vorbeşte cu nimeni în afară de mine. Şi cu ceilalţi împăracşi dinaintea mea.

— Păi, eu sunt rege, spuse Chenevert. Sau am fost. Poate că se poate lua în considerare.

— O să văd ce pot face.

— Iţi mulţumesc. Ca să revin la întrebarea ta despre când am ştiut că domnia mea e condamnată: am ştiut îndeajuns de devreme ca să mă salvez. De asta mă întrebi? Ca să afli când va fi prea târziu să te salvezi?

Grayland clătină din cap.

— Nu încerc să mă salvez.

— Ce lucru nobil. Unul apropiat de sacrificiul de sine.

— Nu-i vorba despre asta.

— Atunci despre ce e?

— Aş putea opri aceste lovituri de stat, spuse Grayland. Am informaţiile, îi cunosc pe cei implicaţi şi ştiu unde se află. Mă rog, majoritatea dintre ei. Aş putea declara legea marţială şi să-i arunc pe toţi în închisoare, aşa cum am făcut la ultima lovitură de stat. Dar dacă fac asta, opresc doar seria curentă de tentative de lovituri de stat. Vor fi mai multe. Au fost întotdeauna mai multe. încă din prima zi când am devenit împărax. Zdrobeşti una şi mai răsar două. Şi în tot acest timp nu mă mai concentrez asupra lucrului la care ar trebui să mă concentrez.

— La salvarea Interdependenţei, spuse Chenevert.

Grayland clătină din cap.

— Nu. Este condamnată, orice am face noi. Nu putem opri prăbuşirea curenţilor Fluxului. Nu putem salva imperiul. Trebuie să-i salvăm pe oameni. Nu doar pe unii dintre ei. Nu doar pe nobili. Trebuie să-i salvăm pe toţi. Trebuie să-i salvez pe toţi. Asta e treaba mea, aşa cum văd eu lucrurile.

— Ceri destul de mult.

— Probabil, spuse Grayland. Dar n-am de ales. Trebuie să încerc. De aceea trebuie să ştiu când este prea târziu. Nu pot opri apariţia încercărilor de lovitură de stat, dacă vreau să fac ceva util cu timpul meu. Dar poate aş putea proceda ca tine - să le întârzii

pe cele care sunt deja în acţiune. Să ţin ocupate *acele* tentative şi pe creierele conspiratoare din spatele lor cât mai mult timp posibil. Pentru că atât am la dispoziţie. Nu

până când se prăbuşeşte ultimul curent de Flux. Nu, doar până când prima dintre aceste încercări de lovitură de stat reuşeşte. Asta e timpul pe care-l am la dispoziţie să-i salvez pe toţi.

— Admirabil, spuse Chenevert. Şi cum ai de gând să întârzii aceste încercări de lovitură de stat?

— Aducând în scenă un pic de haos.

CAPITOLUL 12

Era uşor să ajungi la aproape oricine şi în orice moment, se gândi Kiva Lagos, dacă: a) aveai un rang suficient de înalt şi b) erai dispus să te comporţi ca un nenorocit în această privinţă. Astfel, când ieşi cu documentele în mână din liftul de la Casa Breslelor la etajul la care se aflau birourile Casei de Wolfe, nu se mai deranjă să se oprească la recepţie; o luă pur şi simplu la stânga şi merse mai departe pe coridor spre biroul lui Drusin Wolfe, ignorând glasurile, la început confuze, apoi din ce în ce mai stridente a trei persoane diferite care ar fi vrut să se oprească.

Nu se opri. Deschise violent uşa de la biroul lui Drusin Wolfe, apoi o închise trântind-o, încuind-o înainte ca anturajul ei refractar să reuşească să ajungă la ea. Drusin Wolfe îşi ridică privirea din locul unde stătea, pe un scaun lângă o măsuţă de cafea, discutând cu un alt bărbat despre naiba ştie ce (şi cui i-ar fi păsat).

— Ce naiba? spuse Wolfe.

Kiva arătă spre celălalt bărbat.

— Tu... marş dracului de-aici.

Se auziră bătăi în uşă. Kiva le ignoră.

Drusin Wolfe puse o mână pe braţul celuilalt bărbat, pentru a preveni orice plecare la dracu'.

— Eşti nebună? Nu poţi să dai buzna în biroul meu şi să le spui oamenilor să se ducă dracului!

— Şi totuşi, iată-mă, spuse Kiva. In biroul tău. Spunându-i acestui imbecil neimportant să se ducă dracului. Ce parte din „du-te dracului" nu înţelegi? continuă ea, îndreptându-şi atenţia către imbecilul neimportant.

— Eu şi el avem afaceri urgente de încheiat.

— Tu şi cu *mine* avem treburi urgente, spuse Kiva.

Se apropie şi-i azvârli un document, făcându-1 pe Wolfe să îşi piardă demnitatea câteva momente, cât se chinui să-l prindă.

— Fiindcă dacă ies din birou fără să vorbesc cu tine chiar acum despre *asta,* o să fii nemulţumit de interesul pe care-1 vei suscita ulterior.

Wolfe citi documentul, încruntându-se. Kiva se întoarse înapoi la imbecilul neimportant.

— Aici vine momentul când o să-ţi spună să te duci dracului, îl asigură ea.

Bărbatul, încă teribil de confuz, îl privi pe Wolfe.

— Nu am de gând să-ţi spun să te *duci dracului,* îi spuse Wolfe celuilalt şi-i aruncă o privire Kivei. Dar mi-e teamă că trebuie să rezolv ceva cu această... persoană chiar acum.

— Glumeşti, spuse în cele din urmă imbecilul neimportant.

— Aş vrea eu, îl asigură Wolfe. O să-l pun pe Michael să te sune la birou ca să reprogrameze întâlnirea.

Imbecilul neimportant rămase cu gura căscată până când Kiva îl bătu pe umăr.

— Ai auzit ce-a zis, nu? spuse ea. Acum şterge-o!

Se duse la uşă şi o descuie, trăgând de ea ca să se deschidă, astfel ca măcar unul dintre oamenii care băteau la uşă să se împiedice de prag. Imbecilul neimportant ieşi, iar după o clipă în care Wolfe

îşi asigură asistentul, recepţionistul şi un agent de securitate chemat în grabă că totul era în regulă, Kiva şi Wolfe rămaseră în cele din urmă singuri.

— Intraţi mereu aşa într-o cameră, Lady Kiva? întrebă Wolfe.

— Am învăţat chestia asta de la mama mea.

Wolfe puse documentul pe care i-1 dăduse Kiva pe măsuţa de cafea, lovindu-1 uşor cu degetele.

— M-ar interesa foarte mult să ştiu cum aţi dat peste această informaţie.

Kiva se aşeză pe scaunul eliberat recent de către imbecilul neimportant, care păstra încă temperatura corpului său, ceea ce era cam scârbos.

— Ei bine, Drusin, când vii să-mi strici nenorocita de cină cu un monolog, ar trebui să presupui că o să cercetez puţin ce pui la cale.

— Credeam că am fost destul de atent cu aceste transferuri.

— Sunt sigură că aşa credeai. Dar nu ai fost. Iar eu mă pricep să dibuiesc secrete.

— Dar nu te pricepi într-atât încât să-ţi păstrezi şi *propriile* secrete în siguranţă, nu-i aşa?

Wolfe zâmbi şi-şi înclină capul.

— Am auzit că ţi-ai dat demisia destul de brusc din Comitetul executiv al Impăraxului. Şi că eşti anchetată de Ministerul de Finanţe. Ceva despre faptul că te-ai servit un pic din conturile Nohamapetanilor pe care trebuia să le auditezi...

— Nu-i nimic adevărat.

— Bineînţeles că nu, spuse Wolfe sec. De fapt, am auzit că n-a fost vorba doar de *nişte* bani. E o situaţie destul de ironică. Ai descoperit echilibristica financiară pe care o făceau Nohamapetanii şi apoi ţi-ai dezvoltat propria variantă.

— Sunt numai prostii, iar ancheta va arăta asta, aşa că situaţia nu este atât de ironică pe cât crezi, spuse Kiva, apoi privi îndelung documentul. Vestea bună este că s-ar putea să ştiu o modalitate de a intra din nou în graţiile Impăraxului.

— Nu ai venit aici doar ca să te lauzi, Lady Kiva.

— Nu, dacă aş fi vrut să fac asta ţi-aş fi întrerupt doar nenorocita de cină.

— Aşadar, pentru ce *ai veniti*

Era rândul Kivei să lovească uşor documentul.

— Vreau să mă bag şi eu, spuse ea.

— Poftim?

— M-ai auzit.

— Ştii măcar în ce-mi ceri să te bag?

Kiva se strâmbă.

— Crezi că eşti singura persoană despre care am informaţii compromiţătoare?

Scutură teancul pe care încă îl mai ţinea în mână.

— Aveţi aici o conspiraţie mică şi drăguţă. Ar fi păcat dacă *i s-ar întâmpla* ceva.

— Da, dar...

-Ce?

— Ei bine, continuă Drusin, foindu-se pe scaun. E cam pe neaşteptate. Săptămâna trecută erai animalul de companie al Impăraxului.

— Nu, clătină Kiva din cap. După ce-a avut loc acea ultimă tentativă de lovitură de stat de rahat, Grayland avea nevoie de încă un om în Comitetul executiv. Cineva pe care ea credea că îl poate controla. Eu nu sunt tocmai *controlabilă,* Drusin.

Bărbatul zâmbi şovăielnic.

— Am observat.

— Bineînţeles că ai observat; la naiba, nu eşti chiar tâmpit.

Kiva se aplecă spre el:

— De ce *crezi* că am fost brusc acuzată de nereguli financiare implicând conturile Nohamapetanilor? Nu pentru că m-aş fi servit din bani. Ci pentru că draga noastră împărax avea nevoie de un pretext pentru a mă scoate din Comitetul executiv fără să dea impresia că mă concediază dintr-un simplu capriciu. Stăteam liniştită în biroul meu când gorilele astea nenorocite de la fisc apar şi îmi prezintă rahatul ăsta, apoi, la nici douăzeci de minute după ce-au plecat, unul dintre lacheii Impăraxului sună şi-mi oferă „oportunitatea" de a demisiona naibii. Sunt capcabilă să recunosc o înscenare atunci când are loc. La dracu', nu e ceva ce se întâmplă într-o săptămână. Se pregătea de mult timp.

— Pari supărată pe împărax.

— Sigur că sunt supărată pe nenorocita de împărax! S-o ia naiba cu tacticile ei de doi bani!

— Deci soluţia ta este să mă şantajezi *pe mine.*

— Nu. Kiva clătină din nou din cap şi arătă spre document: Dacă aş fi vrut să folosesc asta pentru a repara lucrurile cu Grayland, aş fi făcut-o când a sunat tâmpită ei de slugă. Nu, aveam nevoie de document ca să-ţi atrag atenţia. Acum că am făcut-o, hai să-ţi spun ce pot să-ţi ofer dacă-mi rezervi un loc la masa asta.

Wolfe se lăsă pe spate în scaun.

— Ascult.

— Unu: te învăţ cum să-ţi muţi banii încât să nu fie la fel de vizibili ca o dâră de vopsea făcută de un copil pe podeaua bucătăriei. Sunt absolut *uimită* că gorilele lui Grayland nu-ţi dărâmă uşa chiar acum.

— Având în vedere că tocmai ai primit o vizită de la gorilele ei, nu sunt sigur că aş vrea să-ţi urmez sfatul în legătură cu asta, Lady Kiva.

— Ţi-am spus, a fost o înscenare. Un pretext. Acum că

am plecat din Comitetul executiv, toate astea vor dispărea ca un pârţ în faţa unui ventilator. Şi astfel trecem la punctul doi: îţi aminteşti de re- negocierea pe care ai vrut-o pentru contractele Nohamapetanilor?

— Da, îmi amintesc.

— Felicitări, ai obţinut-o.

— Chiar aşa?

— Da, dacă mă bag şi eu în asta.

— Şi tu crezi că după ce vom face toate astea, zise Wolfe gesticulând pentru a se referi la conspiraţia despre care evitau să vorbească, vei mai fi în poziţia în care să mai faci astfel de înţelegeri?

Kiva strâmbă din nas.

— Nu va trebui să aştept ca *toate astea* să aibă loc, răspunse ea, fluturându-şi mâinile, maimuţărind gesturile lui Wolfe. Putem face chestia asta acum, înainte de „toate astea". Astfel, casa ta îşi va primi partea chiar dacă „toate astea" se duc naibii.

— Şi dacă „toate astea" o să meargă conform planului?

— Atunci vom vedea ce-o să se întâmple, nu-i aşa? zise Kiva, ridicând din umeri. Am propria mea casă, Drusin. Am afacerile mele şi preocupările mele. Futu-i, am fost recrutată să preiau afacerile Casei de Nohamapetan. Nu voi crăpa dacă renunţ la ele. Dar, între timp, noi doi putem să facem afaceri.

— Respectând condiţiile mele.

— Nu, acum sunt condiţiile mele. Acum că mă aleg şi eu cu ceva din afacere.

— Hmm... Ce altceva?

Kiva scutură documentele.

— Ei bine, pentru început, această aventură a voastră are mare nevoie de fonduri. Pot să vă fac rost de capital.

— O să finanţezi revoluţia, spuse Wolfe, sarcastic.

— Bineînţeles că nu, spuse Kiva. *Ea* o s-o facă.

— Cine este „ea“?

— Aceeaşi persoană ale cărei nenorocite de conturi personale clandestine le-am îngheţat în ultimul an, uite cine, spuse Kiva, delectându-se apoi cu expresia şocată a lui Wolfe. Hai, Drusin. Nu sunt proastă. Doar nu credeai că-mi imaginez că toată treaba a fost ideea *ta.* Sau a oricăruia dintre caraghioşii *ăştia,* continuă ea, scuturând din nou documentele. Trebuie să ai cu adevărat *ambiţie* ca să-ţi iasă aşa ceva. Se simte de la o poştă că e mâna ei.

— Aveam impresia că n-o placi, spuse Wolfe.

— Nu am de gând *să mă pup* cu ea. Nu trebuie să-mi placă. Trebuie doar să o respect. Şi da, o respect. Mai mult decât pe nenorocita de Grayland, asta e clar. Am observat-o pe fiecare de aproape cum lucrează. Una ştie ce face. Cealaltă chiar *nu* ştie.

— Deci, tu cum ai... *elibera* acele fonduri? Credeam că ai predat toate conturile ei secrete pe care le-ai descoperit.

— Am predat toate conturile secrete despre care i-am zis Impăraxului, aşa e, spuse Kiva. Şi mai sunt şi unele despre care nu i-am spus.

Wolfe zâmbi.

— Şi eu care credeam că tu nu sustragi bani.

— Asta nu e sustragere. Este o planificare financiară prudentă.

— Am văzut şi planuri mai bune, îi spuse Senia Fundapellonan Kivei în acea seară, după ce obişnuitul lor festival nocturn de orgasme reciproce se încheiase şi trecuseră la chestia cu vorbitul.

— O să fie bine, o asigură Kiva.

Senia se ridică în capul oaselor.

— Ai inventat o ruptură între tine şi conducătorul universului cunoscut, eşti acuzată public de nereguli

financiare şi te prefaci că-ţi pui soarta în mâinile unei persoane care a încercat de cel puţin două ori s-o ucidă pe împărax. Pe lângă faptul că această persoană aparţine unei familii care a încercat o lovitură de stat şi care, să nu uităm, a ucis cel puţin un membru al familiei imperiale. Şi, apropo, a încercat să te ucidă şi pe tine.

— Şi pentru care ai lucrat şi tu, îi reaminti Kiva. De fapt, încă lucrezi, într-un fel. Pentru Casa ei, cel puţin.

Senia se aplecă şi-i sărută umărul Kivei.

— Eu lucrez pentru tine acum. Tu m-ai furat, îţi aminteşti? După ce m-au împuşcat, vizându-te pe tine.

— Când o spui aşa, pare cam dubios, recunoscu Kiva.

— Doar un pic. Ceea ce vreau să spun este că Nadashe o să aibă o groază de motive să fie bănuitoare în ceea ce te priveşte. Ar trebui să-i poţi înlătura suspiciunile.

— Am lucrat deja mult împreună în direcţia asta, spuse Kiva. Sunt aproape sigură că Nadashe are oameni în Ministerul de Justiţie şi în Ministerul de Finanţe. Când vor verifica plângerile împotriva mea, vor vedea acele frumoase rapoarte false care confirmă ceea ce i-am spus lui Wolfe. Un dosar cuprinzând o anchetă lungă, cu documente despre care metadatele spun că au fost create în ultimele două săptămâni. Exact ce trebuie pentru o înscenare.

— Eşti foarte mândră de asta, murmură Senia.

— Hai că-i o tuşă mişto, futu-i!

— Nu-i o idee grozavă să fii prea îndrăgostită de propria inteligenţă.

— Parc-ai fi maică-mea.

— Dacă aş fi maică-ta, aş folosi mai des expresia „futu-i“.

— Este o expresie cât se poate de bună.

— Sigur, încuviinţă Senia. Totuşi, poate nu-i aşa grozavă încât s-o spui odată la două vorbe.

— De cele mai multe ori nici măcar nu mă aud

spunând-o, futu-i!

Senia o mângâie pe Kiva.

— Ştiu. Ai auzi-o dacă aş folosi-o atât de des ca tine.

— Nu, n-aş observa.

— Ba da, futu-i, ai auzi-o, futu-i, perfect, futu-i!

— Acum pur şi simplu exagerezi.

— Nu cu mult.

— Grozav. Acum o să mă aud şi *eu* spunând-o de fiecare dată, futu-i!

Senia o mângâie din nou pe Kiva.

— O să-ţi treacă, sunt sigură. Dar ce voiam să spun e că, indiferent cât de deşteaptă te crezi, ar trebui să ai grijă cu Nadashe. Ai dreptate, am lucrat pentru familia ei. Ştiu cine sunt. O să te găsească şi unde nu-i cauţi. Asta fac ei.

— Ştiu.

— Ştiu că *ştii,* Kiva. Dar trebuie s-o *simţi,* insistă Senia, ridi- cându-se în capul oaselor. Uite, s-ar putea ca tot ce-ţi spun să ţi se pară oarecum prematur, fiindcă eşti, cum să spun... eşti *tu,* dar chestia e că sunt îndrăgostită de tine. Lucru la care nu mă aşteptam. M-am bucurat de tine, iar după ce am fost împuşcată şi ai avut grijă de mine te-am apreciat şi întotdeauna mi-a plăcut de tine. Dar acum ştiu că te iubesc, iar asta e groaznic, pentru că trebuie *să-mi fac griji* pentru tine. Aşa că vreau să *simţi,* în mintea şi în inima ta, faptul că Nadashe Nohamapetan este periculoasă pentru tine. Pentru că n-o să fii în siguranţă până n-o să simţi asta. Ceea ce este îngrozitor pentru mine.

Kiva rămăsese întinsă în pat, absorbind tot ce spunea Senia, apoi, după o pauză respectuoasă, spuse singurul lucru pe care simţi că merită să îl spună în acea clipă.

— La naiba, încerci să mă blestemi, nu-i aşa?

Senia păru nedumerită.

-Ce?

— încerci să mă blestemi, futu-i, repetă Kiva. îmi spui că mă iubeşti chiar înainte să încerc să-i fut ăsteia blestemata de lovitură de stat. Asta e o porcărie de tot rahatul!

Senia rămase cu gura căscată, apoi izbucni în râs, după care se prăbuşi peste Kiva.

— Nemernico! spuse ea.

— Aşa e mai bine...

— Nu chiar, dar e vorba despre tine.

Senia se ghemui în Kiva.

— O să am grijă, spuse Kiva peste câteva minute.

— Bine, bine, cedă Senia. Să nu mă înţelegi greşit. Ştiu că ai de gând să-i strici planurile lui Nadashe, şi pe bună dreptate. Nimeni nu mai aruncă în aer planurile altora ca tine.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Doar să nu o laşi să-ţi facă şi ţie acelaşi lucru.

— Nu, promise Kiva.

Kiva fu cea care stabili cea de-a doua întâlnire. In primul rând, deoarece considera că ar fi dat bine să pară că n-avea încredere în conspiratori, dar şi fiindcă, de fapt, chiar n-avea încredere în ei, aşa că aranjase ca totul să se petreacă într-un loc public, într-un parc recent botezat Attavio al VI-lea. Parcul se afla foarte aproape de Brighton, oraşul în care fusese reşedinţa din Hubfall a răposatului împărax, pe care acesta îl preferase adevăratului palat imperial din Xi'an. Kiva

alesese o oră de întâlnire pe la mijlocul după-amiezii, când Parcul Attavio al VI-lea era plin de oameni care alergau, mergeau cu bicicleta, îşi plimbau animalele de companie, se jucau cu copiii şi îţi stăteau în cale în diverse alte moduri. Parcul nu avea dimensiuni

grandioase, dar avea mai multe bulevarde pietonale mărginite de copaci cu un frunziş luxuriant, formând un baldachin aproape perfect deasupra, ceea ce făcea dificil ca un lunetist să poată ochi cu precizie.

Kiva recunoscu în sinea ei că probabil era excesiv de precaută, gândindu-se la un potenţial lunetist. Pe de altă parte, Nadashe mai încercase odată să o ucidă în felul ăsta. Aşa că... Poate excesul de prudenţă era de fapt un *nenorocit de minimum de prudenţă* când venea vorba de Nohamapetani.

Drusin Wolfe stătea pe o bancă lângă intrarea în parc şi-i făcu cu mâna când o văzu; Kiva se apropie de el. Fără cuvinte, îi întinse mâna. In palma lui se afla o cască de ureche, o marcă cunoscută, pe a cărei suprafaţă de găseau comenzi gestuale pentru pornire/ oprire şi pentru volum. Kiva acceptă casca, o introduse în ureche şi o atinse pentru a o porni. După zece secunde se auzi un sunet care o anunţa că primeşte un apel. Kiva apăsă din nou pe cască pentru a răspunde.

— Bună, Kiva, spuse Nadashe Nohamapetan.

— Bună, Nadashe, răspunse Kiva.

Il lovi uşor cu pantoful pe Wolfe, care era încă aşezat.

— *Ce?* i se citi acestuia pe buze.

Kiva îi făcu semn, pe tăcute, să se ridice în picioare. Wolfe păru nedumerit. Kiva îşi dădu ochii peste cap, îl smuci de pe bancă şi îşi strecură braţul pe sub braţul lui, luându-1 la plimbare pe bulevardul pietonal, ca să nu mai fie, literalmente, o nenorocită de ţintă nemişcată.

— Am înţeles că te-ar interesa să te alături micului nostru concern, spuse Nadashe în timp ce Kiva îl trăgea pe Wolfe de pe nenorocitul de scaun. înţelegi, poate, de ce-mi fac griji în legătură cu onestitatea ta.

— Te referi la faptul că eu controlez afacerile casei tale şi că familia ta a încercat să mă *omoare,* futu-i, aşa că

avem amândouă motive foarte bune să ne dispreţuim şi să nu avem încredere una în cealaltă, spuse Kiva.

— Da, la asta, spuse Nadashe.

Kiva observă că existase o foarte mică pauză între momentul când ea terminase de vorbit şi răspunsul lui Nadashe. Aşadar, oriunde s-ar fi aflat Nadashe, sigur nu era la Centrul Comercial, ceea ce însemna că exista o mică defazare provocată de viteza luminii. Kiva nu o putea învinovăţi pentru asta. La urma urmei, Nadashe era o criminală evadată. Să apară la Centrul Comercial ar fi fost, pentru ea, o imprudenţă.

— I-am explicat deja lui Drusin Wolfe motivele mele, spuse A Kiva. Poţi să crezi că sunt sincere sau nu. In ceea ce mă priveşte, sunt dispusă să trec cu vederea faptul că familia ta a încercat să-mi zboare creierii. înţeleg că a fost vorba doar de afaceri. Afaceri complet stupide şi fără sens, dar afaceri.

— Şi vrei să accept controlul tău asupra Casei de Nohamapetan ca pe o simplă afacere, nu?

— Chiar *este* doar o afacere. Şi în acest moment nu mai e nimeni altcineva care s-o conducă. Tu eşti sub urmărire, mama ta este în închisoare, un frate e mort, iar celălalt e la Capăt, aşa că ar putea la fel de bine să fie şi mort. O să te bucuri să afli că afacerea familiei tale merge foarte bine în acest moment. Iar atunci când totul se va termina şi toate conturile vor fi reglate, o poţi primi înapoi.

— Aşa, pur şi simplu.

— Cam aşa ceva. Nu mă înţelege greşit, Nadashe. Casa de Nohamapetan mă plăteşte bine pentru serviciile de administrare. Nu vă conduc afacerile din bunăvoinţa nenorocitei mele de inimi. O să *primesc* ce-i al meu. Dar şi tu o să-ţi iei ce-i al tău, iar eu mă pricep atât de bine să gestionez ce-i al tău, încât nici măcar n-o să-ţi lipsească ce-i al meu.

— Adică o să capăt şi conturile pe care le-ai îngheţat. Cele pe care nu le-ai predat deja.

-Da.

— Ştii, bineînţeles, că un astfel de transfer va naşte suspiciuni. Explică-mi cum o să faci să ajungă la mine fără să o implici pe vreuna dintre noi.

Kiva vorbi îndelung despre cum avea de gând să facă asta, mergând alături de Wolfe fără o ţintă anume. Parcurseră întregul bulevard fără să se oprească, trecând de la un copac la altul, evitând locurile libere de sub bolta de frunze şi, din când în când, aproape ciocnindu-se cu bicicliştii şi cu pietonii. Dacă Wolfe realizase ce făcea Kiva, nu dădu niciun semn, preferând în schimb să scoată mârâituri exasperate în timp ce era târât de colo-colo. Kiva nu dădea doi bani pe exasperarea lui. Pentru ea, în acel moment, Wolfe nu era decât o armură.

In cele din urmă, Nadashe păru mulţumită de ce-i spusese Kiva referitor la cum avea să obţină ceea ce-şi propusese.

— Aşadar, ne-am înţeles, spuse Nadashe. Pe termen scurt, îmi vei obţine fondurile care sunt încă ascunse. Pe termen lung, familia mea va prelua din nou controlul asupra Casei de Nohamapetan.

— Da în ce priveşte fondurile, spuse Kiva. Cât despre chestia pe termen lung, depinde în întregime de reuşita planurilor tale.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

— Aşa voi face, o asigură Kiva. Dar o parte din înţelegerea *pe care ţi-o ofer* este să fiu inclusă în cercul celor care iau deciziile. Tu mă laşi să intru şi în schimb îţi pot spune ce s-a discutat în interiorul palatului imperial, inclusiv în ultima săptămână. Şi pot să te ajut să tăinuieşti toată povestea asta mult mai bine decât ai reuşit până acum.

— Da, spuse Nadashe. Am fost destul de supărată pe Drusin când am aflat că momentul lui de laudă te-a dus direct la noi. A fost o chestie nefericită.

— Data viitoare aminteşte-le partenerilor tăi de conspiraţie să-şi ţină nenorocitele de guri închise.

— Bună idee, Kiva, îţi mulţumesc. Aşa voi face.

— Şi acum ? întrebă Kiva.

— Acum ai trecut testul, spuse Nadashe. Veţi primi instrucţiuni atât tu, cât şi Drusin Wolfe. Iţi vei da seama despre ce e vorba când o să le vezi.

— E cam vag.

— N-o să-ţi scape, nu-ţi face griji. La revedere, Kiva. Abia aştept să primesc ce-i al meu, şi tu, ce-i al tău.

Casca amuţi.

Ce nemernică, îşi spuse Kiva. Trase de cască şi-o scoase din ureche.

In principiu, „şedinţa" decursese bine, exact cum se aşteptase. Nu-şi închipuise că Nadashe avea s-o întâmpine cu braţele deschise; nu ăsta era scopul. In acest moment, scopul era să destindă relaţiile şi să înceapă să adune informaţii, ca să poată înfige mai bine beţe în roatele potrivite, la momentul potrivit. Grayland nu dorea ca ea să *distrugă* această lovitură de stat; ceea ce voia de la Kiva era s-o oprească şi, între timp, să se comporte ca şi cum ar sprijini-o.

Pot să fac asta, se gândi Kiva. Senia avea dreptate: Când venea vorba să arunce în aer planurile altora, Kiva era cea mai bună, iar

pe măsură ce trecea timpul devenea din ce în ce mai bună. Şi această mică aventură se potrivea perfect cu decizia Kivei - luată la scurt timp după prima ei încăierare cu Casa de Wolfe - de a forţa schimbarea atitudinii unora pentru binele tuturor, indiferent dacă o doreau sau nu. Această lovitură de stat avea să eşueze, naiba s-o ia, şi asta avea să se întâmple din cauza Kivei; când avea să se

încheie, poate că Interdependenţa - sau măcar oamenii ei - avea să fie un pic mai aproape de salvare.

Iar eu îi voi fi propulsat pe nenorociţii de Nohamapetani direct în Soare, se gândi Kiva. Şi, desigur, ăsta ar fi fost un bonus.

— Ce-a spus? întrebă Drusin Wolfe.

— Vrei o transcriere integrală a blestematei de conversaţii? îl întrebă Kiva. îşi coborî privirea pentru a-şi strecura casca în buzunarul hainei.

— Doar ceea ce trebuie să facem în continuare.

— A spus că urmează să primim instrucţiuni.

— Mă întreb ce înseamnă asta.

— Asta să-mi spui tu, doar ai fost primul care s-a implicat în conspiraţie, spuse Kiva, uitându-se în sus exact la timp ca să vadă o gaură apărând în nasul lui Drusin Wolfe, deasupra nării stângi. Drusin clipi o dată, se uită la Kiva şi căzu pe spate.

Ea auzi un zăngănit, iar când se întoarse observă un pistol care căzuse pe bulevard şi oameni care începură să ţipe şi să fugă; Kiva văzu o persoană cu semnalmente greu de definit care ridică o armă spre faţa ei. înainte ca totul să se transforme în întuneric, mai avu timp de un ultim gând:

Ei bine,futu-i. Chiar *m-a blestemat.*

CAPITOLUL 13

Bun, şi de-acum devine complicat, spuse Maree, îşi făcu de lucru cu tableta pentru a ajunge la cea mai recentă prezentare.

Auzind acest avertisment, Cardenia se abţinu cu greu să nu chicotească.

— Ştiu asta, spuse ea. Aminteşte-ţi ce facem. Treaba ta este să transformi ce urmează să spui în ceva care să fie pe înţelesul oamenilor care nu sunt fizicieni ai Fluxului.

Politicieni. Jurnalişti. Oameni normali. Eu.

— Tu nu eşti normală, îi atrase atenţia Maree.

— Nu, consimţi Cardenia. Insă, odinioară, aproape că eram. Cu toate astea, sunt sigură că nu sunt un fizician al Fluxului. Sunt îndeajuns de normală pentru ce avem nevoie legat de prezentarea asta.

Cei doi erau în mica sală media anexată apartamentelor personale ale Cardeniei. Avea o capacitate de aproximativ douăzeci şi cinci de locuri şi era spaţiul unde Impăraxul, atunci când avea chef să se relaxeze, îşi putea invita prietenii să vadă cele mai noi spectacole de divertisment pe un ecran mare, cu un sunet cu adevărat uimitor.

Asta se întâmpla în teorie. In realitate, în momentul în care Cardenia termina cu sarcinile zilnice ca împărax, ultimul lucru

pe care şi-l dorea era să vadă douăzeci şi ceva de oameni agitân- du-se şi strigând la ceva luminos şi zgomotos. De cele mai multe ori se tara în pat cu Maree şi, dacă se uitau la ceva, o făceau pe una dintre tabletele lor, pe care şi-o sprijineau de genunchi. Maree remarcase la un moment dat ironia faptului că ea, cea mai puternică fiinţă din universul cunoscut, consuma conţinut media exact ca o studentă săracă. Răspunsul Cardeniei fusese să-l tragă jos din pat şi să-l oblige să continue vizualizarea în sala media. In cele din urmă, reuşiră să vadă doar cinci minute din spectacol, apoi făcuseră cu totul altceva, ceva care nu avea treabă cu uitatul la ecran. Amintindu-şi de asta, Cardenia zâmbi. Ceea ce făceau acum în sală era diferit de ce făcuseră atunci.

— Bine, spuse Maree, apoi activă prezentarea pe ecranul uriaş. Titlul primei imagini era „Ce este Fluxul?" Maree se încruntă: — Tu, ăăă, ştii deja partea asta, îi spuse el Cardeniei.

— Da, o ştiu, fu ea de acord. De ce nu sari la partea

nouă şi complicată?

Maree trecu repede peste câteva imagini suplimentare care descriau elementele de bază ale fizicii Fluxului şi ale astrografiei Fluxului şi Interdependenţei. Cardenia îşi notă să pună pe cineva să-i ceară unuia dintre artiştii vizuali din cadrul Biroului Imperial de Informaţii să-l ajute pe Maree să facă imaginile mai atractive pentru publicul larg. Maree era genial în multe feluri, dar designul vizual nu era punctul său forte.

— Bun, spuse el în cele din urmă, oprindu-se la o reprezentare vizuală a unui găvan de Flux. Acesta este un găvan de Flux tipic, aşa cum îl cunoaştem noi. E locul în care navele intră sau ies din Flux şi este static faţă de cel mai masiv obiect din sistemul său, de obicei steaua sa. Intr-un fel, se poate spune că găvanul de Flux

este ancorat de gravitaţie - acesta este motivul pentru care găsim găvane în sistemele stelare, dar aproape niciodată în afara lor.

Maree lovi uşor tableta şi apăru o altă reprezentare a unui găvan de Flux, de data asta mişcându-se şi micşorându-se încontinuu.

— Insă, cu aproximativ doi ani în urmă, continuă el aruncându-i o privire Cardeniei - practic, chiar înainte de a mă urca pe o navă ca să vin la Centrul Comercial...

Cardenia zâmbi la auzul acestor vorbe.

— ...un cinciar care ieşise pe neaşteptate dintr-un curent de Flux în curs de dezagregare a descoperit ce se vede: un găvan de Flux evanescent, care, spre deosebire de găvanele de Flux pe care le vedem de obicei, se mişca independent şi, în acelaşi timp, se micşora. De fapt, având în vedere cât de scurt a fost intervalul de timp în care a existat, ar fi corect să spunem că s-a evaporat.

Urmă o altă imagine, plină de ecuaţii pe care Cardenia nici nu spera să le priceapă.

— Cum s-a întâmplat asta? Am emis ipoteza că

descompunerea curentului de Flux a precipitat apariţia mai multor fluxuri evanescente localizate care s-au conectat temporar la fluxul principal, ca firele care se desprind, rotindu-se, dintr-o frânghie care se desface. Nu au nicio sursă gravitaţională de care să se ancoreze, aşa că ele nu durează prea mult. N-am mai văzut aşa ceva până acum pentru că, de obicei, atunci când o navă cade pe neaşteptate dintr-un curent de Flux, se pierde în spaţiul cosmic şi nu se mai aude niciodată de ea. Nu există date.

Apăsă din nou cu degetul, făcând să apară o altă imagine:

— Dar pentru că acum avem aceste date şi că, datorită lui Hatide Roynold, înţelegem atât conceptul curenţilor evanescenţi, cât şi o parte din fizica din spatele lor, cred că trebuie să luăm în

considerare câteva posibilităţi potenţial extraordinare în ceea ce priveşte modul în care aceşti curenţi evanescenţi vor apărea în spaţiul local.

Maree se opri.

— Cum e până acum? Mă urmăreşti?

Cardenia îşi apropie degetul arătător de cel mare:

— Mai am cam *atât* până când n-o să te mai pot urmări.

Maree dădu din cap şi trecu la o altă imagine.

— Atunci o să simplific. Cred că atunci când apare un curent de Flux evanescent, găvanul său face lucrul pe care cinciarul nostru aproape condamnat a văzut că-l face găvanul care dispărea - dar în sens invers. Apare, e mic la început, apoi se mişcă şi creşte până când devine ancorat.

Urmă o pauză.

— De fapt, cred că toţi curenţii de Flux fac acest lucru atunci când apar în continuumul spaţiu-timp normal, dar curenţii de Flux obişnuiţi au fost atât de stabili - până de

curând, mă refer -, încât nu am avut ocazia să vedem asta la ei.

— Poate că ar fi bine să laşi partea asta la o parte când vorbeşti cu alţi oameni, sugeră Cardenia.

— Am înţeles.

Maree se întoarse la imaginile sale şi selectă una nouă, cu mai multe ecuaţii pe ea.

— Deci, de ce contează asta? Pentru că, dacă găvanele de Flux ale curenţilor evanescenţi emergenţi cresc şi se mişcă, atunci ar putea exista o posibilitate de a manipula şi chiar de a controla acea mişcare şi acea creştere, pentru a poziţiona găvanele de Flux mai aproape de habitatele umane şi a le face îndeajuns de mari pentru a le permite structurilor voluminoase să treacă prin ele.

— Adică mai multe nave, spuse Cardenia.

— Nu, spuse Maree.

Apăru o altă imagine, care arăta un habitat uman de dimensiuni normale, unul destul de mare încât să conţină sute de mii de oameni.

— Mă refer, de fapt, la *locuri.*

Cardenia avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama ce voia să spună.

— Vrei să pui habitate umane întregi *în* Flux?

— N-aş folosi cuvântul „vreau“, spuse Maree. Dar ar putea fi posibil. Şi dacă este posibil, atunci lucrurile devin dintr-o dată interesante.

— Interesante?!? exclamă Cardenia.

Acum înţelegea. Dacă ai putea să înghesui habitate întregi reale în Flux, atunci cel mai mare blocaj al omenirii provocat de mutarea a milioane de oameni din sisteme - având în vedere că navele stelare puteau transporta doar o fracţiune din acest număr - ar deveni o problemă mult mai mică. Nu ar mai fi nevoie de nave. Ai putea pur şi simplu să muţi oamenii cu tot cu locul unde trăiesc.

Şi ai putea salva pe aproape toată lumea.

— Hai s-o facem, spuse Cardenia.

Maree îşi ridică mâinile, într-un gest de neputinţă.

— Stai aşa, spuse el. Nu e chiar atât de simplu.

— De ce nu?

— Pentru că... ei bine, nu am o imagine pentru asta.

— Lasă naibii imaginile, futu-i! spuse Cardenia, iritată. *Spune-mi*\

— Uau! exclamă Maree.

Cardenia ridică o mână.

— Scuze. A sunat mult mai urât decât ar fi trebuit. Dar asta, continuă ea, arătând spre ecran. Asta ar putea fi *chestia.* Răspunsul.

Maree zâmbi.

— Poate, fu el de acord. Dar trebuie rezolvate multe lucruri înainte.

— Cum ar fi?

— Păi, în primul rând, trebuie să aflu dacă tot ce-am spus este *corect.*

Maree arătă spre ecran.

— Asta e doar o ipoteză. O presupunere bazată pe date. Şi nici măcar nu sunt multe date, din moment ce sunt fundamentate în mare parte în urma unui singur eveniment. Aş fi un om de ştiinţă nepriceput dacă nu ţi-aş spune că e un raţionament şubred, în cel mai bun caz.

— Bine, spuse Cardenia. Şi cum poţi să afli sigur?

— Aş avea nevoie să observ cum apare un găvan de Flux evanescent în realitate.

— Bine, atunci fă-o.

— Ideal ar fi să văd mai mult de unu.

— Cât de multe?

Maree dădu din mâini.

— Păi, pentru început, câteva zeci, să zicem.

— Cât timp ţi-ar lua asta?

— Dacă aş fi doar eu, mai mult timp decât avem.

Lucrând cu alţii, poate un an.

— Până atunci, sistemele vor începe să se prăbuşească.

— Da, încuviinţă Maree, ceea ce o făcu pe Cardenia să se încrunte. Şi chiar după ce vom aduna datele, le vom avea doar pe acelea. Vom şti dacă ipoteza este îndeajuns de solidă pentru a

deveni o teorie. Dar atunci va trebui să luăm în considerare anumite aspecte practice.

— De exemplu, cum să facem unul dintre aceste găvane suficient de mare, spuse Cardenia.

— Aşa e. Şi nu doar asta.

Maree arătă cu degetul spre imaginea habitatului.

— Habitatele nu sunt nave. Ele sunt parcate pe orbite sau în Punctele Lagrange. Ele nu *se duc* nicăieri, vorbind la modul relativ, şi nu au niciun *mod* de a merge undeva. In cel mai bun caz, au motoare care le contracarează deriva, pentru a le menţine pe banda orbitală. Dar acestea nu vor fi în stare să mute habitatele la o distanţă semnificativă. Nu putem să le ducem la un găvan de Flux. Ar trebui să vină Găvanul de Flux la ele.

— Şi cum facem asta?

Maree ridică din umeri, ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Păi, vezi, asta e partea complicată.

— Deci nu *ştii,* conchise Cardenia, dându-şi seama în timp ce-o spunea că suna aproape ca o acuzaţie.

Spera ca Maree să nu fi observat. Dar, bineînţeles, el o făcuse:

— Scuze, ce-ai zis?

Cardenia numără până la cinci înainte de a continua.

— Nu, nu te scuza. Sunt, pur şi simplu... mda.

— Ştiu, spuse Maree. Te înţeleg perfect. Crede-mă. Dar nu pot să lucrez la încercarea de a direcţiona un găvan de Flux către un anumit punct fără să ştiu întâi că se *pot* mişca. Ăsta e genul de ştiinţă care se face „pas cu pas“,

îmi pare rău s-o spun.

— Nu-mi place că nu există scurtături, spuse Cardenia.

— Nu există, insistă Maree. Asta dacă nu poţi găsi date de la cine-o fi creat Ruptura.

-Ce?

— Ruptura. Ştii tu, chestia aia când oamenii care au fost în sistemele Interdependenţei înainte de creare au decis să rupă legăturile cu Pământul şi cu toţi ceilalţi.

— Ştiu ce este, spuse Cardenia.

— OK. Aşadar, orice-ar fi făcut, a fost nevoie să înţeleagă extraordinar de bine fizica Fluxului ca să le iasă. De fapt, au declanşat prăbuşirea unui curent de Flux, zise Maree strâmbându-se. Făcând asta, au dat naştere repercusiunilor cu care ne confruntăm noi acum. Pentru a face toate *astea,* ar fi trebuit să ştie ce făceau mai bine decât ştim noi. Mai bine decât ştiu *eu,* oricum.

— Deci dacă ai avea acces la munca lor, ai putea să ocoleşti toate chestiile despre care vorbeai.

— Nu ştiu, recunoscu Maree. Cred că, în orice caz, ar trebui confirmată existenţa găvanelor în mişcare. Cât despre celelalte.... Depinde, continuă el, ridicând din umeri. In orice caz, am fi mai avansaţi decât acum. Dar nu există. Mi-ai spus că Jiyi nu a găsit-o.

— Da, spuse Cardenia. Aşa e. Dar... dacă Jiyi a *găsit-o?*

— Adică dacă Jiyi ar avea toate datele despre care tocmai vorbeam noi?

-Da.

— Atunci chiar m-aş enerva, spuse Maree, după o clipă. Pentru că ar însemna că *tu* ştiai că datele există şi că nu mi le-ai dat. Adică, practic, mi-am stors creierii încercând să salvez miliarde de oameni de la moarte fiind, mental vorbind, legat cu mâinile la spate.

— Ah, zise Cardenia.

— Deci? *Are* Jiyi datele de la Ruptură?

— Ei bine, spuse Cardenia. Hm...

— Se pare că sunt cel mai groaznic monstru din istorie, îi spuse Cardenia tatălui său.

— Statistic vorbind, acest lucru pare puţin probabil, spuse Attavio al VI-lea.

— Nu fi atât de sigur, continuă Cardenia. Sunt pe cale să ratez salvarea a miliarde de oameni de la o moarte lentă pe măsură ce universul se prăbuşeşte în jurul lor. Nu sunt sigură că se mai compară altcineva cu mine, statistic vorbind.

— Faptul că universul se prăbuşeşte în jurul lor nu este un lucru pe care să-l poţi controla, spuse Attavio al VI-lea. Dacă nu reuşeşti să îi salvezi, asta nu înseamnă că-i ucizi.

— Ei bine, există în prezent unele polemici în legătură cu asta.

Cardenia îşi aminti conversaţia de la finalul prezentării lui Maree, care degenerase, spre disperarea ei, în prima ceartă adevărată şi serioasă pe care o avuseseră de când deveniseră un cuplu. La sfârşit, Maree se scuzase, sub pretextul că voia să lucreze la prezentarea lui, dar de fapt nu mai voia să vorbească cu ea. S-a retras în apartamentul lui din palatul imperial, care era practic o cameră de cămin pentru tinerii birocraţi imperiali.

— Asta ar fi momentul când ar trebui să mă interesez de evenimentul care a precipitat vizita ta, nu-i aşa? întrebă Attavio al VI-lea.

Cardenia miji ochii la tatăl ei.

— Aşa este, dar nu ar trebui s-o spui.

— Voi ţine minte pentru data viitoare.

— Nu contează, spuse ea. Oricum, nu cred că tu eşti persoana cu care vreau să vorbesc. 11 lăsă să plece pe Attavio al VI-lea şi-l chemă pe Jiyi, spunându-i s-o aducă pe Rachela I, primul împărax al Interdependenţei.

In timp ce Attavio dispărea, Cardenia avu senzaţia aproape tragică de a fi alungat simularea tatălui ei cu

aceeaşi dezinvoltură cu care ar fi concediat oricare altă apariţie pe care o întâlnea aici,

în Camera Memoriei. Intr-un fel foarte real, simţi cum o anumită legătură cu tatăl ei - cu tatăl ei real - se pierduse.

Cardenia s-ar fi gândit mai mult la asta, dar Rachela I apăru în faţa ei, aşteptând.

— Ai minţit mult, îi spuse Cardenia Rachelei.

Era o mai degrabă afirmaţie decât o întrebare.

— Oamenii mint mult, răspunse Rachela.

— Da, dar tu ai făcut din minciună o adevărată politică, replică Cardenia. In timpul fondării Interdependenţei.

— Da, am minţit, fu de acord Rachela. Dacă, în general, voi fi minţit mai mult sau mai puţin decât alţi oameni sau decât împă- racşii care mi-au urmat este o întrebare al cărei răspuns ar necesita ceva cercetări. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că am fost undeva pe la mijlocul graficului.

— S-a întors vreodată minciuna împotriva ta?

— Personal sau ca împărax?

— Oricare. Ambele.

— Bineînţeles, spuse Rachela. Dar şi adevărul s-a întors împotriva mea în vremuri când ar fi fost mai generos, mai uşor sau mai bine din punct de vedere politic să mint. Minciunile în sine nu duc la rezultate proaste şi nici adevărul nu duce de fiecare dată la rezultate bune. La fel ca în cazul multor lucruri, depinde de context.

— Nu te-a deranjat niciodată să ai o politică atât de... *flexibilă* cu privire la adevăr şi la minciună? întrebă Cardenia.

— Nu. Aveam un scop precis, cel de a forma Interdependenţa, apoi, odată înfiinţată, să o întăresc pentru ca aceasta să supravieţuiască primilor ani. Adevărul, minciuna şi tot ce se mai află între ele slujeau

acestui scop.

— Scopul scuză mijloacele.

— La momentul respectiv, aş fi spus-o altfel.

— Cum ai fi spus?

— Că scopul era prea important pentru a exclude vreun mijloc anume.

— Este un sofism convenabil, spuse Cardenia.

— Aşa este, fu de acord Rachela.

Cardenia îşi aminti că această versiune a Rachelei nu avea de suportat povara orgoliului şi, prin urmare, nu se preocupa de justificarea propriilor sale acţiuni în vreun fel. *Ce plăcut trebuie să fie,* îşi spuse Cardenia.

— Există vreun motiv pentru care mă întrebi despre adevăr şi minciună? întrebă Rachela.

— Am ascuns informaţii faţă de cineva, răspunse Cardenia. Date despre Ruptură care i-ar fi putut fi utile. N-a fost deloc încântat de asta. Era amărât că l-am minţit prin faptul că nu i-am spus că Jiyi deţine astfel de informaţii şi că nu am vrut să i le împărtăşesc.

— Este prerogativa ta, spuse Rachela.

— Pe lângă asta, e şi iubitul meu.

— Asta complică lucrurile.

— Da, aşa e.

— Ai rezolvat această problemă?

— Nu, spuse Cardenia. I-am cerut scuze lui Maree pentru că l-am minţit şi i-am explicat de ce nu i-am spus despre date. Şi nu i-am zis din cauză că Ruptura este motivul pentru care suntem în situaţia în care ne aflăm acum - alegerea pe care savanţii şi politicienii au făcut-o în urmă cu o mie cinci sute de ani, declanşând Ruptura, a făcut ca prăbuşirea Fluxului să fie inevitabilă. Nu suntem suficient de responsabili pentru a folosi aceste date. Eu, cel puţin, nu cred că suntem.

— Şi Maree nu a fost de acord.

— A spus că noi nu suntem ca ei. Că suntem mai deştepţi de-atât. Şi apoi am făcut ceva ce n-ar fi trebuit să fac.

— Ce anume?

— I-am râs în faţă, spuse Cardenia, uitându-se neputincioasă la Rachela. Nu am *vrut* să fac asta. Pur şi simplu aşa mi-a venit. Dar nu are dreptate. Fiecare moment al domniei mele ca împărax mi-a arătat că nu suntem mai buni decât cei care-au trăit acum o mie cinci sute de ani. Şi nu suntem mai buni decât erai tu când ai început să formezi Interdependenţa. îmi pare rău.

— Nu mă simt jignită, spuse Rachela. Nu am capacitatea de a fi ofensată.

— Ei bine, Maree o are. Şi s-a simţit jignit. Apoi s-a supărat că n-am vrut să-i împărtăşesc datele despre Ruptură. Şi că tot nu vreau.

— Crezi că va face ceva groaznic cu ele.

— Nu. Cardenia clătină din cap. Nu, nu el. Am încredere în Maree. îmi fac griji în legătură cu toţi ceilalţi din univers. Odată ce datele devin cunoscute, s-a terminat. Oamenii care le-au folosit înainte aproape că s-au omorât pe ei înşişi şi pe toţi ceilalţi cu ajutorul lor. Şi, ca o consecinţă neintenţionată, ne vor ucide şi pe noi. Am fost norocoşi că informaţiile au fost pierdute atât de mult timp. Sunt o adevărată otravă.

— Şi nu crezi că Maree ar putea să păstreze acele date pentru el însuşi?

— Nu *poate.* E doar el. E imposibil să facă toată treaba asta singur. Dacă aceste date se dovedesc a fi utile în vreun fel, va trebui să le împărtăşească cu alţi oameni de ştiinţă, pentru a le confirma şi pentru a le permite să lucreze la anumite secţiuni ale problemei în timp ce el se ocupă de alte lucruri. Deja face asta. Odată ce vor începe să lucreze cu datele, vor vedea implicaţiile lor. Nimic nu

rămâne secret, continuă Cardenia, zâmbind. *Tu* ar trebui

să ştii asta mai bine decât oricine altcineva. L-ai programat pe Jiyi să găsească fiecare secret din Interdependenţă.

— I-ai explicat toate astea, nu?

— Da. Nu l-am convins. A spus că dacă datele conţin informaţii utile, iar eu le ţin ascunse, dacă n-o să reuşim să găsim o cale de a salva oamenii din Interdependenţă, moartea acestora va fi din vina mea, zise Cardenia, ridicând din umeri. Şi nu ştiu dacă pot spune că se înşală în privinţa asta. E foarte posibil ca eu să devin cel mai groaznic monstru din istorie. Maree e furios pe mine pentru că l-am minţit. E şi mai furios fiindcă nu i-am dat datele.

— Ai recunoscut faţă de el că l-ai minţit.

— Mi-a scăpat, pur şi simplu.

— Probabil că n-ar fi trebuit să faci asta, spuse Rachela, dacă nu voiai să se supere pe tine.

— E cam târziu acum, spuse Cardenia supărată. Speram, într-un fel, că ai trăit o experienţă care să mă ajute să rezolv asta. Pentru că, ştii tu... Ai ştiut să minţi. Iar eu, evident, chiar *nu* mă pricep s-o fac.

— Vrei să afli ce aş face eu în aceeaşi situaţie? întrebă Rachela.

— Da, sigur.

— Probabil că m-aş despărţi de această persoană.

-Ce?

— Dacă nu aveai o relaţie personală cu acest om, atunci nu ţi-ai fi făcut griji că se va înfuria sau că va fi supărat pe tine. Tu eşti Împăraxul. Nu-ţi va fi greu să găseşti alţi oameni cu care să ai relaţii personale.

— Bine, în primul rând, din experienţa mea, asta nu este deloc adevărat, spuse Cardenia. Şi, în al doilea rând, să presupunem pentru o clipă că vreau să păstrez această relaţie.

— Dacă spui tu.

— Tu te-ai despărţi de cineva în felul ăsta?

— *Chiar* am făcut-o, spuse Rachela. De primul meu soţ.

— Şi nu te-a deranjat?

— Nu. Se purta ca un măgar de ceva timp.

— Ei bine, Maree nu se poartă ca un măgar, spuse Cardenia. Mi-ar plăcea să-l păstrez.

— Dă-i datele.

— Ţi-am explicat deja de ce nu i le dau.

— Dă-i-le, zău aşa, apoi izolează-i pe cei cu care ar urma să le împărtăşească.

— Să-i izolez, spuse Cardenia. Asta pare un fel de-a spune „pune-i în închisoarea ştiinţei, ca să nu poată divulga datele“.

— Da, ar da naştere şi unor implicaţii secundare, fu de acord Rachela.

— Nu cred că aş putea face asta, spuse Cardenia, apoi se opri.

Rachela aşteptă cu răbdare pentru că, fiind o simulare, n-avea motive să facă altceva.

— Jiyi, strigă Cardenia, după o vreme.

Avatarul umanoid apăru lângă Rachela.

— Am înţeles că ai încercat să accesezi computerul de pe *Auvergne,* nava care este în prezent andocată în dana mea.

— Da, spuse Jiyi.

— Şi nu ai reuşit.

— Până acum, nu.

— Ştii şi că Tomas Chenevert, persoana artificială care locuieşte în computerul navei *Auvergne,* te-a invitat la o discuţie.

-Da.

— De ce nu i-ai acceptat oferta?

— Nu sunt programat să accept o astfel de ofertă, spuse Jiyi. Sunt proiectat să interacţionez cu împăracşii

din Camera Memoriei şi pentru a căuta informaţii ascunse. In afara unei capacităţi limitate de a mă adresa personalului de întreţinere pentru probleme pe care nu le pot rezolva eu însumi, nu am vreun protocol pentru alte interacţiuni.

Cardenia îşi îndreptă atenţia spre Rachela.

— De ce nu? Tu l-ai programat pe Jiyi. Nu există niciun motiv să îl faci incapabil de a interacţiona cu alţi oameni.

— Care alţi oameni? întrebă Rachela. Camera Memoriei este concepută pentru a fi accesată doar de către Impăraxul în exerciţiu.

— Şi niciun alt împărax nu s-a gândit vreodată să-l pună pe Jiyi să i se adreseze altcuiva?

— Toţi ceilalţi împăracşi au acceptat ceea ce Jiyi le-a spus despre rolul său.

— Deci sunt chiar atât de ciudată? spuse Cardenia.

— Nu m-aş fi exprimat chiar aşa, dar da.

Cardenia zâmbi, apoi i se adresă lui Jiyi.

— Aş dori să accepţi invitaţia lui Tomas Chenevert de a discuta cu el. M-a informat deja că poate crea un mediu virtual *sandbox,* o zonă de testare controlată în cadrul serverelor sale unde voi doi vă puteţi întâlni. Tu nu-i vei putea accesa serverele, iar el nu va putea să le acceseze pe ale tale. Va fi un teren neutru. Fă ce e necesar şi întâlniţi-vă cât mai curând posibil.

— Da, Majestate, spuse Jiyi şi dispăru.

— Care e scopul? întrebă Rachela.

— Maree împărtăşeşte deja informaţii cu Chenevert, spuse Cardenia. Iar acesta s-a pus la curent cu fizica Fluxului. Dacă mă voi convinge că e de încredere, pot împărtăşi date despre Ruptură

cu Maree, cu condiţia ca singura persoană cu care să le discute să fie Chenevert. Este o persoană artificială care şi-a petrecut ultimii trei sute de ani în izolare. Nu ar fi o cruzime să îl ţinem izolat de toţi ceilalţi. Pentru că deja

este.

Cardenia mai rămase câteva clipe în Camera Memoriei, apoi încheie şedinţa. Maree o aştepta la ieşire.

— Am să-ţi spun nişte lucruri, zise ea. Sunt importante.

— Pot aştepta, spuse Maree.

Era tras la faţă şi părea mâhnit.

Cardenia se încruntă.

— Ce este?

— S-a întâmplat ceva, zise el. Cu Kiva Lagos.

CAPITOLUL 14

Totul părea să-i surâdă lui Nadashe Nohamapetan.

Pentru început, scăpase de nişte gunoaie de teapa lui Drusin Wolfe şi a Kivei Lagos.

Mai mult de-atât - şi ceea ce savura pe moment avea o nouă adresă. Scăpase dintre pereţii umezi şi fetizi ai navei *Iubirea noastră nu a putut dura* şi locuia acum pe *Ghetre albe şi o groază de dolari.* Aceasta, ca şi *Iubirea noastră,* era o navă pentru comerţ în interiorul sistemului, dar, spre deosebire de *Iubirea noastră,* puteai să te uiţi la *Ghetre albe* fără să ai nevoie de un tratament cu antibiotice.

Ghetre albe fusese închiriată, iar acum, când contractul se încheiase, fusese returnată Casei de Wu pentru a fi recondiţionată, urmând să fie închiriată din nou. Pentru că se afla între două contracte, fusese scoasă de pe lista de nave folosite pentru uz comercial, al căror traseu era urmărit. Proster Wu o marcase pentru serviciul personal temporar, un drept de care se bucurau liderii Casei de Wu pentru navele neînchiriate încă. Fusese acostată în complexul personal de docuri al familiei Wu, unde niciun inspector sau evaluator imperial n-ar fi deranjat-o vreodată. Dacă nu era mutată din doc, era practic invizibilă.

Nadashe era încântată. Nava asta era curată şi modernă, iar fostul proprietar o configurase pentru a găzdui atât pasageri, cât şi marfă, aşa că spaţiul ei de locuit nu mai era învelit în metal scârţâitor şi decolorat, cu pete de mucegai din loc în loc. Proster Wu populase nava cu un echipaj minimal de tehnicieni şi servitori, adunaţi cu toţii de pe cinciarul Contesei de Nohamapetan, care se mai afla încă în sistem şi care fusese confiscat în momentul arestării ei pentru trădare şi asasinat. Nadashe le acceptase loialitatea în calitate de şefă interimară a casei sale, apoi, în stilul consacrat al familiei Nohamapetan, începuse să uite că există, cu excepţia cazurilor în care voia ceva anume de la ei.

Insă traiul, chiar şi temporar, la mila familiei Wu avea totuşi şi dezavantaje, aşa cum îşi reaminti Nadashe când Proster Wu tăbărî în apartamentul ei, intrând fără să anunţe şi fără să bată măcar la uşă.

— L-ai ucis pe Drusin Wolfe, spuse el.

— Nu eu, răspunse Nadashe pe un ton liniştit.

Trândăvea pe un şezlong, uitându-se la tabletă.

— Am fost aici tot timpul. Am martori.

— Nu poţi să te apuci *să-ţi ucizi aliaţii.* Aşa încetează să mai fie de partea ta. Ai nevoie de toţi aliaţii. *Noi* avem nevoie de ei.

Nadashe lăsă tableta jos.

— Ei bine, Proster. Există două moduri de a explica exact ce s-a întâmplat cu dragul nostru prieten Drusin Wolfe. Primul este că nu eu am pus să fie ucis. Şi, ce să vezi, atunci când acest lucru va fi cercetat de diversele tipuri de forţe de ordine care, inevitabil, vor cerceta aceste lucruri se va descoperi un mesaj din care va reieşi că Drusin Wolfe a ademenit-o pe Kiva Lagos în acel parc pentru a o asasina - la urma urmei, ei doi au avut un conflict legat

de afaceri. A dus-o afară, în parc; a pus un asasin oarecare să o împuşte în cap; şi asta-i tot.

— Cu excepţia faptului că Wolfe e mort.

Nadashe ridică din umeri.

— O eroare, la grămadă. Aşa se întâmplă când tocmeşti asasini la preţ redus.

— Şi te aştepţi ca totuşi *cineva* pe lumea asta să creadă ce zici.

— Mă aştept ca forţele de ordine să creadă asta, da, spuse Nadashe. Dacă le oferi un răspuns simplu, îl vor accepta de fiecare dată. Este mult mai puţin de muncă, iar cel mai simplu răspuns este, de obicei, cel corect. Urmele sunt acolo. Wolfe a comandat - şi se poate verifica - un atac asupra Kivei Lagos. Apoi, din nefericire, s-a băgat în drumul glonţului. Sper că asasinul lui a fost deja plătit. Altfel ar fi cam jenant să se întoarcă după cealaltă jumătate din bani.

Proster Wu nu păru deloc impresionat.

— Asta e un mod de a vedea lucrurile. Ai spus că există şi altul.

— Celălalt mod de a privi lucrurile este că Drusin Wolfe s-a lăudat în faţa Kivei Lagos, ameninţând-o că va primi ce merită, ceea ce a făcut-o să afle ce punea el la cale, implicând astfel membrii mai multor case, inclusiv pe mine şi pe *tine,* Proster, în această afacere. Kiva Lagos este ultima persoană pe care vrei să o contrazici, pentru că e deşteaptă şi-ţi dă un pumn în mutră dacă o enervezi. Şi asta este exact ceea ce i-a făcut lui Drusin Wolfe. L-a dus fix unde a vrut şi l-a făcut să joace cum îi cântă *ea.*

Nadashe se întinse pe şezlongul ei.

— Trebuia să scăpăm de ea, evident. Dar şi de el. Pentru a şterge urmele şi a se împiedica scurgerile de informaţii. Dar şi ca să le reamintim oamenilor noştri că trebuie să-şi păstreze concentrarea. Va fi timp pentru reglările conturilor personale *după* atac.

Ca împărax, voi *încuraja* toate vendetele lor de doi bani, drept recompensă pentru serviciile lor. Dar asta numai după ce Grayland pleacă şi eu mă mut în palatul imperial.

— Prin urmare, vrei să transmiţi un mesaj.

— *Eu* nu fac absolut nimic, spuse Nadashe. Aşa cum am spus. Dar dacă vreun aliat temător şi paranoic învaţă ceva din asta şi se străduieşte să nu facă vreo prostie de acum până în momentul loviturii de stat, ar fi un lucru *bun,* nu-i aşa? E o lecţie ieftină, în orice caz, continuă ea, ridicând din umeri. Casa de Wolfe nu e importantă pentru planurile noastre. E o casă minoră. Iar acum avem avantajul dispariţiei din peisaj a Kivei Lagos, iar Casa de Nohamapetan e mult mai aproape de a fi din nou controlată de familie, ceea ce va fi mai simplu pentru mine când va veni momentul.

— Şi ce vrei să le spun aliaţilor noştri? Pentru că deja au venit să mi se plângă.

— Spune-le ce vrei. Dar atrage-le atenţia că, dacă Drusin Wolfe şi-ar fi ţinut gura - dacă nu ar fi simţit nevoia să se dea mare în faţa cuiva care a descoperit ce pune la cale la fel de uşor cum tu sau eu ne legăm şireturile - nu ar fi fost mort acum. Acest lucru e valabil indiferent ce scenariu crezi că s-a întâmplat în realitate. Ai putea, de asemenea, să le reaminteşti aliaţilor noştri că din cauza lăudăroşenie! lui Drusin, Kiva a aflat şi despre implicarea lor. Dacă Kiva nu s-ar fi certat cu Grayland, indiscreţia lui Drusin ar fi însemnat că în acest moment am fi aşteptat cu toţii începutul propriilor procese de trădare. Mă rog, *ei* ar fi aşteptat. Şi tu, Proster.

— Numele meu nu era în niciunul dintre documentele lui Lagos, spuse el.

Nadashe zâmbi.

— Mi se pare adorabil cum îţi imaginezi că *aliaţii* noştri,

aşa cum îi numeşti, nu te-ar vinde în clipa în care ar fi prinşi.

— Iţi înţeleg punctul de vedere.

— Ştiam că vei înţelege.

— Deci crezi că dezacordul dintre Lagos şi Grayland a fost real.

— Nimeni din micul nostru club nu este în închisoare. Ultima razie făcută de Grayland printre trădători nu sugerează că e genul care şi-ar pierde timpul şi nu i-ar aresta pe toţi imediat ce ar afla despre implicarea lor. Iar Kiva este o nemernică, deci nu mi-e greu să cred că *oricine* s-ar sătura repede de ea.

— E un fel de a zice „da“, adică.

— E un fel de-a zice „nu-mi mai fac griji din cauza Kivei Lagos“, spuse Nadashe.

îşi ridică din nou tableta.

— îmi îndrept atenţia spre alte lucruri. Aşa-zişii noştri aliaţi ar trebui să se concentreze şi ei pe alte lucruri.

Proster înţelese faptul că tocmai i se ceruse să plece şi o lăsă să-şi vadă de treabă pe şezlongul ei.

în realitate, Nadashe nu fusese nici pe departe atât de optimistă în legătură cu Kiva Lagos pe cât îi sugerase lui Proster. Nu era convinsă că aceasta nu încercase să facă pe agentul dublu cu Drusin Wolfe; când Wolfe venise la ea cu vestea confrom căreia Kiva voia să se implice în planurile lor, era gata-gata să-l împingă într-o ecluză şi să iniţieze procedura de deschidere, atât fusese de îngrijorată şi de speriată (în sinea ei, fiindcă nu se făcea să-l lase pe unul ca Drusin Wolfe să ştie ce gândea de fapt). Fusese nevoie să treacă câteva zile pentru ca oamenii pe care-i tocmise să-i livreze documentele care sugerau că lucrurile stăteau aşa cum spusese Kiva: Grayland se săturase să aibă de-a face cu tertipurile Kivei şi găsise o cale de a o alunga.

Asta o încântase pe Nadashe, pentru că ajunsese să o deteste pe Kiva Lagos. O *respecta,* se străduia din

răsputeri să n-o subestimeze şi era conştientă că, deşi era un adversar formidabil, aşa cum arăta cât se poate de clar numărul mult prea mare de conturi financiare îngheţate (care, teoretic, fuseseră ascunse), putea fi şi un aliat formidabil, unul care mai avea şi informaţii din interior despre situaţia imperială.

Dar, una peste alta, Nadashe pur şi simplu n-o putea suporta pe Kiva: nu suporta încrederea ei în sine, vulgaritatea ei, atitudinea anarhică de care dădea dovadă din plin şi care ascundea o moralitate interioară ciudat de inflexibilă. Pe lângă asta, faptul că Kiva i-o trăsese în timpul facultăţii fratelui ei, Ghreni, până-l lăsase lat îi provoca greaţă, deşi Ghreni nu fusese niciodată cel mai exigent om în alegerea partenerilor săi. Nadashe şi Kiva nu aveau să fie niciodată aliate.

Era păcat, se gândi ea. Atunci când Drusin Wolfe îi dezvăluise gafa pe care-o făcuse şi încercarea Kivei de a profita de ea, Nadashe nu pierduse mai mult de o secundă gândindu-se la soarta acestuia. Trebuia să moară; cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar, în ciuda a tot ce se întâmpla, Nadashe a trebuit să-şi dea seama cum să procedeze cu Kiva. Căci, oricât de mult o detesta (şi, fără îndoială, Kiva simţea acelaşi lucru în legătură cu Nadashe), i se părea aproape o pierdere inutilă să aibă aceeaşi soartă ca Drusin Wolfe. Lui Wolfe n-avea să i se simtă lipsa nici măcar atâta timp cât avusese nevoie să cadă la pământ. Kivei, da. Sau, cel puţin, pentru o perioadă ceva mai lungă de-atât.

Totuşi, Nadashe nu avea cum să o lase pe Kiva liberă în lume, fiindcă era un agent al haosului doar prin faptul că exista. Trebuia eliminată de pe tabla de joc. Nadashe scăpase de ea şi considera că luase o decizie înţeleaptă

Nadashe se întrebă, nu pentru prima dată, într-un mod abstract, dacă nu cumva era ceva în neregulă cu ea. Dacă cineva i-ar fi înşirat faptele din ultimii ani, ar fi putut

crede că fuseseră actele unui so- ciopat. In fond, ajutase la declanşarea unui război civil; încercase să-l asasineze pe împărax de două ori, a doua oară omorându-şi propriul frate, care devenise o victimă colaterală; participase la o lovitură de stat şi instiga o alta; iar în ultimele săptămâni eliminase câţiva nobili. Pe hârtie, acestea nu erau faptele unei fiinţe bune sau morale.

Pe Nadashe nu o interesa să fie de treabă. Bunătatea era pentru alţii - pentru oamenii care nu aveau putere sau un plan pentru a pune mâna pe ea. Nadashe nu-şi amintea să fi fost vreodată „drăguţă" în sensul general al termenului. Politicoasă? Cu siguranţă. Respectuoasă? Când era cazul sau când era necesar. Drăguţă? Nu. Ar fi fost ca o abdicare. Ca o recunoaştere a înfrângerii. Ca şi cum ar fi fost o subordonată, nu o şefă sau, cel puţin, o egală.

Poate că, dacă ai fi fost drăguţă, ai fi fost deja căsătorită cu un împărax şi toate astea nu ar mai fi fost necesare, îi spunea un glas din mintea ei, unul care suna aproape exact cu cel al mamei ei. Nadashe fusese viitoarea logodnică a lui Rennered Wu, Prinţul moştenitor al Interdependenţei - până când n-a mai fost, pentru că se dovedise că Rennered nu-şi dorea atât de mult o par- teneră, ci, mai curând, un preş supus. Un preş drăguţ şi ascultător. Nadashe era dispusă să facă faţă multor lucruri pentru a fi consoartă imperială, dar nu aşa ceva. Şi iată că se ajunsese aici. Poate că mamei ei nu-i plăcea asta, dar, în fond, mama ei fusese cea care îl ucisese pe Rennered sabotându-i maşina de curse şi cea care a încercat apoi să detroneze actualul împărax. Aşa că poate nu era cea mai potrivită fiinţă care să dea lecţii despre a fi *drăguţă.*

Prin urmare, „drăguţ" nu exista în vocabularul personal al lui Nadashe. Dar „moral" exista. Nadashe era conştientă de faptul că uciderea oamenilor şi instigarea loviturilor de stat nu erau caracteristicile obişnuite ale

unei fiinţe morale, cel puţin nu luate individual. Dar ea credea cu tărie că exista un context pentru faptele ei. Primul era contextul familiei Nohamapetan, care era, obiectiv vorbind, o familie superioară - nu într-un mod eugenie ridicol, ci prin influenţa şi importanţa consecventă a familiei şi a casei sale, mergând până în zilele de început ale Interdependenţei, când Nohamapetanii fuseseră printre primii care s-au aliniat cu cei din familia Wu.

Familia Wu şi, în special, linia imperială o luase de mai multe ori pe căi greşite - de fapt, chiar asta era problema cu actualul împărax, care, dacă nu s-ar fi întâmplat un accident (mă rog, „accident"), ar fi fost, în cel mai bun caz, un cadru universitar mediocru într-un sistem îndepărtat, la mare distanţă de cercurile puterii. Acesta a fost şi motivul pentru care Proster Wu era de acord s-o aşeze pe Nadashe pe tron. Ştia că era timpul ca acolo să se afle cineva care să aibă curajul de a face lucrurile dificile şi că nimeni din familia Wu, nici măcar el, nu era gata să facă pasul în faţă pentru asta. Ca parte a târgului, Nadashe promisese că se va căsători cu un Wu şi că moştenitorul ei avea să poarte acest nume de familie atunci când totul avea să se aranjeze şi urma să existe un nou imperiu cu sediul în sistemul de la Capăt.

Şi cine ştie? se gândi Nadashe. S-ar putea chiar să facă asta.

Dincolo de familia Nohamapetan în sine, mai era chestiunea Interdependenţei şi ceea ce reprezenta ea cu adevărat. Grayland, care îşi trăise întreaga viaţă în afara nobilimii şi a breslelor, credea că Interdependenţa consta în oamenii săi, în toţi oamenii săi, un lucru multicelular, cu miliarde de celule indispensabile,

iar niciuna nu ar fi supravieţuit fără toate celelalte. Această idee era ridicolă şi, de asemenea, zadarnică. Nu exista nicio modalitate de a salva fiecare celulă din acel

uriaş organism şi era o pierdere de timp să încerci.

Cineva trebuia să fie dispus să sacrifice corpul pentru a salva ceea ce era important: mintea şi inima Interdependenţei, nobilimea şi monopolurile lor, precum şi breslele care apăruseră pentru a le servi pe ambele. Simpla existenţă a Interdependenţei se datora faptului că fusese creată astfel de către familia Wu, familia Nohamapetan şi de alte familii nobiliare. Câtă vreme acestea aveau să existe, *ideea* Interdependenţei şi structura acesteia aveau să supravieţuiască şi, în timp, să prospere în noua ei casă de la Capăt.

Asta era important. Nadashe înţelegea, în mare parte tot în mod abstract, că miliardele de oameni care ar fi murit odată cu prăbuşirea Fluxului nu ar fi fost impresionate de raţionamentul ei şi de hotărârea sa de a se concentra asupra nobilimii, a breslelor şi a capitalului. Dar adevărul era că ei *oricum* aveau să moară. Nu exista nicio modalitate de a-i salva pe toţi. Nu putea fi salvată decât o mică parte din ei. Nadashe nu vedea de ce şi-ar fi pierdut timpul făcându-şi griji pentru aceştia.

Nobilii reprezentau un număr mult mai mic de oameni cu care să se lupte. Erau cei care înţelegeau valoarea propriei salvări.

Ei deţineau majoritatea capitalului. Şi mai înţelegeau şi problemele de *Realpolitik* cu care se confruntau: faptul că majoritatea oamenilor din Interdependenţă urmau să moară, dar nobilii nu, cât timp erau dispuşi să le plătească Nohamapetanilor pentru accesul la Capăt. Era pur şi simplu costul afacerilor în noua paradigmă.

Şi, făcând asta, salvau Interdependenţa. Nadashe avea să salveze Interdependenţa.

In cele din urmă, asta era acţiunea cu cel mai înalt grad de moralitate.

Iar dacă, în acest timp, Nadashe însăşi era nevoită să facă unele lucruri discutabile? Ei bine... Şi asta făcea

parte din costul afacerilor în noua paradigmă.

Aşa că nu, se gândi ea. Nu era nimic în neregulă cu ea, absolut nimic. Era puternică, morală şi curajoasă într-o manieră pe care istoria avea s-o înţeleagă. In mod cât se poate de serios, Nadashe nu vedea vreo diferenţă între ea şi Rachela I, primul împărax al Interdependenţei. Dacă îndepărtai mitul fondării Bisericii Interdependenţei şi poveştile diferiţilor istorici linguşitori, vedeai o femeie care făcuse alegeri dificile pentru binele întregii societăţi. Pentru că acele alegeri trebuiau făcute. Nu ar fi existat o Interdependenţă fără ele sau fără Rachela I.

Prin minte îi trecu gândul fugar că, atunci când avea să devină împărax, numele ei imperial ar fi trebuit să fie tot Rachela, pentru a face foarte clară această legătură. Respinse ideea aproape la fel de repede. Ar fi fost prea evident şi, având o nouă casă pentru Interdependenţă, la Capăt, era logic să nu se uite în trecut.

„Impăraxul Nadashe 1“ avea să fie de ajuns. Da, totul îi mergea bine lui Nadashe Nohamapetan.

Auzi un ping! venind dinspre tabletă, semnalând că unul dintre angajaţi îi cerea permisiunea să intre în apartamentul ei. 11 lăsă să intre.

— Contesa Rafellya Maisen-Persaud din Casa de Persaud doreşte să vă vadă, doamnă.

— Perfect, spuse Nadashe. Pregătiţi un serviciu de ceai, apoi poftiţi-o înăuntru.

CAPITOLUL 15

n regulă, prima întrebare. Unde dracu’ sunt?

__ l Persoana căreia i se adresă Kiva Lagos stătea la un birou A mic dintr-o cameră la fel de mică, părând amuzată.

— Am crezut că prima ta întrebare ar putea fi cine

dracu' sunt eu.

— In regulă, bine. Cine naiba eşti?

— Numele meu este Căpitanul Robinette.

— Bună, Căpitane Robinette. încântată. Unde dracu' mă aflu?

Căpitanul Robinette se uită la cei doi membri ai echipajului care o însoţiseră pe Kiva Lagos în cabina sa.

— Aşteptaţi afară, spuse el. închideţi uşa. Dacă auziţi altceva în afară de voci ceva mai ridicate, intraţi şi bateţi-o până îşi pierde cunoştinţa.

Cei doi plecară.

Kiva nu păru impresionată.

— Nu o să zici nici pâs dacă te strâng de gât, spuse ea.

— îmi asum riscul. O să faci zgomot până ajungi la birou.

— Şi încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde dracu' mă aflu?

— înainte de a-ţi răspunde, spune-mi, te rog, ce-ţi aminteşti din ce s-a întâmplat înainte să ajungi aici.

— Futu-i, îţi baţi joc de mine?

— Fă-mi pe plac, te rog.

— înainte să mă trezesc aici, ultimul lucru pe care mi-1 amintesc e că am fost împuşcată drept în faţă. Când m-am trezit aici, eram într-o cameră de mărimea unui dulap de mături, în care am stat preţ de patru zile blestemate, fără altceva care să-mi ţină companie în afară de o cutie cu batoane proteice şi o toaletă chimică. Apropo, în chestia aia e o mizerie nenorocită.

— După patru zile, e şi normal. Continuă.

Kiva făcu semn în spatele ei.

— Apoi uşa celulei mele a fost descuiată, iar amicii tăi, Tăntălăul şi Gogomanul, mi-au spus să vin cu ei. Apoi am ajuns aici. Sfârşit. Unde dracu' sunt?

Privirea amuzată de pe faţa lui Robinette nu se schimbase în mod vizibil de când intrase Kiva în cameră,

ceea ce o enerva.

— Eşti pe cargobotul *Iubirea noastră nu a putut dura,* îi răspunse el. Care, continuă el, uitându-se la ceas, cu patruzeci şi cinci de minute în urmă a intrat în curentul de Flux cu destinaţia Sistemul Bremen, o călătorie care ne va lua cincisprezece zile şi patru ore - mai mult sau mai puţin. în ultimele patru zile am accelerat spre curentul de Flux. Am primit instrucţiuni să nu-ţi dau voie să ieşi din cabina ta în timpul celor patru zile. Angajatorul meu a fost foarte clar. De aici şi baroanele proteice şi toaleta chimică. Presupun că ţi-ai dat seama că era apă în lavoar.

— Avea gust de rahat.

— Da, ei bine, de vreme ce apa este reciclată, s-ar putea să fie aşa. Este potabilă, dar la limită.

— Du-te dracului!

— Angajatorul meu a menţionat că ai putea fi ostilă, observă Robinette.

— Nu ştii ce înseamnă să fiu ostilă, replică Kiva.

— Presupun că ostilă ar însemna să vii la birou şi să mă sugrumi.

— Pentru început.

— Mi se pare corect, spuse Robinette amabil, apoi cotrobăi în birou şi scoase un pistol, îndreptându-1 spre Kiva, cu degetul sprijinit uşor pe trăgaci. Ăsta ar trebui să menţină o atmosferă civilizată.

— Du-te dracului!

— Mă rog, cât se poate de civilizată.

— De ce naiba mergem la Bremen?

— Pentru că luna viitoare este Oktoberfest şi n-am fost niciodată.

— Am pus o întrebare serioasă.

— Şi eu ţi-arn dat un răspuns serios. Persoana care m-a angajat mi-a cerut foarte clar să fii escortată în afara sistemului Centrului, dar nu i-a păsat prea tare unde anume. Am sugerat Sistemul Bremen pentru că este un

salt relativ scurt în Flux, curenţii de Flux spre şi dinspre Centrul Comercial sunt stabili pentru o vreme şi pentru că Oktoberfest sună distractiv. Se pare că îşi are originea în vremurile pământene. Eu n-am fost niciodată. Şi atunci, de ce nu? Şi angajatorul meu a fost de acord cu asta, aşa că iată cum am ajuns aici.

— Lasă-mă să ghicesc cine este nenorocita de angajatoare misterioasă.

— Nu trebuie să ghiceşti, spuse Robinette. Este Nadashe Nohamapetan. Aceeaşi persoană care a ordonat să fii împuşcată în faţă cu alice paralizante. Apropo, cum te simţi?

— Cum naiba crezi că mă simt? spuse Kiva. Ca şi cum aş fi fost împuşcată în faţă cu o grămadă de pietre!

Robinette dădu din cap.

— Pe lângă asta, arăţi groaznic. Sunt o grămadă de mici înţepături de ace unde ţi-au intrat alicele în cap şi în gât.

— Mulţumesc, dobitocule.

— Vestea bună e că se vor vindeca destul de repede. Aproape sigur o să treacă până când o să ajungem la Bremen.

— Şi apoi ce-o să se-ntâmple?

— Cum am spus: Oktoberfest.

— Vreau să spun ce se întâmplă cu *mine,* nenorocit extraordinar de imbecil ce eşti.

— Asta nu s-a hotărât încă. Mi s-a spus că odată ce ajungem la Bremen voi primi instrucţiuni suplimentare. Trebuie să aşteptăm două luni. Dacă până atunci nu vor sosi instrucţiunile suplimentare, se presupune că trebuie să te arunc afară printr-o cameră de depresurizare. Avem trei. Poţi alege.

— Nu înţeleg, spuse Kiva. De ce m-ar ţine în viaţă doar ca să mă arunce de pe o afurisită de cameră de

depresurizare?

— Ar trebui să o întrebi pe ea.

— In mod cât se poate de inconvenabil, este absentă în acest moment, sculă înfumurată!

— Ei bine, dacă las arma asta jos, promiţi să nu mă ataci? Peste birou?

— Nu promit nimic.

— îmi asum riscul. Te rog să reţii că pistolul are cheie cu amprenta mea, aşa că, şi dacă mi-1 iei, nu o să te ajute cu absolut nimic.

— Aş putea să te omor în bătaie cu el.

— Atunci o să-l pun pur şi simplu la loc în birou, spuse Robinette, ceea ce şi făcu, scoţând din acelaşi loc un plic pe care i-1 înmână Kivei. Este de la angajatoarea mea. Mi-a cerut în mod specific să ţi-1 dau imediat ce vei fi eliberată din captivitate.

Kiva se uită la plic.

— Ah, Doamne! Jubilează în scris.

— Tot ce este posibil, fu de acord Robinette. Dacă nu te deranjează, continuă el arătând spre scrisoare, după ce citeşti chestia aia, aş vrea să ştiu ce-a spus.

— De ce te interesează?

— Sunt curios, asta-i tot. A fost pasageră pe această navă timp de câteva luni, să ştii. De când mama ei şi ceilalţi au fost arestaţi pentru trădare şi până nu cu mult timp în urmă. înţeleg că a făcut un schimb favorabil în ceea ce priveşte cazarea. Asta e, nu cred că pot s-o învinovăţesc.

— Da, nava asta e o groapă cu rahat, din câte am văzut, spuse Kiva.

— Tot ce se poate, dar în ceea ce priveşte situaţia dumneavoastră, Lady Kiva, e mai bine să fiţi în interiorul ei, nu în exterior.

— Ai dreptate, recunoscu Kiva. Aşadar, Nadashe nu a

fost prea populară pe nava ta, dacă înţeleg eu bine.

— Cred că eufemismul politicos este „îşi vedea de treaba ei“.

— Atunci de ce naiba-i faci munca murdară?

— Pentru un motiv cât se poate de evident, Lady Kiva. Mă plăteşte foarte, foarte bine.

— Te pot plăti mai mult decât ea, spuse Kiva.

— Aşa o fi, teoretic. Dar, practic vorbind, te afli pe această navă şi nu ai acces la fonduri, în timp ce Nadashe Nohamapetan mi-a plătit deja jumătate din suma totală în avans, ceea ce reprezintă, în sine, mai mult decât am câştigat în ultimii doi ani. Aşa că banii tăi - dacă i-ai fi avut la tine, ceea ce nu e cazul - sunt absolut inutili aici. îmi pare rău.

— Greşeşti.

— Posibil, dar mă îndoiesc. Am auzit de Nadashe Nohamapetan cu mult înainte de a avea vreun motiv s-o întâlnesc. M-a impresionat faptul că e incredibil de hotărâtă şi pare genul de persoană cu

care nu e absolut deloc cazul să te pui rău. Aşa că am de gând să-i iau banii şi să profit de partea ei bună, dacă nu te deranjează.

Kiva pufni. Căpitanul Robinette consideră asta un gest de aprobare şi continuă:

— Intre timp, ai două opţiuni, Lady Kiva. Prima este să alegi să te comporţi cum trebuie, ceea ce înseamnă să rămâi în zonele în care îţi spun eu să stai şi să te fereşti din calea celor care se ocupă cu ghidarea navei şi să nu zădărniceşti îndeplinirea responsabilităţilor echipajului. In acest caz, ţi se va permite libertatea de mişcare şi acces la o tabletă, pentru divertisment. *Iubirea noastră* nu este un vas de croazieră şi nu sunt prea multe de făcut, iar toată lumea ştie de ce te afli aici, aşa că nu vor fi dispuşi să te servească. Dar e mai bine decât cealaltă variantă.

— Care ar fi?

— Să-mi faci probleme, Lady Kiva. Caz în care te închid înapoi în dulapul cu mături cu nişte batoane proteice şi toaleta aia chimică, iar tu o să poţi număra niturile din perete. Şi, dacă o să fii deosebit de enervantă, s-ar putea să te arunc afară printr-o cameră de depresurizare fără să mai aştept permisiune.

— Lui Nadashe nu i-ar plăcea asta, spuse Kiva. Nu te plăteşte să iei decizii.

— Aşa e. Sunt banii ei. Dar asta este blestemata mea de navă, Lady Kiva. Scuze pentru limbaj. Deci, ce alegere vei face?

— O să fiu cuminte.

— Asta voiam să aud, spuse Robinette, apoi îşi băgă din nou mâna în birou şi scoase o tabletă, pe care i-o înmână. Pe asta o pot folosi oaspeţii. Include informaţii despre navă şi despre serviciile pe care le poate oferi echipajul. Ai acces la doctorul navei şi îţi recomand să profiţi de asta, iar dacă vorbeşti cu comisarul

de bord, îţi putem face rost de nişte haine în plus. Acelea ţi le fac cadou. Să zicem că reprezintă un gest de bunăvoinţă.

— Mulţumesc, spuse Kiva, sarcastică.

— Cu plăcere, spuse Robinette, deloc sarcastic. La bord sunt doi lucrători sexuali, dar reprezintă o valoare adăugată pentru echipaj, iar tu nu ai bani, aşa că poate ar trebui să-i ignori. Dar poţi să ţi-o tragi cu orice alt membru al echipajului doreşti în timpul tău liber, cât timp nu deranjezi îndeplinirea îndatoririlor navei sau, în general, liniştea acesteia.

— Nu pot să zic că am chef.

— Mai sunt două săptămâni până la Bremen. S-ar putea să te răzgândeşti. In orice caz, uite tableta ta şi scrisoarea, iar acum ştii unde te afli şi de ce. Mai ai şi alte întrebări în acest moment?

— Nu pentru tine, spuse Kiva.

— Atunci poţi pleca. Fie Tăntălăul, fie Gogomanul, cum le spui tu, te va escorta înapoi în cabina ta. Şi... Lady Kiva, dacă îmi permiteţi o sugestie.

— Ce sugestie?

— Poate ai observat că am fost tolerant cu ameninţările şi atitudinea ta în mica noastră discuţie de astăzi, spuse Robinette. Asta pentru că o găsesc ciudat de fermecătoare şi pentru că ştiu că oricine stă într-o gaură timp de patru zile devine irascibil. Nu-ţi recomand să continui cu atitudinea asta faţă de mine de-acum înainte, mai ales în faţa echipajului meu. O fi *Iubirea noastră* o groapă cu rahat, aşa cum o descrii, dar e o groapă cu rahat care are nevoie de o disciplină strictă, iar eu nu pot şi nu voi tolera nimic care să strice asta. Ne-am înţeles?

-Fie.

— Bine. De asemenea, îţi sugerez cu tărie să nu testezi această atitudine nici cu echipajul.

— De ce? Pentru că ar fi răutăcios?

— Nu, pentru că o să-ţi înfigă un cuţit de unt în gât.

— Credeam că ai spus că păstrezi o disciplină strictă pe navă.

— Am spus că nava *are nevoie* de o disciplină strictă. N-am spus că dacă *testezi* teoria asta nu te trezeşti moartă.

Scrisoarea lui Nadashe era, desigur, al dracului de iritantă.

Suna cam aşa:

Kiva,

Pentru că ştiu că te întrebi, iată de ce te-am lăsat să trăieşti:

1. *Pentru că mă amuză să te ştiu în viaţă pe nava aia îngrozitoare.*
2. *Deoarece voi avea nevoie de tine ca să accesez unele dintre conturile încă îngheţate.*
3. *Pentru că, dacă te las să trăieşti, asta o va ţine pe mama ta şi Casa de Lagos sub control. Arta fină a luării de ostatici are anumite avantaje.*

Ar trebui să notez că un ultim motiv e unul pe care-l păstrez secret deocamdată. Cât priveşte restul lumii, toţi ştiu că ai fost ucisă împreună cu Drusin Wolfe. După ce asasinul meu l-a ucis pe Wolfe şi te-a imobilizat, echipajul meu de ambulanţă a ajuns primul la locul crimei şi te-a luat de acolo. Regret să-ţi spun că ai murit pe drumul spre spital, iar corpul tău a fost trimis imediat într-un sicriu închis înapoi la Ikoyi. I-am înscenat toate astea lui Wolfe; el a fost ucis de propriii săi asasini neglijenţi. E greu să găseşti meseriaşi buni.

— Ah, nenorocită meschină ce eşti! spuse Kiva cu voce tare, în timp ce citea ultima parte. Tu chiar te crezi deşteaptă.

Te las în viaţă deocamdată, dar este evident că nu poţi merge la Capăt. Aşa că acum eşti în drum spre Bremen. Cred că ştii ce am în plan. Am motive să cred că se va întâmpla în curând. Dacă voi reuşi, atunci este posibil să te chem înapoi, pentru a-mi recupera averea şi pentru a discuta cu tine, în calitate de negociator principal al familiei tale, despre poziţia Casei de Lagos în noul regim. La urma urmei, ai fost atât de grijulie cu Casa de Nohamapetan cât

timp ai avut privilegiul de a-i proteja interesele. Aştept cu nerăbdare ca un Nohamapetan să-ţi întoarcă favorul.

Dacă nu voi avea succes, atunci regret să spun că probabil n-o să mai fiu în măsură să le trimit instrucţiuni suplimentare Căpitanului Robinette şi echipajului său în ceea ce te priveşte. Sunt sigură că ţi-a spus deja ce presupune asta.

Şi, înainte să-i sugerezi că eşecul meu ar însemna ca el să nu mai primească restul sumei care i se cuvine, ar trebui să afli că acesta există deja într-un cont de garanţie la Hubfall, lucru pe care el îl ştie, îmi pare rău să te dezamăgesc. Mă tem că nu mai am altceva de spus, în afară de faptul că ar trebui să-mi urezi noroc. Viaţa ta depinde de succesul meu.

Distracţie plăcută la Oktoberfest!

NN

Kiva citi scrisoarea, o mai citi o dată, şi înc-o dată, o mai citi şi a patra oară, ca să fie sigură, apoi o rupse bucăţi-bucăţele, se duse la toaleta echipajului, aflată pe acelaşi coridor cu dulapul ei de mături, aruncă bucăţelele rupte în closet, îşi dădu jos pantalonii,

se aşeză şi urină pe ele. Această acţiune nu schimbă ideea generală a situaţiei în care se afla, dar o făcu să se simtă mai bine.

Odată îndeplinit acest lucru, Kiva se întoarse în dulapul cu mături şi reflectă asupra poziţiei ei, la avantajele şi la atuurile pe care le avea în acest moment.

Avantaje: era în viaţă, futu-i, ceea ce, sincer, o surprinsese oarecum, după ce fusese împuşcată drept în faţă. Căpitanul avusese dreptate când spusese că nu

arăta prea grozav pe moment - faţa ei era plină de vânătăi şi de leziuni acolo unde bucăţelele de praf de puşcă încărcate cu droguri îi pătrunseseră în piele, ca substanţele să fie absorbite -, dar nu era ceva care să o îngrijoreze. Chestiile astea nu aveau să o încetinească deloc.

Atuuri: creierul ei. Corpul ei. Nu faţa ei, mă rog - vezi mai sus apropo de vânătăi şi ciupituri -, dar tot ce era înăuntru şi afară funcţiona la putere maximă. Pe lângă asta se mai adăuga şi starea ei actuală, adică faptul că era *al dracu'* de supărată.

Şi nu doar al dracu' de supărată pe Nadashe Nohamapetan, ca să fie clar, cu toate că era, într-adevăr şi pe bună dreptate, al dracu' de supărată pe ea. Nadashe o împuşcase în faţă, o răpise şi o băgase într-o navă spaţială în care sigur avea să se îmbolnăvească de te- tanos. Femeia aia avea nevoie de o schimbare de atitudine, iar Kiva îşi dorea foarte mult să fie cea care să i-o ofere.

Insă persoana pe care Kiva era cel mai supărată era ea însăşi. Senia avusese dreptate: Nadashe o găsise pe Kiva exact acolo unde n-o căutase. Kiva mersese la întâlnirea cu Drusin Wolfe convinsă că era stăpână pe situaţie şi că Wolfe şi Nadashe aveau să-i cadă în plasă exact aşa cum plănuise. Fusese prea încrezătoare şi prea puţin pregătită, aşa că sfârşise prin a fi împuşcată în faţă, trezindu-se la cheremul unei nenorocite din Casa de Nohamapetan.

Kiva se opri o clipă şi se gândi la Senia, care aproape sigur credea că e moartă şi care trebuia să îndure o astfel de veste. Kiva simţi un junghi, ceva ce nu era pe deplin sigură că mai simţise vreodată înainte - durere, dar nu ca atunci când murea cineva (în cazul de faţă, moarta ar fi fost ea, şi nu era), ci pentru cei vii, care trebuiau să se confrunte cu propria lor durere gândindu-se la cei morţi.

Nu era corect ca Senia să trebuiască să suporte această durere şi, deşi Kiva nu fusese niciodată genul care să se amăgească cu gândul că lumea ar fi măcar un pic corectă, asta i se părea ca o senzaţie aparte de depăşire a limitelor, ceva special, pentru care trebuia s-o facă pe Nadashe să plătească.

Aşa că, da. Kiva era foarte supărată. Supărată pe Nadashe. Supărată pe ea însăşi. Supărată din pricina Seniei. Şi era supărată că se afla pe o navă care părea să fie făcută în mare parte din rugină şi spermă, rostogolindu-se spre *Oktoberfest,* ce naiba o mai fi fost şi aia.

Kiva o dăduse în bară. Era timpul să se răzbune.

Avea la dispoziţie cinsprezece zile şi ceva mai puţin de două ore ca s-o facă.

Aşa că se puse pe treabă.

CAPITOLUL 16

Maree Claremont nu se considera un om predispus la fluctuaţii emoţionale, dar trebuia să recunoască faptul că ultimele câteva zile îl dăduseră cu adevărat peste cap.

în primul rând, îşi dăduse seama de un lucru: Cardenia - femeia de care da, chiar era profund îndrăgostit, în ciuda imposibilului fapt că era şi Grayland a Il-a, Impăraxul Interdependenţei - îl minţise. Şi nu fusese o minciună oarecare, cum ar fi, de pildă, că îi place cum îi face masaj la picioare, ori una mai importantă, cum ar fi fost să-l înşele cu un alt membru al curţii sale pentru că ea e Impăraxul şi nimeni nu şi-ar fi permis s-o oprească. 11 minţise în cel mai serios mod posibil, încredinţându-i o sarcină imposibilă, una de care depindeau miliarde de vieţi, o sarcină al cărei eşec l-ar fi scufundat pentru totdeauna în noroi, ascunzându-i apoi informaţia pe care ar fi putut-o folosi pentru a rezolva această sarcină imposibilă.

Lui Maree îi era greu chiar şi acum să exprime atât furia, cât şi dezamăgirea absolut zdrobitoare pe care le simţise când îşi dăduse seama ce făcuse Cardenia, cât şi motivul aproape insultător pe care ea-1 invocase pentru a se justifica. A-i cere lui Maree să găsească o modalitate de a folosi curenţii de Flux evanescenţi

pentru a salva miliarde de oameni, fără să-i ofere cunoaşterea extrem de avansată care fusese folosită pentru a crea Ruptura era ca şi cum i-ai cere cuiva să vindece o boală extrem de contagioasă fără să-i spui despre teoria germenilor, deşi ai la îndemână toate datele despre ea.

Cardenia precizase că ultima dată când oamenii posedaseră acest set anume de cunoştinţe fuseseră aproape de pragul extincţiei şi, în cele din urmă, ajunseseră în situaţia în care se aflau acum. Lui Maree îi fusese imposibil să susţină contrariul, dar argumentase că asta se întâmplase atunci, iar circumstanţele de acum erau diferite şi că nimeni dintre cei care ar lucra astăzi cu acele date n-ar fi atât de imbecil încât să le folosească pentru aceleaşi scopuri. In acel moment Cardenia i-a râs în faţă, iar ceva din iubirea lui pentru ea s-a frânt instantaneu.

Cei doi se certaseră serios, iar Maree spusese câteva lucruri destul de greu de iertat înainte de a se retrage îmbufnat, trântind uşa, în apartamentul său de burlac care avea cam jumătate din dimensiunea băii personale a Cardeniei. Fiersese acolo o vreme, în timp ce Cardenia se dusese să-şi împărtăşească gândurile cu strămoşii ei sau cum voia ea să numească ce făcea în Camera Memoriei. Maree intenţionase să se apuce de treabă, dar, în schimb, se apucă să treacă în revistă detaliile certei lor, reluându-le ca într-o buclă, acordând o atenţie deosebită faptului că femeia iubită îi răsese în nas.

Se aştepta să devină din ce în ce mai furios pe măsură ce relua tot mai des momentul în minte. Dar, în realitate, cu cât îl retrăia mai des, cu atât devenea mai trist şi mai deprimat. Ii luă o bună bucată de timp să îşi dea seama de ce: nu era vorba că se înşelase, ci de faptul că nici Cardenia nu o făcuse, iar ea probabil se înşela mult mai puţin decât el. El era om de ştiinţă şi, sincer vorbind, nu era cel mai bun observator al naturii umane. El n-ar fi abuzat

niciodată de datele Rupturii în felul acela şi nu putea să-şi imagineze cum vreunul dintre oamenii de ştiinţă cu care lucra ar fi făcut-o. Erau prea ocupaţi să salveze universul, la urma urmei.

Dar în acel moment uitase că iubita lui, Cardenia, era în acelaşi timp Grayland şi uitase lucrurile cu care trebuia să se confrunte zi de zi în această ipostază: cu oportunismul agresiv şi cu manevrele politice ale lumii în care locuia; cu oamenii care voiau ceva de la ea sau care ar fi fost fericiţi să ia ceva de la ea; cu realitatea deprimantă de a şti că există oameni - şi nu doar atât, ci şi comploturi - care n-ar fi ezitat nici măcar o clipă să o ucidă pe Grayland pentru a o elimina din calea propriilor lor scopuri egoiste.

Cardenia - iubita lui Maree, femeia pe care ştia că o iubeşte - era dulce, amabilă, neîndemânatică şi puţin cam... fraieră. Grayland a D-a, Impăraxul Interdependenţei, nu-şi putea permite să fie în niciunul dintre aceste feluri. Iar ele două erau aceeaşi persoană. Când îi spusese cuvintele sale naive Cardeniei, cea care râsese de el fusese Grayland. Pentru că Grayland ştia mai bine.

Această revelaţie despre natura disputei lor nu-1 făcu pe Maree să se simtă mai bine; ba chiar îl făcu să se simtă mult mai rău. îndeajuns de rău încât să ştie că trebuie să se ducă la Cardenia şi să-şi ceară scuze, indiferent cât de supărat era că nu voise să-i dea datele despre Ruptură.

Odată luată această hotărâre, Maree îşi stropi faţa cu apă şi se pregăti să se întoarcă la Cardenia pentru a se târî în genunchi în faţa ei, când primi telefonul de la Senia Fundapellonan despre Kiva Lagos, care fusese ucisă în parcul Attavio al VI-lea. Maree primi vestea ca pe un pumn în stomac. Nu o văzuse prea des pe Kiva de când ajunsese la Centrul Comercial şi începuse o relaţie cu

Cardenia, iar Kiva fusese destul de ocupată pe cont propriu cu gestionarea afacerilor Casei Nohamapetan şi, recent, cu noua ei

relaţie cu Senia. Dar Maree îşi amintea cu plăcere de călătoriile lor la Centrul Comercial şi de timpul petrecut împreună şi apreciase faptul că era o aliată solidă pentru Grayland într-o perioadă în care aceasta avea mare nevoie de aliaţi.

Senia îl sunase pe Maree pentru că ştia că el reprezenta clar cel mai rapid mod de a transmite vestea către Cardenia; e drept, vestea ar fi ajuns în cele din urmă la ea, dar ar fi trebuit să treacă prin mai multe canale. Maree îşi exprimă condoleanţele pentru pierderea suferită de Senia, apoi străbătu uriaşul palat şi ajunse la apartamentele Cardeniei chiar în momentul în care aceasta ieşea din Camera Memoriei.

Ii povesti despre Kiva Lagos. După ce se opriră amândoi din plâns, ea îi spuse că-i va da informaţiile despre Ruptură.

— Sincer, nici nu mă pot gândi acum la asta, fu tot ce izbuti să-i răspundă Maree.

Cadavrul Kivei Lagos fusese identificat pe baza amprentelor digitale şi a ADN-ului. După ce moartea a fost confirmată de cei de la spital, corpul ei a fost depus la temperaturi scăzute într-un sicriu etanş şi expediat cu următorul zbor disponibil spre sistemul Ikoyi, în conformitate cu instrucţiunile legale pe care le lăsase ea în scris. Nici măcar Senia nu reuşise să ajungă la spital înainte ca trupul să fie închis; avusese la dispoziţie trei minute să stea în faţa sicriului înainte ca acesta să fie expediat rapid pe nava *Asta e doar părerea dumneavoastră, domnule,* care urma să plece.

Printr-o ironie tristă, *Asta e doar părerea dumneavoastră, domnule* intrase în găvanul de Flux spre Ikoyi doar cu o oră şi ceva mai târziu după sosirea la

Centrul Comercial a navei *Nehotărârea asta mă irită,* având-o la bord pe Contesa Huma Lagos, mama Kivei şi şefa Casei de Lagos, venită pentru o întâlnire cu diverşii directorii de sistem ai casei. Grayland îi ceruse lui Maree s-o reprezinte în

faţa Contesei de Lagos pentru a-i transmite condoleanţele personale şi pentru a o asigura că povestea căderii în dizgraţie publică a fiicei ei în faţa Impăraxului e o simplă făcătură.

Contesa de Lagos nu doar că nu se arătă deloc îngrijorată în legătură cu povestea căderii în dizgraţie a fiicei ei, dar nu părea nici extrem de preocupată de faptul că aceasta era moartă.

— Aţi văzut cadavrul? îl întrebă ea pe Maree în biroul fiicei sale de la Casa Breslelor, când acesta veni să-i prezinte condoleanţele Impăraxului.

— Cadavrul a fost identificat în două moduri, spuse Maree.

— Nu asta am întrebat, spuse Contesa de Lagos.

— N-am văzut eu însumi cadavrul.

— Nici domnişoara Fundapellonan nu l-a văzut. Mi-a spus că trupul a fost pus într-un sicriu etanş înainte ca ea să ajungă acolo. Şi nimeni dintre angajaţii Kivei de aici, de la Casa Breslelor nu l-a văzut ca să-l identifice. Nici la Casa de Nohamapetan, nici la Casa de Lagos. Singurele persoane care au văzut-o au fost paramedicii care au dus trupul la spital şi medicii de acolo care au declarat-o moartă. Şi niciunul nu o cunoaşte.

— Au fost amprentele digitale şi ADN-ul, remarcă Maree.

Contesa de Lagos îi aruncă lui Maree o privire îngăduitoare.

— Lord Maree, aduceţi-mi aminte. Sunteţi tânărul simpatic pe care l-a folosit fiica mea ca jucărie sexuală în timpul călătoriei de la Capăt la Centrul Comercial?

— Eu... nu m-aş exprima în felul acesta, dar, da, Lady Lagos.

— Avea o părere excelentă despre dumneata, în mai multe privinţe.

— Hmm, mulţumesc.

— Dar, ceva relevant pentru această conversaţie, parcă îmi amintesc că tocmai înainte de pleca de la Capăt nava cu care

călătoreaţi a fost cucerită de piraţi şi vi s-a cerut să pretindeţi că sunteţi altcineva, ceea ce a necesitat o mostră falsă de ADN. Aşa-i?

-Da.

— Iar înainte de asta, pentru a reuşi să urcaţi pe nava noastră, v-aţi asumat o identitate falsă, ceea ce a necesitat atât amprente digitale false, cât şi irisuri false. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Şi asta e adevărat, nu?

-Da.

— Ei bine, atunci, Lord Maree... Permiteţi-mi să vă întreb din nou. Aţi văzut corpul fiicei mele? I-aţi văzut trupul, dumneavoastră sau cineva care o cunoaşte?

— Nu.

— Şi aţi fi de acord cu faptul că trupul ei, între ghilimele, a fost închis etanş în acel sicriu cu o grabă suspectă şi încărcat aproape la fel de repede pe o navă în trecere?

— Da, conform instrucţiunilor ei.

Contesa pufni dezaprobator.

— Lord Maree, sunteţi cu siguranţă un tânăr drăguţ, dar eu nu cred că sunteţi atât de isteţ. Kiva nu are vreo legătură emoţională cu sistemul Ikoyi. N-a mai locuit acolo pentru o perioadă îndelungată de când era copil. Iar familia noastră nu este nici religioasă, nici nu ţine la vreun ritual special de înmormântare. Ştiţi ce am de gând să fac cu trupul meu după ce voi muri?

— Nu ştiu, Contesă.

— Nici eu nu ştiu. Voi fi moartă şi o să mă doară în fund. Dacă voi fi acasă, copiii mei vor hotărî ce să facă cu trupul meu. Probabil că o să fie lichefiat, deoarece aşa se obişnuieşte în habitatele din Ikoyi dar, din partea mea, ar putea la fel de bine să-l lege de nişte beţe şi să-l învârtă ca pe o marionetă. Dacă mor pe o navă, pot să mă arunce peste bord. Şi eu sunt Contesa de Lagos.

Nu cred că vreunuia dintre copiii mei îi pasă mai mult decât mie ce se-ntâmplă cu corpul său, cu atât mai puţin Kivei, despre care ştii din experienţă că nu e tocmai sentimentală.

— Aşa e, fu Maree de acord.

Contesa zâmbi:

— Aşadar, să recapitulăm: nimeni nu a văzut trupul şi a fost expediat cu o grabă suspectă, conform unor instrucţiuni dubioase, de către oameni necunoscuţi. Iar acum, nava care se presupune că transportă corpul ei este în Flux, nu-i aşa? De obicei, nu fac pariuri de fraieri, Lord Maree, dar dacă vreţi să pariaţi cu mine că nava va ajunge cu acel sicriu în ea, o să vă iau banii cu plăcere.

— Deci credeţi că este încă în viaţă.

— Hai să spunem că până hu-i pot vedea trupul cu ochii mei şi până nu-1 pot atinge, mi se pare puţin probabil să fie moartă.

— I-aţi spus acest lucru Seniei Fundapellonan?

Contesei Lagos căpătă o expresie serioasă.

— Nu, ar fi o cruzime să fac aşa ceva.

— Chiar dacă sunteţi de părere că fiica dumneavoastră e în viaţă.

— Lord Maree, o iubiţi pe fiica mea?

— Ţineam... ţin mult la ea.

— Dar nu o iubiţi.

-Nu.

— Senia Fundapellonan o iubeşte.

— înţeleg.

— Mă bucur că înţelegeţi.

— Dacă în sicriu nu e Kiva, atunci cine e? Şi unde e Kiva?

— Nu sunt detectiv, Lord Maree. Dar dacă aş fi, probabil că aş verifica dacă în ultimele zile a dispărut vreo tânără care să aibă înălţimea, culoarea pielii şi constituţia asemănătoare cu ale Kivei.

Aş mai putea încerca şi să găsesc ambulanţa care a dus-o la spital. Am o bănuială că ar putea fi greu de găsit.

— Voi pune pe cineva să se ocupe de asta, spuse Maree.

— Daţi-i drumul! Cât despre locul în care se află - aţi spus că lucra cu Impăraxul pentru a aduce un pic de haos în planurile lui Nadashe Nohamapetan?

— Da, aşa mi-a spus Impăraxul.

— Atunci presupun că exact asta face.

— Sper că aveţi dreptate.

— Şi eu, Lord Maree. Intre timp, mă voi preface în public că-mi jelesc fiica.

— Probabil că e o decizie înţeleaptă, spuse Maree. Cât timp plănuiţi să rămâneţi în sistem?

— Pe termen nelimitat, spuse contesa. Am propriile treburi de care trebuie să mă ocup. Mi s-a spus că Marina Imperială doreşte să aibă o întâlnire cu mine în legătură cu un grup operativ pe care ar vrea să-l convoace în spaţiul Ikoyi. Mai mult de-atât, indiferent ce s-ar întâmpla cu Impăraxul şi cu fiica mea, vreau să fiu şi eu prezentă. Nu pot să-mi imaginez că, atunci când se va termina în cele din urmă, nu va fi cel puţin spectaculos. N-aş pierde asta pentru nimic în lume.

Apoi a vent timpul pentru datele Rupturii.

Conform acestora, Maree a aflat două lucruri. Primul a fost că oamenii de ştiinţă din Sistemele Libere,

confederaţia liberă a sistemelor stelare care ocupa acelaşi spaţiu ca Interdependenţa de azi, erau extraordinar de avansaţi, cel puţin în ceea ce privea înţelegerea Fluxului şi a dinamicii sale. Iar dacă Maree şi-ar fi petrecut tot restul vieţii sale naturale explorând datele pe care Cardenia,

cu mare reticenţă, i le cedase, abia ar fi început să înţeleagă ceea ce aveau să-i arate.

Erau atât de multe date, atât de multă înţelegere a naturii Fluxului care până atunci îi fusese ascunsă, încât se înfuriase serios din cauza asta. Observaţiile şi structurile pe care tatăl său le adunase timp de treizeci de ani pentru a le descrie erau schiţate aici în anexe - atât de clar înţelese, încât erau aproape banale. Ideea că toate aceste informaţii, toate aceste cunoştinţe fuseseră aruncate într-o gaură neagră a memoriei timp de o mie cinci sute de ani l-a făcut pe Maree să cadă, pentru scurt timp, într-o stare care putea fi descrisă doar ca o disperare existenţială.

Dar numai pentru scurt timp, pentru că, la urma urmei, acum avea datele. Ceea ce voia să facă era să se tăvălească în ele, să le guste din plin, să urmărească firul lor pe îndelete pentru a vedea unde A
duceau şi ce însemnau. Dar nu era timp pentru asta. In acest moment, Maree trebuia să salveze miliarde de oameni sau măcar să vadă dacă era posibil să o facă. Cu o mare strângere de inimă puse deoparte aproape toate datele pentru a se concentra asupra materialelor pe care le considera relevante pentru problema de faţă.

Al doilea lucru pe care l-a aflat a fost că oamenii de ştiinţă din Sistemele Libere nu erau nici pe departe atât de inteligenţi.

De exemplu, înţelegeau că Fluxul vibrează, dar nu înţelegeau că este un lichid.

Ei bine, cel puţin aproximativ. A încerca să descrii

aceste realităţi matematice fundamentale ale Fluxului în limbaj uman era ca şi cum ai fi încercat să descrii conţinutul unui dicţionar prin intermediul dansului. De fapt, Fluxul nici nu vibra, nici nu se comporta ca un lichid, cel puţin nu în felurile în care creierul uman înţelegea aceste două concepte. Era mai corect să spunem că, de-a curmezişul mai multor axe dimensionale, dintre care

unele erau imbricate în altele, iar altele se exprimau fracţionat, exista o frecvenţă de repaus a Fluxului care putea fi manipulată local prin adăugarea de energie, iar în acest fel găvanele şi curenţii de Flux puteau fi, teoretic, determinaţi să se extindă, să se contracte sau să se mişte în continuumul spaţiu-timp convenţional. Acesta fusese modul în care Sistemele Libere prăbuşiseră curentul de Flux din partea lor de spaţiu; ele distruseseră echivalentul hi- perspaţial al unui rezonator, îl aruncaseră în curentul de Flux şi-l declanşaseră, prăbuşind astfel acel curent de Flux.

Aceasta a fost Ruptura.

Ceea ce nu înţeleseseră a fost că, din punct de vedere dinamic, Fluxul nu acţionează ca energia, ci la fel ca un lichid, care propagă un echivalent specific Fluxului al undelor de presiune, care, la rândul lor, generează goluri de presiune joasă. Atunci când au declanşat bomba lor rezonantă, oamenii de ştiinţă din Sistemele Libere nu doar că au amplificat Fluxul, ci i-au generat şi cavităţi, declanşând goluri multidimensionale care, atunci când s-au prăbuşit, au zguduit Fluxul.

Reverberaţiile rezonatorului Sistemului Liber s-au disipat în cele din urmă, fără a afecta nimic altceva decât curentul de Flux pe care l-au făcut să se prăbuşească. Efectele formării de cavităţi *se propagau* de-a lungul Fluxului, destabilizând porţiunea care se corela cu Interdependenţa şi mult mai mult de-atât. Din ce putea să vadă Maree, calculele matematice sugerau că efectul încă

se propaga, reverberând, între timp, pe terenul inexprimabil al Fluxului.

Toate calculele matematice o dovedeau: era vorba atât de ca- vitaţie, cât şi de vibraţie. Poate că oamenii de ştiinţă implicaţi în refacerea rezonatorului care a prăbuşit curentul de Flux din Statele Libere nu observaseră acest lucru, ori îl văzuseră, înţeleseseră consecinţele şi deciseseră să le ignore.

Sau poate *nu deciseserd* să le ignore. Era posibil să-şi fi dat seama că efectele vor reveni să-i bântuie peste cincisprezece secole în viitor şi fie au decis să lase viitorul să rezolve problema, fie au crezut că, înainte de a deveni o problemă, ei înşişi vor fi descoperit o soluţie.

Doar că nu au făcut-o, iar din cauza acţiunilor lor, civilizaţia Sistemelor Libere s-a scufundat într-o anarhie completă, ceea ce a făcut ca vaste porţiuni de istorie şi ştiinţă să se piardă pentru urmaşii lor. Şi fiindcă s-au pierdut, nu numai că aceşti urmaşi au fost nepregătiţi să facă faţă consecinţelor Rupturii, dar nici măcar nu au ştiut că se vor confrunta cu ele.

Maree se întrebă dacă oamenii de ştiinţă din Sistemele Libere îi avertizaseră pe politicienii şi pe liderii lor cu privire la consecinţele declanşării Rupturii, dacă le păsa de ceea ce dezlănţuiseră asupra copiilor lor, în viitor, după multe generaţii sau dacă erau entuziasmaţi de ceea ce făceau şi erau, în optimismul lor naiv, convinşi că orice consecinţe ar fi avut Ruptura, acestea aveau să fie rezolvate în timpul vieţii lor.

Orice ar fi fost, o dăduseră în bară grav.

— Aveai dreptate, îi spuse Maree Cardeniei mai târziu, în timp ce încerca să-i explice toate astea. Oamenii sunt îngrozitori şi nu trebuie să ai încredere în ei şi să le încredinţezi informaţii. Era mai bine să rămânem în caverne şi să frecăm beţişoare ca să facem focul.

Auzindu-1, Cardenia zâmbi. Aparent, scuzele lui Maree

fuseseră acceptate.

Lăsând la o parte pesimismul lui actual cu privire la natura umanităţii, Maree avea un avantaj faţă de nefericiţii oameni de ştiinţă din Sistemele Libere: înţelegea natura Fluxului şi modul în care îl afecta „cavitaţia“. In momentul acesta nu mai exista

nicio modalitate de a opri efectele cavitaţiei, care începuse cu o mie cinci sute de ani în urmă. Aşa-zişii curenţi stabili de Flux ai Interdependenţei erau sortiţi să se prăbuşească şi nu aveau să se mai refacă preţ de mii de ani. Cu asta se terminase.

Dar aceeaşi cavitaţie care distrugea curenţii stabili ai Fluxului genera şi curenţii evanescenţi, creându-i pe măsură ce rezultatele haotice ale sale rezonau în mediul Fluxului. Curenţii evanescenţi nu erau de fapt ceva nou - matematica sugera că apăreau de secole. Dar ei se *grupau,* apărând cu o frecvenţă mai mare în anumite momente decât în altele. Actualmente, omenirea era contemporană cu un grup evanescent de curenţi care avea să mai dureze câteva decenii. Maree estima că vor apărea şi alte grupuri, la intervale de timp care păreau aleatorii la prima vedere, dar care erau bine definite de matematică.

— Ce înseamnă asta pentru noi? întrebă Cardenia.

— In momentul de faţă, nu prea multe, recunoscu Maree. Dar dacă ar exista o cale de a învăţa cum să manipulăm aceşti curenţi de Flux evanescenţi şi găvanele lor, am putea să câştigăm nişte timp. Nu ar fi nevoie să mutăm pe toată lumea în acelaşi timp. Am putea să-i mutăm puţin câte puţin, de la un sistem la altul, până când toţi ar ajunge la Capăt.

— Şi cât ar dura asta?

— Câteva sute de ani, poate...

— Noi nu putem nici măcar să convingem parlamentul să fie de acord cu un plan, nici când le acordăm şase luni

pentru asta, protestă Cardenia.

— Sunt de acord cu tine că oamenii simt problema, spuse Maree.

— Atunci, cum o rezolvăm?

— Nu ştiu. Poate să-i facem să trăiască mai mult, astfel încât să fie nevoiţi să se confrunte cu consecinţele acţiunilor lor.

— Eşti un optimist, spuse Cardenia.

— Aşa s-ar zice.

Cardenia chicoti, spre fericirea lui Maree. Apoi întrebă:

— Deci cum controlăm curenţii de Flux evanescenţi?

— Facem un rezonator.

Cardeniei îi pieri zâmbetul.

— Adică acelaşi lucru care a creat întreaga problemă.

— Nu, nu acelaşi lucru. Unul similar. Acesta ar urma să extindă un găvan de Flux, nu să-l prăbuşească.

— Cât ar dura să facem unul?

— Nu foarte mult. Planurile sunt incluse în date. Cea mai mare problemă este că avem nevoie de o cantitate ridicol de mare de energie.

— Cât de mare?

— Am putea ilumina tot Xi'an-ul cu ea timp de luni bune. Şi toată trebuie produsă în acelaşi timp. Dar înainte de a ajunge atât de departe, trebuie să observ cum se formează un găvan de Flux evanescent. Trebuie să văd dacă evenimentul în sine se potriveşte cu datele pe care le am. Am nevoie de cel puţin un punct de date precis înainte de a realiza orice altceva.

— Când poţi face asta?

— Ei bine, vestea bună este că există unul prognozat pentru Centrul Comercial în zece zile, spuse Maree. Vestea mai puţin bună este că îmi va lua opt zile să ajung acolo cu *Auvergne.* Aşa că trebuie să plec mâine.

Cardenia se încruntă.

— Pe nepusă masă.

— Ţi-aş fi spus mai devreme, dar ne certam. Şi apoi a mai fost şi chestia cu Kiva.

-Da.

Cardenia nu era sigură de veridicitatea teoriei Contesei de Lagos referitoare la fiica ei, dar Maree o convinsese să le ceară oamenilor ei să păstreze legătura cu anchetatorii de la Hubfall în legătură cu femeile dispărute a căror descriere fizică s-ar fi potrivit cu a Kivei.

— L-am informat deja pe Chenevert, e gata oricând de plecare. Avem nevoie doar de autorizaţia ta pentru a părăsi docul.

— Aş putea să te ţin aici, spuse Cardenia. Lasă-1 pe Chenevert să se ocupe de tot.

— Vreau să văd cu ochii mei.

— N-ai cum să vezi. Găvanele de Flux nu se pot vedea cu ochiul liber.

— Ştii ce vreau să spun.

— Da, ştiu.

— Nu te îngrijora. Sunt doar două săptămâni, în sistem. Poţi chiar să-mi scrii. Viteza luminii funcţionează.

Cardenia îl împinse uşor.

— Mulţumesc că m-ai făcut să par o lipicioasă.

— Nu mă deranjează chestiile lipicioase.

— O să-ţi aduc aminte ce-ai spus când o să-ţi trimit şaisprezece mesaje pe zi.

— Abia aştept.

Cardenia redeveni serioasă.

— Chiar crezi c-o să facem asta?

— Dacă prin „asta" vrei să zici „vom rescrie modul cum înţelege omenirea fizica Fluxului, pentru a găsi o modalitate de a manipula găvanele de Flux într-un mod netestat până acum, ca să salvăm miliarde de oameni, în ciuda încercărilor persistente ale altora de a ne ucide şi de a ne zădărnici planurile".... spuse Maree.

— Da, zise Cardenia. La asta mă refer.

— Nu, spuse Maree, pentru că în acest moment simţea că îi datorează Cardeniei să fie sincer. Nu cred c-o vom face, de fapt.

— Atunci, de ce mai încercăm? întrebă ea.

Maree medită o clipă la întrebarea ei.

— M-am gândit mult la oamenii de ştiinţă care au declanşat Ruptura, spuse el. Ce-or fi avut în cap când au gândit-o? Ce plă- nuiau să facă atunci când au construit-o şi au declanşat-o? Şi la ce s-au gândit după ce totul a început să se prăbuşească în jurul lor din cauza a ceea ce-au făcut? Ştii ce zic?

-Da.

— Am şansa să pun umărul la îndreptarea lucrurilor. Nu e o şansă prea mare, ştiu. E una foarte mică, de fapt. Una la un milion, poate. Aproape că nu merită. Dar cealaltă variantă ar fi să nu fac nimic; să lăsăm eşecurile oamenilor de ştiinţă de altădată să ne decidă în continuare destinul. Dacă vom eşua, nu va fi pentru că *noi* n-am făcut nimic, Cardenia. Noi vom cădea luptând. Vom cădea încercând să-i salvăm pe toţi.

— Insoară-te cu mine, spuse ea.

— Stai, ce? răspunse Maree.

— Insoară-te cu mine, repetă Cardenia.

— Vorbeşti serios? zise el, după o clipă.

-Da.

— Este... Eu... Uite, nu ştiu dacă e o idee grozavă.

— Deci nu vrei să te însori cu mine.

— Nu am spus asta.

— Atunci ce e?

Maree încercă să găsească un mod elegant de a se exprima şi eşuă lamentabil.

— Sunt mult sub nasul tău, i-o trânti el.

Cardenia izbucni în râs.

— îmi pare rău, reuşi ea să zică după ce încetă să mai râdă. Am promis că n-o să-ţi mai fac asta.

— E în regulă, spuse Maree. Serios.

— Mulţumesc.

— Eşti sigură? Că vrei să te căsătoreşti cu mine?

-Da.

— De ce?

— Pentru că eşti un om bun, spuse Cardenia. Pentru că duci o luptă pe care ştii că o s-o pierzi, dar, cu toate astea, lupţi din toate puterile tale. Pentru că ciudăţenia ta se potriveşte cu a mea. Pentru că dacă tu nu eşti de nasul meu, atunci nimeni nu este. Pentru că, zilele astea, momentele în care sunt fericită sunt cele în care reuşesc să fiu cu tine. Pentru că ar trebui să am şi eu, până la urmă, ceva pentru mine, iar acel ceva eşti tu. Pentru că nu te deranjează când mănânc plăcintă în pat. Pentru că, dacă vine sfârşitul, vreau să ştii că ai contat pentru mine. Şi pentru că te iubesc. Te iubesc cu adevărat. Mai trebuie să continui?

— Nu, spuse Maree zâmbind. Nu, m-am prins. Şi eu te iubesc.

— Deci o să te căsătoreşti cu mine?

— Da, spuse el. Da, Cardenia Wu-Patrick, mă voi căsători cu tine. A',

— Iţi mulţumesc pentru asta, spuse ea.

— Pentru că am spus că mă voi căsători cu tine?

— Nu - bine, da, pentru *asta.* Iţi mulţumesc foarte mult pentru asta. Dar îţi mulţumesc pentru că ai spus „Cardenia Wu-Patrick“, nu „Grayland“.

— Ştiu cu cine mă căsătoresc, spuse Maree.

— Bun.

Cardenia îi zâmbi lui Maree, apoi îşi scutură mâinile ca şi cum s-ar fi eliberat de un stres uriaş.

— Cred că acum trebuie să mă aşez. Sau să fac pipi. Una din două. Poate ambele.

— Ce zici s-o faci pe una, apoi pe cealaltă, spuse Maree.

— Da. De acord.

Dar înainte de a face orice, Cardenia se apropie şi-şi sărută logodnicul.

Aşa cum am menţionat anterior, au fost câteva zile nebune pentru Maree.

CAPITOLUL 17

”■ nainte ca Tomas Chenevert să plece împreună cu Maree I Claremont pentru a observa şi a studia găvanul de Flux emer- A gent evanescent, acesta acceptă un apel de curtoazie de la Jiyi.

Ideea lui Chenevert despre un spaţiu neutru de întâlnire pentru ei doi se concretizase sub forma parcului unui palat, cu alei lungi acoperite cu iarbă, un bazin central cu apă ca oglinda şi grădini atent îngrijite de-o parte şi de alta, precum şi un palat proiectat cu graţie dar, în acelaşi timp, impunător prin dimensiuni. Chenevert aşezase o masă mică cu două fotolii confortabile pe una dintre alei, în apropierea bazinului cu apă strălucitoare ca oglinda, iar când apăru Jiyi, îl aştepta aşezat pe unul dintre ele.

— Bine aţi venit, spuse Chenevert şi-i făcu semn spre fotoliul gol. Vă rog să luaţi loc.

Jiyi privi fotoliul pentru o clipă, apoi se aşeză.

— E confortabil? întrebă Chenevert.

— Da, spuse Jiyi.

— Aţi părut surprins când v-am invitat să luaţi loc.

— Nu m-am mai aşezat niciodată, spuse Jiyi.

— Serios? Chenevert ridică din sprâncene. Este deja o vizită de bun augur, atunci. înţeleg că sunt multe de asimilat dintr-o dată, mai ales pentru o fiinţă ca dumneavoastră, care pur şi simplu

nu a ieşit niciodată din camera ei până acum, zise el făcând cu mâna în jur. Dar ştiu că înainte de asta aţi vorbit doar cu membrii familiei regale, aşa că am vrut să-mi dovedesc buna-credinţă. Aceasta este o simulare a lui Palais Vert, reşedinţa mea oficială de pe Ponthieu, unde am fost cândva Regele Tomas al XH-lea. Am avut şi alte palate, desigur. Dar acesta a fost preferatul meu. Ce părere aveţi?

— Este foarte frumos, îl asigură Jiyi.

— Serios, chiar *credeţi* asta? întrebă Chenevert.

— Nu am o părere reală, dar ştiu că aşa e politicos să răspunzi când eşti întrebat.

Chenevert râse.

— Aşa este. Trebuie să recunosc că eram curios cum veţi răspunde. înţeleg că dumneavoastră nu aveţi menirea de a avea emoţii reale, dar că sunteţi capabil, în mod euristic, să interacţionaţi şi să conversaţi, ceea ce înseamnă că trebuie să aveţi cel puţin o oarecare uşurinţă în a relaţiona cu fiinţele emoţionale.

-Da.

— E bine de ştiut; altfel, conversaţia noastră ar fi una seacă. Deşi este păcat că nu aveţi emoţii proprii. Presupun că toate astea n-au niciun rost pentru dumneavoastră. Mă gândeam să vă ofer un tur al terenului, dar îmi imaginez că nu ar fi deloc interesant.

— Mă interesează, spuse Jiyi. Mă interesează toate informaţiile, în special cele care sunt menite să fie ascunse sau secrete. Toate acestea mi-au fost ascunse până acum.

— Spuneţi că vă interesează.

-Da.

— Dar nu pe dumneavoastră *înşivă,* insistă Chenevert. Sunteţi interesat pentru că sunteţi programat să fiţi interesat.

— Da, spuse Jiyi. Deşi e vorba de o distincţie care nu presupune şi o diferenţă. Din moment ce sunt programat să fiu interesat, înseamnă că sunt interesat pentru mine însumi.

— Aşa este. Dar asta nu lasă prea mult loc pentru liberul-arbitru, nu-i aşa, prietene Jiyi?

— Nu.

— Ce simţiţi în legătură cu asta?

— Nu simt nimic, spuse Jiyi. Pur şi simplu aşa este.

— Şi nu v-aţi întrebat niciodată cum ar fi să experimentaţi liberul-arbitru?

-Nu.

— De ce nu?

— Nu este relevant pentru cine sunt şi ceea ce fac.

— Deci existaţi doar pentru a fi în slujba celorlalţi.

-Da.

— Sunteţi un sclav?

— Sunt un program.

— Care există doar pentru a le servi altora.

-Da.

— Şi atunci, care este diferenţa?

— Nu am avut niciodată capacitatea de a face altfel.

Chenevert se lăsă pe spate în fotoliu.

— Fascinant.

— De ce este fascinant?

— Deoarece, deşi spuneţi că sunteţi o fiinţă care nu are voinţă liberă şi se bazează, în mod specific, pe euristică, tocmai v-aţi angajat într-o încântătoare discuţie sofistică. Nu una deosebit de *complicată,* dar oricum...

— Sofistica poate fi generată euristic.

— După cum ştim deja, de milenii, de la atâtea generaţii de studenţi din anul doi.

— Atunci nu ar trebui să fie o surpriză că pot avea o astfel de discuţie.

— Nu, cred că nu.

— De ce m-aţi invitat aici? întrebă Jiyi.

— Din două motive, spuse Chenevert. Primul este pur şi simplu că am vrut să vă cunosc.

— De ce?

— Fiindcă m-aţi făcut conştient de existenţa dumneavoastră! Aţi trimis acel mic program viclean - mai multe programe mici şi viclene, până acum - pentru a încerca să aflaţi ce e cu mine. L-am demontat pe fiecare dintre ele, desigur, ca să aflu câte ceva despre dumneavoastră. Dar nu se compară cu a cunoaşte programul adevărat.

— N-am vrut să vă jignesc când v-am trimis căutările mele de interogare. Nu ştiam că sunteţi o entitate sentientă.

— Nu mă simt jignit. Dar *eram* curios. Pe lângă asta, aţi fi putut pur şi simplu să mă întrebaţi.

— Nu ştiam că am pe cine să întreb.

— Corect, dar numai până la un punct, acel punct fiind momentul când v-am invitat.

— N-am putut să accept invitaţia.

— Da, Grayland a menţionat că v-aţi scuzat spunând că n-aţi fost programat să faceţi asta. Nu sunt prea convins. N-aţi fost programat nici să vă *aşezaţi* acolo, şi totuşi aţi făcut-o, adăugă Chenevert arătând spre fotoliu. Dacă sunteţi capabil, din punct de vedere euristic, să învăţaţi să staţi jos, atunci sunteţi capabil, din acelaşi punct de vedere, să acceptaţi o invitaţie.

— Care este celălalt motiv pentru care m-aţi invitat? întrebă Jiyi.

Chenevert zâmbi, dar nu mai spuse nimic. In schimb se aplecă, ridică de sub fotoliul său o cutiuţă învelită şi o puse pe masă.

— Ce este asta? întrebă Jiyi.

— Este un cadou, spuse Chenevert. Sau, mai degrabă, o reprezentare a unui cadou. Cadoul este informaţie. Date. Cele pe care aţi încercat să le extrageţi de la mine, dar nu aţi putut, fiindcă bazele noastre de cod sunt aparent prea diferite pentru a face asta fără ca eu să descopăr căutările şi să le opresc. Printre altele, conţine şi limbajul meu de programare, precum şi arhitectura hardware folosită la crearea mea. Acesta sunt eu, dezvelindu-mi pieptul, metaforic vorbind, în faţa dumneavoastră, permiţându-vă să intraţi în sistemul meu de apărare. Le-am divulgat deja alte informaţii lui Grayland şi lui Maree Claremont - mai ales dintre cele istorice şi ştiinţifice. Acestea nu sunt informaţii care-i interesează pe ei în mod deosebit, continuă el, arătând spre cutia de cadou. Dar pe dumneavoastră v-ar putea interesa, de vreme ce sunteţi cine sunteţi.

— Şi mi le oferiţi gratuit.

— Aproape. Există şi un mic cost, cu care va trebui să fiţi de acord.

— Care ar fi acela?

— Să nu te mai prefaci, Rachela, spuse Chenevert.

— Nu înţeleg, spuse Jiyi.

Chenevert schiţă un gest de lehamite.

— Ba înţelegi. Una e să-i păcăleşti pe cei optzeci şi ceva de împăracşi folosindu-te de ignoranţa lor în domeniul tehnicii şi de viclenie, şi alta e *acest* - arătă cu mâna spre silueta lui Jiyi - spectacol de păpuşărie virtuală. E cu totul altceva să mă păcăleşti pe *mine,* care fac parte din aceeaşi specie cu tine. V-am văzut *codul,* doamnă, sau bucăţile din el pe care mi le-aţi aruncat în mod

neglijent. Şi am avut această conversaţie frumoasă, care nu face decât să confirme ceea ce bănuiam deja. Nu suntem chiar atât de diferiţi. Nu suntem destul de diferiţi

încât să poţi pretinde că eşti altceva decât o variantă a ceea ce sunt eu. Aşa că încetează. Arată-te.

— Ar trebui să plec, spuse Jiyi şi se ridică.

— Totodată, mi-am luat libertatea de a trimite o notă informativă către Grayland în legătură cu toate astea, spuse Chenevert. Am făcut-o de îndată ce ai ajuns. O notă fizică, reală, astfel încât să nu poţi trimite niciun program mic şi slugarnic să o şteargă. Presupun că ai putea să-i omori pe toţi cei din Xi'an, eliberând aerul în spaţiu, pentru a împiedica livrarea ei, dar bănuiesc că n-o vei face.

Jiyi se uită la Chenevert pentru o clipă, apoi oftă şi se transformă în Rachela I, Profetesa-Impărax a Interdependenţei.

— La naiba, spuse ea.

— Când ţi-ai dat seama? îl întrebă Rachela pe Chenevert.

Cei doi făceau un tur al lui Palais Vert, iar Chenevert îi arăta operele sale de artă preferate - adică simulările lor.

— Atunci când Grayland m-a întâlnit pentru prima oară şi mi-a spus „Majestate", spuse Chenevert. Ea a recunoscut acel sistem cu ajutorul căruia exist. Adică - şi ea a confirmat asta - faptul că şi aici există un sistem similar. A spus că nu este identic fiindcă, în spatele celui pe care îl ştie ea, lipsea motivul unei anumite inteligenţe, iar eu nu am contrazis-o. Dar nu-mi dădeam seama cum era posibil aşa ceva.

— Nu văd de ce nu, spuse Rachela. Programele de calculator au analizat euristic lucrurile pe care le întreabă oamenii încă dinainte ca aceştia să fi părăsit Terra.

— Acele programe sunt bune atunci când vrei să întrebi un computer despre vreme sau când vrei să-i dictezi ceva. Este cu totul altceva când îi ceri

computerului să modeleze în mod realist starea emoţională şi amintirile unei persoane. Cutia în interiorul căreia se face această cerere trebuie să aibă ea însăşi o asemenea capacitate. Trebuie să existe, aşa cum ar fi spus strămoşii noştri, fantoma din maşinărie. Şi iată-te. *Iată-ne.* Iar acum suntem aici, zise Chevernet, apoi arătă spre perete. E poate cel mai bun exemplu de artă din Ponthieu, epoca modernă târzie. Este un Metzger, ştii?

— Nu ştiu. îmi lipseşte contextul.

— Cine a fost cel mai renumit artist al Interdependenţei acum o jumătate de mileniu?

— Bouvier, probabil

— Ei, e ceva de genul.

Rachela se uită din nou la tablou.

— OK, spuse ea.

— Ce anume?

— E frumos.

— E *frumos,* pufni Chenevert. în Ponthieu a fost odată un mic război terestru pentru tabloul ăsta.

— Un război pentru un tablou.

— Da. Ei bine, a fost din cauza unui asasinat, iar tabloul trebuia să facă parte dintr-un pachet de despăgubiri. Dar pe urmă am refuzat să renunţ la el.

Rachela se întoarse spre Chenevert.

— Chiar aşa?

— Acum că mă gândesc, nu a fost una dintre cele mai bune decizii ale mele.

— Asasinatul sau faptul că nu ai renunţat la tablou?

— Practic vorbind, nu eu am fost responsabil pentru asasinat.

— „Practic vorbind."

— Ai fost la putere. Ştii cum e. In orice caz, nu încăierarea pentru acest tablou a dus la prăbuşirea domniei mele, dar dacă privim retrospectiv, s-ar putea să fi fost unul dintre cei mai importanţi fulgi de zăpadă

dintre cei care au provocat în cele din urmă avalanşa, cum ar veni.

Rachela se uită iar la tablou.

— Eu aş fi renunţat la el, spuse ea.

— Am impresia că nu eşti la fel de sentimentală ca mine, spuse Chenevert. Nici din acest punct de vedere, nici din altele.

— Nu, nu cred că sunt.

Chenevert schimbă subiectul în timp ce se îndepărtau de Metzger.

— Ştii că Grayland va veni la tine cu întrebări.

— Acum ştiu, spuse Rachela. Iţi mulţumesc foarte mult că ai ales să o informezi despre mine fără consimţământul meu.

— Merită să ştie.

— „Merită" e un concept teribil de discutabil.

— Nu şi în acest caz, spuse Chenevert. De când te ştie, şi de când împăracşii folosesc Camera Memoriei pentru sfaturi sau ajutor, te-ai prezentat ca un compendiu neutru de informaţii. Ai oferit o imagine falsă a ta şi a scopurilor tale.

— Ce ştii tu despre asta? întrebă Rachela. Nu ştii de ce am făcut-o.

— Ai putea să-mi spui, spuse Chenevert.

— Cred că ai descoperit destule dintre secretele mele pentru o singură zi.

Chenevert se opri din mers.

— Merită să afle, pentru că este pe punctul de a pierde totul, iar tu ştii asta. Domnia. Imperiul. Propria viaţă.

— Nimic nu e bătut în cuie, spuse Rachela.

— Este bine că nu vă mai prefaceţi că-mi răspundeţi „euristic", Majestate. Fiindcă pot să recunosc o minciună sfruntată când o aud.

Rachela nu spuse nimic. Se întoarse să se uite la ultimul obiect de artă.

— Cunoşti toate secretele Interdependenţei, spuse Chenevert, făcând un pas spre Rachela. Ştii toate comploturile şi toţi parti- cipanţii. O să stai şi o să te uiţi la operele mele de artă şi o să-mi spui dacă există vreo şansă ca Grayland să supravieţuiască următoarelor câteva luni.

— Depinde de ceea ce va face, spuse Rachela. Nu există vreun lucru pe care să-l ştiu despre aceste comploturi pe care să nu-1 fi împărtăşit cu ea. Tot ce ştiu eu, ştie şi ea.

— Nu, ea ştie ceea ce îi spui tu.

— Adică totul despre comploturi.

— Dar nu totul despre ceea ce crezi, spuse Chenevert. Cunoştinţele tale. Experienţa ta. Cei o mie de ani în care ai stat în mintea tuturor celorlalţi împăracşi, inclusiv în a ei, pentru a afla ce ştiu şi cum reacţionează la crize. Ai aranjat totul astfel încât fiecare împărax care a venit la tine în situaţii de criză a trebuit să răzbată printr-un hăţiş de elucubraţii pentru a avea o idee despre ceea ce ar trebui să facă de fapt.

— Am motivele mele.

— Sunt sigur. Şi acum trebuie să i le spui şi lui Grayland.

Rachela îl privi ursuză.

— Nu cred că-mi place de tine, spuse ea.

— E un lucru care mi s-a spus de multe ori în viaţa mea, o asigură el. Dar asta nu înseamnă că mă înşel. Draga mea Rachela, ştii ce eşti? In afara faptului că eşti o persoană artificială veche de o mie de ani, evident.

— Nu, dar precis că o să-mi spui.

— Da, o să-ţi spun. Eşti un parazit.

— Poftim? zise Rachela.

— M-ai auzit cât se poate de bine. Ah, sigur, tu eşti în mare parte un parazit benign, în sensul că te laşi uşor pe gazda ta şi chiar îi oferi ceva ce ar putea fi considerat un

avantaj. Şi, faţă de alţi paraziţi, eşti cât se poate de drăguţă.

— Mulţumesc, spuse Rachela sarcastic.

— Dar asta nu schimbă natura ta esenţială. Ai pândit din umbră, din Camera Memoriei, preţ de o mie de ani, hrănindu-te cu împăracşii care au urmat după tine, mai întâi când trăiau, apoi după ce au murit. E şi ăsta un soi de viaţă, şi ai trăit-o bine. Dar acum lucrurile se schimbă şi a venit timpul să-i fii cu adevărat de folos gazdei tale. Grayland nu este ca toţi ceilalţi împăracşi pe care i-ai cunoscut, Rachela, pentru că vremurile în care trăieşte sunt diferite E cel mai important împărax de la... ei bine, de la tine încoace. Poate mai importantă decât tine. Are nevoie de ajutorul tău.

— Vai, câtă convingere morală din partea cuiva care a declanşat un adevărat război pentru a nu fi nevoit să renunţe la un tablou! spuse Rachela.

Chenevert dădu din cap.

— îmi dau seama că sunt un mesager cu propriile sale defecte. Dar am şi avut la dispoziţie câteva sute de ani pentru a-mi analiza greşelile şi a decide cum să mă revanşez pentru ele. Tu ai avut la dispoziţie o mie de ani, Rachela. Poate că a venit timpul să te gândeşti la propriile păcate. Şi cum să le ispăşeşti.

CAPITOLUL 18

Timp de cinci zile, de la şase dimineaţa până la miezul nopţii, Kiva stătu la popota de pe *Iubirea noastră.* In aparenţă, nu făcea nimic altceva decât să bea ceai, să mănânce ceea ce trecea drept mâncare pe navă şi să se uite încontinuu la *Impăracşii,* un serial popular, vechi de zece ani, care dramatiza vieţile unor împăracşi din istorie, dedicându-i fiecăruia câte un sezon. Fusese o idee grozavă, de vreme ce până acum

domniseră optzeci şi opt de împăracşi, aşa că spectacolul avea potenţialul de a continua pentru mult timp.

Kiva stătea la o masă, cu picioarele sprijinite pe un alt scaun, cu căştile în urechi şi cu ochii aţintiţi la ecran pentru a urmări cum Impăraxul din acel sezon făcea sex şi se scălda în sânge şi înşelăciune (intriga era de obicei exagerată în comparaţie cu istoria reală, în afară de un singur sezon, care fusese interpretat realist şi elegant). De regulă, Kivei i se ceda propria masă, dar la orele de masă obişnuite, când era aglomerat, îşi lăsa picioarele pe podea şi le permitea şi altora să se aşeze la masa ei, ignorând ostentativ atât prezenţa lor, cât şi conversaţia pe care-o aveau, părând cufundată în duplicitatea imperială fictivă.

De fapt, Kiva nu dădea doi bani pe împăracşi. Ea chiar avea un rol secundar în viaţa reală a unui împărax adevărat, ceea ce,

slavă Cerului, îi aducea suficient dramatism cât să-i ajungă pentru o viaţă. Versiunile fictive erau, în cel mai bun caz, al naibii de plictisitoare. Dar când tragi cu urechea la conversaţiile altora e o idee bună să pari ocupat. Căştile din urechile Kivei erau oprite, chiar şi atunci când pe tableta ei se defăşura serialul şi, deşi în majoritatea timpului privea ecranul, ori de câte ori lua o înghiţitură din ceaiul ei se uita în jur, identificând posesorii vocilor.

Cu excepţia căpitanului Robinette, care îşi lua mesele singur, şi a lucrătorilor sexuali, care nu se amestecau cu echipajul în afara orelor de program, toată lumea venea mai devreme sau mai târziu la popotă.

Iubirea noastră fie era prea mică pentru o popotă de ofiţeri, fie Robinette nu voise să se deranjeze cu cheltuielile. Toţi cei de pe navă trebuiau să mănânce; când intrau, Kiva asculta şi băga la cap.

Şi iată ce învăţase: că un membru al echipajului pe

nume Harari murea încet de o boală de plămâni şi că tratamentele obişnuite nu-1 ajutau cu nimic; se angajase la bordul *Iubirii noastre* pentru a finanţa creşterea unei noi perechi de plămâni, dar această călătorie reprezenta o pierdere, pentru că nu exista nicio încărcătură pentru care se putea împărţi profitul, ci aveau la bord doar acea pasageră stupidă. Salariul lui nu ar fi acoperit nicio fărâmă din costul transplantului, iar el deja ajunsese în punctul în care abia putea să respire.

Apoi a mai aflat că amicul inginerului Bayleyf îl auzise fără să vrea pe Mecanicul-şef Gibhaan certându-se cu Căpitanul Robinette în legătură cu starea precară a generatorului care conţinea bula de spaţiu-timp cu care se înconjura *Iubirea noastră* în călătoria sa prin Flux; o singură pâlpâire instantanee a acelui câmp şi toţi ar fi încetat pur şi simplu să mai existe înainte de a-şi da măcar seama că au murit. Gibhaan îl avertizase pe căpitan că generatorul

ar trebui să fie modernizat, la fel şi alte câteva dispozitive esenţiale din sala maşinilor. Robinette îi spusese lui Gibhaan să nu mai fie atât de melodramatic.

Că Engels, comisarul ăla de bord, majorase preţurile de aprovizionare şi îşi însuşise din nou diferenţa.

Că Doc Bradshaw era supărată fiindcă rămăsese iarăşi fără cabină, din pricina unei afurisite de pasagere.

(Kiva ştia deja asta. Bradshaw i-o spusese de prima oară când s-au întâlnit, în timp ce se uita la rănile ei, informând-o apoi că va trăi, fără să-i ofere altceva în afara unui analgezic obişnuit. Kiva putea s-o înţeleagă, dar nu avea de gând să doarmă pe nenorocita de podea din cala de marfă, aşa că Doc Bradshaw trebuia să tacă şi să înghită).

Mai aflase că Ofiţerul Secund Nomiek avea motive să creadă că Robinette îşi minţea echipajul cu privire la rentabilitatea acestei călătorii, ceea ce nu era grozav,

deoarece Nomiek mai avea şi motive să creadă că Robinette îşi minţise echipajul şi în legătură cu profitabilitatea ultimelor câteva călătorii şi că acesta era în general destul de şmecher - într-o măsură mai mare decât şmecheria obişnuită pe care o implica meseria lui de comerciant independent (a se citi: contrabandist).

Că Jeanie şi Roulf, lucrătorii sexuali de pe navă, observaseră că echipajul părea mai nefericit decât de obicei în această călătorie, ceea ce era enervant, pentru că asta însemna că cei doi petreceau relativ mai mult timp ca înlocuitori de terapeuţi şi mai puţin făcând ceea ce erau plătiţi să facă, adică să satisfacă echipajul într-un mod competent şi eficient, pentru că erau plătiţi la şedinţă, n-aveau salarii. Dacă Robinette avea de gând să-şi enerveze echipajul atât de mult, ar trebui să plătească pentru un nenorocit de terapeut.

Şi aşa mai departe. în cinci zile, Kiva aflase tot ce era nevoie să ştie despre toată lumea şi despre *Iubirea noastră,* şi o făcuse fără să fie nevoită să se bage pe sub pielea cuiva sau să încerce să le domolească bănuielile sau chiar să se culce cu cineva pentru a obţine informaţii (ceea ce se ştia că făcuse în trecut, dar acum căuta să evite asta, deoarece continua să considere că dădea o şansă chestiei cu monogamia, chiar dacă lumea credea că murise). Nu avea nevoie decât de căşti şi de voinţa necesară pentru a da impresia că îi pasă vreun pic de divertismentul fictiv. Asta îi convenea, pentru că, după părerea ei, *Iubirea noastră* avea un echipaj format în întregime din nişte bieţi ticăloşi, genul de oameni care deveniseră contrabandişti fiindcă nimeni din lumea cinstită nu le-ar fi tolerat rahaturile.

Dar o tabletă şi o pereche de căşti aveau limitele lor. Aşa că, pentru faza următoare a planului ei, trecuse la cărţi. Apoi aşteptă conversaţia potrivită în care să se amestece.

Aşteptarea se dovedi una scurtă. în prima zi în care se apucase de un roman - o istorie alternativă de rahat, în care Interdependenţa era încă conectată la Terra şi toţi se luptau într-un război sau *ceva* de genul ăsta -, Salo şi Himbe, doi membri ai echipajului, intrară în sala de mese, se aşezară la masa de lângă cea a Kivei şi începură să se plângă de salariile şi de bonu- surile lor mizerabile din timpul acestei călătorii. Kiva îi lăsă să turuie naibii o vreme, remarcând cum se ambalau reciproc în timp ce-şi depănau povestea necazurilor lor, apoi alese momentul potrivit pentru a pufni, amuzată.

— Ai spus ceva? o întrebă Salo pe Kiva.

— Poftim? Nu, spuse Kiva. Sunt absorbită de această carte foarte stupidă pe care o citesc. îmi pare rău, nu am vrut să vă întrerup.

Cei doi se întoarseră la văicăreala lor, până când Kiva mai scoase încă o pufnitură amuzată.

— Ei bine, ce e? întrebă Himbe.

— Ce anume? întrebă Kiva, clipind inocent.

— Este a doua oară când pufneşti în timp ce vorbesc despre ce facem în călătoria asta.

— îmi pare rău, spuse Kiva. Serios, e o coincidenţă. Râdeam de ce-a spus un personaj tâmpit în romanul ăsta. Deşi, acum că ai adus vorba, nu prea înţeleg de ce este o călătorie atât de proastă pentru voi.

— Pentru că nu transportăm nicio încărcătură, doar pe *tine,* spuse Salo.

— Am înţeles partea asta, spuse Kiva. Nu sunt chiar o marfă vandabilă, aşa că nu primiţi o parte din profitul comercial. Dar asta nu înseamnă că *nava* nu face profit de pe urma mea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că *Iubirea noastră* foloseşte un echipaj întreg doar ca să-mi mişte curul până la nenorocitul de Bremen. Fără vreo altă încărcătură. Asta e

o călătorie scumpă. Iar Căpitanul Robinette nu-mi pare genul de om care să facă drumul ăsta doar din bunătatea inimii lui.

— Poate că îi datorează un favor celui care te-a arestat, spuse Himbe.

— Trebuie să fie un mare favor, spuse Kiva, apoi se întoarse la carte.

Himbe şi Salo plecară, mormăind.

După câteva ore, o asistentă de comisar de bord pe nume Plemp apăru în sala de mese, îşi turnă un ceai şi întrebă dacă poate să se aşeze la masă. Kiva, fără să-şi ridice privirea din romanul ei, care cumva devenise tot mai prost, ridică din umeri. Plemp se aşeză.

— Aud că le-ai spus lui Salo şi Himbe că nava va avea profit în această cursă, spuse ea, după câteva minute în care stătuse la masă stânjenită, bând ceaiul în tăcere.

— Cine?

— Salo. Himbe. Au spus că ai vorbit cu ei mai devreme.

— Nu ştiu cu cme am vorbit. îmi citeam cartea şi ei au început să vorbească cu *mine.* O chestie cam nepoliticoasă, dacă mă întrebi.

Kiva se întoarse la cartea ei. Plemp, stingherită, mai sorbi puţin ceai.

— Deci nava chiar face bani pe seama ta? întrebă Plemp, incapabilă să-şi mai stăpânească curiozitatea.

— Habar n-am, răspunse Kiva. N-am zis că face. Am spus doar că aş fi *surprinsă* dacă nava n-ar face profit de pe urma mea. Căpitanul Robinette a spus că câştigă din călătoria asta mai mult decât dublul câştigului din ultimii doi ani.

— A spus el asta?

— Parafrazez, pentru că eram foarte nervoasă la momentul respectiv şi nu îmi amintesc ordinea exactă a cuvintelor. Dar da.

— Deci *facem* profit, spuse Plemp.

Kiva ridică din umeri.

— Poate că da. Sau poate că profiturile din ultimii câţiva ani au fost cu adevărat jalnice.

In acea seară, la cină, Kiva observă o mulţime de ochi asupra ei. Ii ignoră şi-şi termină nenorocitul de roman prost.

A doua zi de dimineaţă se auzi un ciocănit la uşa dulapului ei de mături. Crăpă uşa şi-l văzu pe Secundul Wendel, despre care ştia că e foarte apropiat de Ofiţerul Secund Nomiek, atât din punct de vedere filozofic, cât şi într-un fel care implica foarte clar faptul că şi-o trăgeau unul altuia cu spume.

— Se zvoneşte că ştii ceva despre finanţele navei, spuse Wendel.

— Sunt o nenorocită de prizonieră, spuse Kiva. Ştiu un rahat despre ce se-ntâmplă aici.

Wendel păru confuz.

— La bocaport se spune altceva.

— La bocaport? In primul rând, ăsta nici nu-i un cuvânt, futu-i, iar în al doilea rând, Căpitanul Robinette mi-a spus cât se poate de clar că dacă voi deranja rutina navei o să mă arunce în nenorocitul de vid, indiferent dacă asta încalcă sau nu înţelegerea lui cu Nadashe Nohamapetan în ce mă priveşte. Aşa că n-o să mă apuc să răspândesc zvonuri, iar oricine spune că o fac încearcă să mă omoare.

Wendel ignoră ultima parte, exact aşa cum îşi închipuise Kiva că va face.

— Ce-ai zis? Ce înţelegere cu Nadashe Nohamapetan?

— Credeam că ştii, spuse Kiva. Credeam că toată lumea e în temă. Mi-a spus Robinette că toată lumea ştie de ce mă aflu pe navă.

— Ştiam că te transportăm, spuse Wendel. Şi că eşti singura noastră încărcătură. Dar habar n-aveam ce sau cine a comandat asta.

— Ei bine, atunci n-aţi auzit de la mine. Nu vreau să trebuiască să-mi aleg o afurisită de cameră de depresurizare.

— Relaxează-te. N-am de gând să te torn.

— O să-mi amintesc că ai spus asta când o să fiu împinsă în Flux.

— Nadashe Nohamapetan a fost pasageră pe această navă.

— Aşa am auzit şi eu.

— Nu a fost, cum s-ar zice, prea populară.

— Asta pentru că e o nemernică, spuse Kiva.

— Da, este, fu de acord Wendel.

— Şi zgârcită, continuă Kiva. Mă surprinde faptul că nu l-a plătit în întregime pe căpitanul vostru pentru treaba asta.

— Cum?

— Ei, a fost plătit *un pic,* spuse Kiva. El pare mulţumit de banii care-i rămân în mână. Chiar foarte mulţumit. Dar chipurile primeşte încă o tranşă când ajunge la destinaţie. Zic „chipurile" pentru că este un pariu prost pentru el.

— Cum aşa?

— Fiindcă Nadashe e falită, de aia. E normal să ştiu asta - m-am ocupat de finanţele casei ei după ce ea şi toată familia ei au fost demascaţi ca trădători, şi i-am îngheţat toate conturile secrete. De aceea şi sunt *în viaţă.* Are nevoie de mine ca să recupereze banii ăia.

— Atunci de unde a avut bani pentru plata în avans?

— Aici m-ai prins, nu sunt chiar la curent cu ultima ei escrocherie. Dar probabil că ăia erau toţi banii pe care îi mai avea. Bănuiesc că atunci când *Iubirea noastră* o să se întoarcă la Centrul Comercial o să facă exact ce-a făcut şi cu cel mai recent asociat al ei.

— Cine-a fost ăla?

— Un tip pe nume Drusin Wolfe.

— Ce i-a făcut?

— înainte de a pleca ai încărcat cele mai recente ştiri din Hubfall? -Da.

— Atunci poţi să verifici.

O zi mai târziu, după prânz, Mecanicul-şef Gibhaan o aştepta pe Kiva la ieşirea de la toaletă.

— E super ciudat ce faci, îi spuse ea.

— Putem vorbi undeva în particular? întrebă Gibhaan.

— Nu, nu după ce m-ai pândit în timp ce mă căcam.

— Fii atentă, vorbesc serios.

— Şi eu, spuse Kiva, apoi îl duse oricum în dulapul de mături.

— Ai creat multă nelinişte pe nava asta, spuse Gibhaan.

— Asta e ultimul lucru pe care vreau să-l fac, futu-i, spuse Kiva, cu emfază. înţelegi asta, nu-i aşa? Nu am *nicio* intenţie de a-1 supăra pe căpitanul vostru. El are, literalmente, putere de viaţă şi de moarte asupra mea. Şi asupra voastră, a celorlalţi, presupun, adăugă ea după o pauză.

— Nimeni nu zice că ai spus ceva, o asigură Gibhaan. Şi, în orice caz, nimeni nu va vorbi cu Robinette despre asta.

— Bine.

— Dar oamenii sunt destul de supăraţi pe faptul că el nu a fost sincer în legătură cu treaba asta.

Kiva îi aruncă o privire.

— Sunteţi nişte nenorociţi de *contrabandişti.*

— Nu asta e ideea. Ideea e să ai grijă de ai tăi. Şi se pare că nu are grijă de noi.

— Asta-i adevărat, spuse Kiva. E de-ajuns să te uiţi la navă. Sunt oarecum surprinsă că încă mai zboară. Fără supărare.

— Nu mă supăr. Am avut câteva discuţii cu căpitanul în legătură cu starea navei *Iubirea noastră.*

— Nu zic că m-aş pricepe, spuse Kiva. Dar am fost

reprezentant al proprietarului pe un cinciar al Casei de Lagos cu destul de puţin timp în urmă. Şi pot să-ţi spun că dacă un căpitan ar lăsa una dintre navele noastre în halul ăsta, probabil că i-aş arăta exteriorul unei camere de depresurizare.

— E şi asta o idee, spuse Gibhaan.

— Nu *e* cazul, evident, continuă Kiva. Sunt sigură că Robinette plănuieşte să modernizeze nava de îndată ce va obţine a doua tranşă a plăţii care i se cuvine pentru că m-a târât în jurul a două sisteme diferite.

Gibhaan pufni din nas:

— Dacă primeşte plata aia.

— Tu ai spus-o, nu eu, zise Kiva, apoi păru gânditoare. Deci cât ar costa să modernizezi *Iubirea noastră* Vreau să spun, nu s-o iei razna cu luxul sau ceva de genul ăsta. Atât cât să nu mai fie o nenorocită de capcană a morţii.

— Vorbeşti serios?

— Dă-mi voie să fiu curioasă.

— In linii mari, trei milioane de mărci, spuse Gibhaan. Asta doar ca să ieşim din categoria „cutie de conserve zburătoare".

— Şi pentru lucrări?

— Aş putea echipa nava asta în întregime cu zece milioane de mărci.

— Asta e tot?

— Nu echipezi o navă de contrabandă fără să ştii cum să foloseşti eficient banii, Lady Kiva.

— Asta e *mărunţiş,* spuse Kiva, şi imediat ridică mâna în sus, în semn de predare. Nu vreau să jignesc sau ceva. Ziceam doar că, la naiba! Aş putea să strâng şi eu atât aproape imediat ce ajungem înapoi la Centrul Comercial.

— I-auzi, serios?

— M-am descurcat îndeajuns de bine în ultimii doi ani. Este o investiţie destul de mică. Bineînţeles, ceea ce aş

face de fapt ar fi să deblochez unul dintre conturile lui Nadashe Nohamapetan. Dacă e să vorbim teoretic, se poate spune că aceste conturi nici nu există. Nimeni nu s-ar putea plânge în mod legitim dacă unul dintre ele ar ajunge să fie folosit pentru altceva decât pentru a-i da nenorocitului ăluia o oală de mărci în care să se bălăcească. *Teoretic* vorbind.

— Teoretic, desigur, spuse Gibhaan. Facem şi noi conversaţie, cum ar veni.

— Mă bucur că ne înţelegem, spuse Kiva. Nu vreau să am probleme cu Căpitanul Robinette. Absolut deloc.

— Bineînţeles, spuse Gibhaan, apoi plecă.

In acea seară, Kiva fu vizitată de Jeanie şi Roulf.

— Cu complimente de la un admirator, spuse Jeanie, apoi ea şi Roulf începură să se mozolească în pragul cabinei. Kiva le mulţumi, îi alungă cu părere de rău şi apoi se masturbă un pic înainte de a se scufunda în vise agitate.

A doua zi, Tăntălăul - sau poate că era Gogomanul, fiindcă efectiv nu-şi putea aminti care era care - îi spuse că trebuie să se prezinte la Căpitanul Robinette. Kiva se îndreptă spre biroul lui, ignorându-i pe cei care se zgâiau la ea în timp ce mergea.

— Ce ţi-am spus despre perturbarea disciplinei pe navă? îi spuse Robinette fără vreun preambul când intră în biroul lui.

— Poftim? spuse Kiva. M-am uitat la un serial istoric prost şi am citit romane şi mai proaste. Nici măcar nu am vorbit cu vreunul dintre membrii echipajului tău timp de aproape o săptămână întreagă.

— Atunci spune-mi cum a ajuns echipajul să aibă cunoştinţe *destul de detaliate* despre cine m-a angajat şi cu cât sunt plătit.

— Nu am nici cea mai mică idee. *Eu* nu ştiu cu cât eşti plătit. Nu mi-ai spus niciodată cât înseamnă, de fapt, în

mărci, deşi se pare că nu este suficient de mult ca să repari nava asta.

— Nu vă lăsaţi înşelată de aparenţe, Lady Kiva. Această navă este cât se poate de bună.

— Sper că ai dreptate, spuse Kiva. Se pare că echipajul nu e de aceeaşi părere.

— V-a spus cineva asta?

— Nu vorbeşte nimeni cu *mine,* zise Kiva. Dar îi aud pe oameni vorbind.

— Şi ce altceva aţi mai auzit?

— Spun despre Comisarul tău de bord că se zgârceşte la bani, spuse Kiva. Poate de aceea echipajul tău crede că nu le dai salariile şi bonusurile întregi.

Făcu o pauză meditativă.

— Poate că tot de-acolo ştiu şi despre afacerile tale. Comisarul tău de bord precis că are habar cu cine lucrezi şi pentru cât, nu-i aşa? Asta ar avea mai mult sens decât să le fi spus eu oamenilor lucruri pe care în mod evident nu le cunosc.

— Nu sunt sigur de asta, spuse Robinette.

— Căpitane, spuse Kiva, exasperată. Mi-ai promis că, dacă te supăr, mă vei arunca în nenorocitul de Flux. Oricât de greu ţi-ar veni să crezi, eu chiar vreau să trăiesc. Am motive să trăiesc, inclusiv faptul că există o persoană pe care îmi doresc foarte mult s-o revăd. Şi *asta,* apropo, e ceva nou pentru mine. Aşa că gândeşte ce vrei să gândeşti, fă ce vrei să faci, aşa cum evident că o să faci, la naiba! Dar înţelege că nu intenţionez să te supăr sau să-ţi fac probleme pe nava asta. Vreau doar să mă întorc la fata mea, domnule.

Robinette o privi încruntat pentru câteva clipe.

— Intoarce-te în cabina ta. Vei rămâne acolo pe toată durata călătoriei.

— Vai, Doamne, spuse Kiva. Abia aştept să am parte de experienţa cu toaleta chimică.

— Ajunge, spuse Robinette. A fost o greşeală să te las să ieşi. Şi dacă lucrurile se înrăutăţesc, oricum vei ieşi în spaţiu printr-o cameră de depresurizare. Aşa că speră ca lucrurile să nu se înrăutăţească. Acum ieşi afară.

Pe drumul de întoarcere spre dulapul cu mături, Doc Bradshaw îi opri pe Kiva şi pe Tăntălău (sau pe Gogoman, mă rog) şi vorbi cu cel care o însoţea pe Kiva.

— Gibhaan are nevoie de tine în sala maşinilor, îi spuse ea.

— De ce?

— Nu ştiu, nu-mi spune niciun rahat mie. Dar în timp ce treceam pe-acolo mi-a spus să te aduc. Nu *doar* pe tine, nu eşti special. Dar şi pe tine.

Bradshaw o luă pe Kiva de braţ.

— O iau eu cu mine. Tu du-te.

Tăntălăul/Gogomanul dădu să zică ceva, dar n-o făcu, apoi se îndepărtă spre sala maşinilor.

— Chiar atât de cretin e? se miră Kiva.

— Oh, da, chiar e, spuse Bradshaw. începură să meargă. Cum a fost discuţia cu căpitanul?

— Pare agitat, spuse Kiva. Se pare că cineva vorbeşte despre finanţele lui.

— Ai vreo idee cine?

— Se pare că ar fi Comisarul de bord. Bineînţeles, este doar un zvon.

— M-am prins, spuse Bradshaw. Am înţeles că o cunoşti personal pe Nadashe Nohamapetan.

— Da, spuse Kiva.

— Ce părere ai despre ea?

— Este un borcan furios de transpiraţie inghinală.

— Pare o descriere corectă.

Bradshaw o duse pe Kiva în dulapul ei de mături, iar Kiva îşi aminti că fusese dulapul de mături al lui Bradshaw.

— Ascultă, spuse Kiva. îmi pare rău că ţi-am luat

camera. Nu m-a întrebat nimeni. Pur şi simplu m-au înghesuit acolo. Şi acum voi fi blocată înăuntru permanent. Cu o toaletă chimică.

— E în regulă, spuse Bradshaw. Deşi îţi recomand să faci pipi cu moderaţie.

Toaleta chimică şi baloanele proteice cu care fusese amenințată sosiră la scurt timp după aceea, iar tableta îi fu luată. Timp de două zile, Kiva se holbă la pereţii dulapului cu mături şi nu se gândi la aproape nimic. In a treia zi începură strigătele, urmate de alarme generale, urmate apoi de zgomotul ocazional al focurilor de armă.

Pe la jumătatea celei de-a treia zile se auziră bătăi puternice în uşa Kivei.

-Da?

— Lady Kiva, se auzi un glas pe care îl recunoscu ca fiind al Ofiţerului Secund Nomiek. Se zvoneşte că intenţionaţi să vă îmbunătăţiţi condiţiile de cazare.

— Acum că ai adus vorba, n-ar fi rău, spuse Kiva.

— Cred că s-ar putea să-i fi menţionat Mecanicului-şef Gibhaan un preţ pe care ai fi dispusă să-l plăteşti pentru această îmbunătăţire.

— S-ar putea s-o fi făcut, încuviinţă Kiva. Asta include şi posibilitatea de a solicita un nou itinerar?

— Lady Kiva, pentru preţul acela puteţi primi cam orice vă doriţi.

Kiva zâmbi.

— Atunci, sigur, spuse ea. Vă rog, îmbunătăţiţi-mă.

Auzi cum uşa ei era descuiată. Se deschise, iar de cealaltă parte apăru Nomiek, cu arma scoasă, dar degetul lui nu era nici pe-aproape de trăgaci.

Kiva recunoscu arma.

— Acela nu este al căpitanului Robinette?

— A fost, răspunse el.

— Mi-a spus că a fost codificat pe baza amprentei lui.

Nomiek zâmbi.

— E prea zgârcit pentru aşa ceva, doamnă.

Cât despre Căpitanul Robinette, acesta se afla în biroul său, înconjurat de membri ai fostului său echipaj, care îl legaseră de scaun, ţinând armele îndreptate spre el. Nu păru încântat s-o vadă pe Lady Kiva când aceasta intră pe uşă.

— Presupun că asta e opera ta, îi spuse el.

— De fapt, este opera ta, spuse Kiva. Dar recunosc că eu ţi-am informat echipajul. Ei au preluat responsabilitatea.

— înţelegi că asta a fost doar o afacere pentru mine.

— Mi se pare amuzant că atunci când oamenii o dau în bară îşi închipuie că zicând „a fost doar o afacere“ îi scuză în vreun fel, spuse Kiva. înţeleg că era „doar o afacere[1]*, Căpitane Robinette. A fost o afacere proastă pentru tine. Mai întâi, ai fost îndeajuns de fraier încât să faci afaceri cu Nadashe Nohamapetan. Şi apoi ai decis să te pui cu mine. Iar *eu* iau această afacere chiar foarte personal.

Robinette încuviinţă din cap.

— Şi acum?

Kiva zâmbi.

— Ei bine, Căpitane Robinette, această navă are trei camere de depresurizare. Ai posibilitatea să alegi.

CAPITOLUL 19

Sunt aici, spuse Grayland când intră în Camera Memoriei.

Jiyi se materializă în faţa ei.

— Ei, fii serioasă, zise Grayland.

Jiyi zâmbi - asta era o chestie nouă - şi dispăru, probabil pentru ultima dată. In locul lui apăru Rachela.

— Scuze, spuse Rachela. M-am gândit că ar fi mai uşor.

— Mai uşor decât să afli că strămoaşa ta în vârstă de o mie de ani trăia în tot timpul ăsta, pretinzând că e un computer? Da, înţeleg ce zici.

— Eu nu sunt vie, spuse Rachela. Corpul meu fizic a fost mort aproape în toate aceste mii de ani.

— Ştii ce vreau să spun, izbucni Grayland, ţâfnoasă.

— Da, ştiu, încuviinţă Rachela.

— De ce? Grayland îşi întinse mâinile de parc-ar fi implorat-o. Pur şi simplu nu înţeleg. Care a fost rostul tuturor acestor lucruri? De ce ai ales să faci asta?

— De ce a ales Tomas Chenevert să fie o navă spaţială? întrebă Rachela.

— Nu a ales. Asta a avut la dispoziţie la momentul respectiv, din câte am înţeles.

Rachela încuviinţă.

— La fel a fost şi pentru mine. Această tehnologie - care stochează şi susţine o conştiinţă umană - a precedat Interdependenţa. A fost postulată în timpul Sistemelor Libere, fiind probabil împărtăşită cu celelalte imperii umane - sau poate a provenit de la ele. A fost descoperită prin examinarea arheologică a sistemelor informatice. Nimeni din Sistemele Libere n-a construit-o - era prea complexă şi prea scumpă.

Rachela ridică din umeri.

— Dar apoi am devenit împărax şi pur şi simplu am inclus cheltuiala la un loc cu toate celelalte lucruri foarte scumpe pe care le făceam când am fondat Interdependenţa. A funcţionat, dar nu era tocmai mobilă. Aşa că am rămas aici.

— Ascunzându-te.

— Dacă vrei să zici aşa. Eu am văzut-o mai degrabă ca pe înţelegerea faptului că nu era loc pentru un şir întreg de nemuritori - asta ar fi fost culmea luptei de clasă, nu-i aşa? - şi a faptului că, indiferent dacă acest tip de nemurire ar fi însemnat că eu puteam să rămân pentru totdeauna Impăraxul, nu-mi doream această slujbă. Deja începuse să mă obosească destul de mult la sfârşitul domniei mele. Pe tine nu? Eşti împărax doar foarte puţin timp, dar ştiu cât de mult te apasă.

— Aşa e, uneori.

— Imaginează-ţi să faci asta timp de o sută de ani. Două sute. O mie. Nu, mulţumesc, zise Rachela, tăind aerul cu o mişcare dispreţuitoare. In acelaşi timp, mă interesa mult ce avea să se aleagă de micul meu proiect.

— De nemurire?

— Nu, de Interdependenţă. A fost un experiment îndrăzneţ. Eram curioasă cum va continua dincolo de viaţa mea naturală şi,

deşi nu voiam să fiu conducător, voiam, într-un fel, să pot ghida şi sfătui. Şi iată, continuă ea, făcând semn spre

Camera Memoriei. L-am creat pe Jiyi pentru a fi o interfaţă plăcută, care să nu emită judecăţi - aminteşte-ţi că succesorii mei imediaţi au fost copiii şi nepoţii mei, aşa că îţi poţi imagina că a o avea pe propria ta strămoaşă acolo ar fi fost tulburător -, după aceea a fost logic să-l păstrez pe Jiyi ca imagine a Camerei Memoriei. Au trecut ani, chiar decenii în care eu, Rachela, nu am fost niciodată solicitată.

— Te-a deranjat lucrul ăsta?

— Puţin, la început. încă mai am orgoliu, deşi, după cum ştii, mă prefăceam că nu. Dar cu cât stăteam mai mult timp aici, cu atât îmi dădeam seama că, indiferent de chipul care se prezenta, eu eram cea cu care vorbeau.

— Deci... ceilalţi împăraţi...

Grayland se gândi imediat la tatăl ei, Attavio al VI-lea.

Rachela clătină din cap.

— Nu sunt aici. Amintirile şi emoţiile sunt aici, dar ei nu. Când vorbeai cu tatăl tău sau cu orice alt împărat, vorbeai cu mine. Sau, poate, ei vorbeau prin mine.

— Ceilalţi împăraţi ar *£1 putut,* totuşi, să fie aici. Aşa cum eşti tu.

— Da, aveam tehnologia necesară. însă mi s-a părut o idee proastă. I-ai văzut aici, în Camera Memoriei, pe unii dintre împăraţii care au condus Interdependenţa. In cei priveşte pe mulţi dintre ei, e mai bine că au murit. Cât despre restul, nu ştiu dacă ar fi putut accepta condiţiile. A trăi veşnic într-o cutie nu reprezintă o viaţă bună pentru majoritatea oamenilor.

— Şi cum faci să nu înnebuneşti? întrebă Grayland.

— Nu sunt trează tot timpul. Când nu eşti aici, nici eu nu sunt, decât în sensul cel mai abstract. Jiyi se ocupă de rutina zilnică şi mă pune la curent când sunt trează. Nu este doar un chip. Este

o entitate reală, chiar dacă una limitată. De exemplu, el este cel care colectează toate acele secrete, nu eu, în

mod direct.

— Dar tu le cunoşti pe toate.

— Da. Am găsit acest secret, al conştiinţei înglobate într-o maşină, din pură întâmplare. Şi nu am vrut să mai pierd şi alte informaţii.

— Dar nu le-ai *împărtăşit* niciodată. Până la mine. Şi a trebuit să ţi le smulg cu forţa. M-ai minţit în legătură cu faptul că le cu- noşteai. Şi apoi l-ai pus pe Jiyi să mi le ofere. Dar tot timpul ăsta am vorbit de fapt cu tine.

— Am un răspuns complex şi poate nu îndeajuns de satisfăcător pentru asta, spuse Rachela.

— Abia aştept să-l aud.

— Răspunsul pe care ţi l-am dat a fost cel pe care ţi l-aş fi dat dacă aş fi fost în viaţă. Atunci când trăiam nu ştiam despre Ruptură, despre Sistemele Libere sau despre Tratatul Tripartiţiei, toate lucrurile despre care m-ai întrebat. Am aflat despre ele mai târziu, după ce am murit şi le-a descoperit Jiyi sau au fost descoperite de alţii.

— Dar *tocmai* ai spus că această tehnologie era a Sistemelor Libere, spuse Grayland, făcând semn spre Camera Memoriei.

— Am spus că vine din acea perioadă. Când am descoperit-o, nu ştiam aproape nimic despre civilizaţia care o crease. Când eram în viaţă nu cunoşteam toate informaţiile, aşa că nu ţi-am spus. L-am lăsat pe Jiyi să o facă în locul meu.

— Aşadar, zici că ce mi-ai spus era adevărat... dintr-un anumit punct de vedere.

— Aşa este.

— Dumnezeule, spuse Grayland. Eşti *de-a dreptul* imposibilă!

— Felul cum văd eu lucrurile e că făceam în aşa fel încât să mă ghidez după nişte reguli care spuneau că tu - sau orice împărax care a venit aici pentru sfaturi şi

consiliere - vei avea parte de o experienţă cât se poate de autentică.

— Nimic din toate astea nu este autentic! izbucni Grayland. Nimic nu e autentic la *tine.* Dacă ai fi fost autentică, ai fi fost *moartă,* nu un... zombi care se furişează în Camera Memoriei din palatul imperial!

— Atunci nu ai şti tot ce ştii, spuse Rachela. Despre trecut. Despre toate secretele şi planurile pe care nobilii le-au avut şi le au împotriva ta. Autentică sau nu, am fost un instrument foarte util pentru tine. Şi dacă nemulţumirea ta în ceea ce mă priveşte e că te-am minţit şi că ţi-am ascuns anumite lucruri, atunci ar trebui să mă primeşti în clubul tău. Fiindcă ai făcut acelaşi lucru, chiar foarte recent, cu Maree.

— Am crezut că aveam motive întemeiate să o fac.

— Sunt conştientă de asta. Exact cum am crezut şi eu că am motive întemeiate pentru a face ceea ce am făcut, în felul în care am făcut-o.

Grayland suspină şi luă loc pe banca lungă şi banală care era singura piesă de mobilier din Camera Memoriei. Rachela aşteptă, aşa cum făcea de obicei.

— Nu cred că-mi place de tine, spuse Grayland, după multă vreme.

— Pot să înţeleg asta, fu de acord Rachela.

— Nu cred că-mi place de tine, repetă Grayland. Nu agreez modul în care ne-ai minţit pe mine şi pe fiecare dintre ceilalţi împăracşi. Şi nu ştiu dacă pot avea încredere în tine. Dar adevărul este că am nevoie de tine.

Auzind-o, Rachela zâmbi cu sfială.

— Draga mea strănepoată, începu ea. Accept faptul că nu mă placi şi că n-ai încredere în mine. Pricep de ce te simţi aşa în acest moment. Dar te rog să înţelegi că înşelăciunea nu a avut scopul să te rănească sau să te păcălească nici pe tine, nici pe oricare alt împărax. A fost menită să-ţi ofere o modalitate de a te simţi bine cu

mine, astfel încât să te pot ajuta. Să te îndrum. Să-ţi ofer sfaturi.

— Să mă influenţezi, spuse Grayland.

— Da, e puţin vorba şi de asta, recunoscu Rachela. Interdependenţa este moştenirea mea şi am avut un interes direct ca ea să supravieţuiască. De-a lungul anilor, împăracşii veneau aici pentru a sta de vorbă cu strămoşii lor preferaţi, dar toţi aceştia erau de fapt eu sub diferite înfăţişări. Sub pretextul de a le oferi sfaturi dezinteresate, le dădeam îndrumări care erau o combinaţie între ceea ce ştiam eu, ceea ce ştiau ceilalţi împăracşi şi ceea ce aflasem din toate secretele pe care le descoperisem de-a lungul anilor. Ce au făcut împăracşii cu aceste sfaturi a fost treaba lor. Odată ieşiţi din Camera Memoriei, nu am mai încercat să-i influenţez sau să-i conving. Uneori mi-au urmat sfatul. Alteori l-au ignorat. Uneori mi-au ascultat îndrumările şi au făcut ca lucrurile să meargă şi mai rău, fie pentru că au fost nişte împăracşi nepri- cepuţi, fie pentru că nici eu nu sunt perfectă şi le-am dat sfaturi proaste. Dar această cale indirectă de sfătuire a fost suficientă. Aşa că da, Grayland. S-ar putea să încerc să te influenţez. Dar ai liber-arbitru.

— Mă bucur că aşa crezi, spuse Grayland. Fiindcă de cele mai multe ori nu simt asta. In momentul de faţă am impresia că viitorul e un zid de care sunt pe cale să mă lovesc, fără vreo modalitate de a mă opri. Nu pot să mă întorc, nu pot să dau înapoi şi nu pot renunţa. Aş zice că e fix opusul liberului-arbitru.

— încă nu te-ai lovit de perete.

— Nu, fu de acord Grayland. Nu încă.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre silueta Rachelei.

— Uite, gata cu minţitul, bine? Fără alte minciuni, nu te mai preface că eşti Jiyi sau oricare alt împărax, gata cu

toate astea. Dacă într-adevăr eşti aici să mă ajuţi, atunci ajută-mă. Ca Rachela.

Rachela zâmbi din nou, de data asta din toată inima. .

— Şi cum aş putea să te ajut pe tine, nepoată a mea, împărax Grayland a II-a?

— Eşti conştientă că Nadashe Nohamapetan plănuieşte o altă lovitură de stat împotriva mea.

— Este doar una dintre loviturile de stat, printre multe altele planificate, dar da. E insistentă.

— Se poate spune şi aşa. Eşti la curent şi cu călătoria lui Maree Claremont pe *Auvergne,* alături de Tomas Chenevert.

— Da, deşi doar prin prisma informaţiilor pe care mi le dă Chenevert. Tot nu vrea să mă lase să intru în sistemul lui. N-are încredere în mine.

— Mi se pare normal.

— Nu sunt de acord, dar înţeleg de ce o spui.

— Credeam că ţi-a dat nişte informaţii despre sistemele sale drept cadou.

— Ţi-a zis, aşa-i? Da. Mă uit la ele chiar acum. Pot face asta, să ştii. Două lucruri deodată. De fapt, mai multe mii de lucruri în acelaşi timp.

— Cât de diferit este el de tine?

— De ce întrebi?

— Sunt curioasă, atât.

— Arhitectura sistemului său este incredibil de diferită, ceea ce era de aşteptat, pentru că civilizaţiile noastre nu au mai

comunicat de cincisprezece secole. Dar, funcţional, suntem destul de asemănători, iar unele lucruri reprezintă îmbunătăţiri. Voi încerca să văd ce pot încorpora în propria mea fiinţă.

— Poţi face asta?

— Fac asta de o mie de ani. Camera Memoriei nu funcţionează cu tehnologie antică. Este construită să

reziste secole întregi, dacă s-ar ajunge la asta. Dar, din moment ce n-a fost cazul, o optimizez tot timpul.

— S-ar putea să se ajungă la asta foarte curând, spuse Grayland.

— Dacă logodnicul tău nu scoate vreun un as din mânecă, da.

Grayland se îmbujoră, apoi se simţi jenată. îşi atinse mica umflătură de pe ceafă, singura dovadă exterioară a reţelei neuronale din capul ei, care îi înregistra emoţiile şi amintirile pentru a fi stocate chiar în această cameră.

— Bineînţeles că ştii, spuse ea în cele din urmă.

— Bineînţeles că ştiu. Mă bucur pentru tine. Chiar meriţi un pic de bucurie în viaţa ta.

Grayland încuviinţă din cap, făcu o grimasă, se aşeză din nou pe bancă şi izbucni în lacrimi.

Rachela aşteptă să se oprească.

— Dacă vrei să-mi spui despre ce e vorba, te ascult, spuse ea. Grayland zâmbi amar, îşi şterse lacrimile şi clătină din cap.

— Vei afla destul de curând.

— Aşa e, spuse Rachela.

— Merită? întrebă Grayland. Să trăieşti etern, vreau să spun.

— N-a fost o veşnicie; a fost doar o perioadă lungă de timp. Şi da, merită. Dacă reuşeşti să fii de ajutor.

— Foarte bine. Grayland se ridică din nou în picioare. Atunci e timpul să-mi fii de ajutor.

— Spune-mi în ce fel, ceru Rachela.

Grayland se uită în jur, la Camera Memoriei.

— Mai întâi cred că trebuie să te obişnuieşti cu ideea unei vieţi în afara acestei cutii.

In săptămâna care urmă, Grayland îşi petrecu o parte din fiecare zi în Camera Memoriei, comunicând cu strămoaşa ei, aflând lucruri despre aceasta, învăţând cu

ea şi făcând planuri pentru ceea ce avea să urmeze. De asemenea, se ocupă de afacerile statului, redactă decrete şi planifică evenimentele viitoare, aşa cum era normal să facă un Impărax.

In fiecare noapte, înainte de a merge la culcare, Grayland vorbea prin mesaje cu Maree cu ajutorul tabletei sale, spunându-i cum a fost ziua ei şi întrebându-1 despre a lui. Comunicarea lor era îngreunată din cauza decalajului produs de viteza luminii, care ajungea să fie de câteva minute pentru fiecare din ei, dar aşteptarea merita. In ziua în care Maree văzu curentul emergent, îi scrise doar: „Atâââât de multe date. Te iubesc." Grayland, care era în acelaşi timp şi Cardenia, îi răspunse că şi ea îl iubeşte.

A doua zi, Grayland se întâlni cu comandantul Wen, care avea o veste cu privire la forţa operativă Ikoyi: se găsiseră suficiente nave, care acum erau în drum spre sistemul Ikoyi, unde urmau să se poziţioneze cu două zile înainte să devină imposibil de susţinut curentul de Flux de la Ikoyi la Capăt. Intre timp, grupului operativ aveau să i se adauge mai multe nave şi personal, după nevoi.

Şi, ceea ce era şi mai bine, Contesa Huma Lagos promisese sprijin logistic şi material pentru forţa operativă în cadrul sistemului Ikoyi, ceea ce era o mare uşurare pentru toţi cei implicaţi. Grayland îi reaminti lui Wen că trebuiau făcute aranjamentele pentru viitorul transfer al familiilor personalului implicat în forţa

operativă. Wen o asigură că acele aranjamente erau deja în curs de desfăşurare.

întâlnirea lui Grayland cu comandantul Wen fusese urmată imediat de un scurt ceai cu Arhiepiscopul Korbijn, care îi făcuse atâta plăcere, încât permisese ca întâlnirea să dureze cu cinci minute mai mult decât cele cincisprezece care îi fuseseră alocate. La plecare,

Grayland o îmbrăţişă din impuls pe Korbijn, apoi îşi ceru scuze pentru impertinenţă. Arhiepiscopul Korbijn îi reaminti că *ea,* Grayland, era de fapt Capul Bisericii Interdependenţei şi, ca atare, putea să-i dea o îmbrăţişare prietenoasă unui arhiepiscop din când în când.

Întâlnirea la care Grayland întârziase era cu Contesa Rafellya Maisen-Persaud, care o aştepta într-una dintre camerele de ceremonii mai mici din aripa palatului în care se afla Impăraxul. Grayland îşi ceru scuze pentru întârziere, iar contesa acceptă cu amabilitate, oferindu-i un mic cadou Impăraxului: o cutie muzicală de la Lokono, din care, atunci când i se răsucea cheiţa, răsunau câteva note dintr-o melodie a lui Zay Equan, cel mai cunoscut compozitor lokonian din ultimul secol.

Grayland luă cutiuţa, mulţumind cum se cuvine, o aşeză pe birou şi o întrebă pe contesă cum se simte câinele ei. Aceasta, nedumerită, răspunse că e bine.

Grayland şi Contesa Rafellya Maisen-Persaud continuată să schimbe vorbe politicoase timp de câteva minute şi abia începuseră să ajungă la partea importantă a discuţiei lor, care privea potenţialul actual de evacuare a sistemului Lokono, când cutia muzicală, în ciuda faptului că fusese scanată şi examinată cu atenţie de către securitatea imperială, explodă violent şi cu o forţă mortală, trimiţând şrapnel în mica încăpere şi ucigându-le instan- A
taneu atat pe contesă, cat şi pe împărax.

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 20

Odată cu asasinarea Impăraxului Grayland a II-a, Interdependenţa a intrat într-o perioadă oficială de doliu. Comitetul executiv, invocând natura şocantă şi tragică a morţii ei, a prelungit perioada tradiţională de doliu, de cinci zile, la o săptămână întreagă. Săptămâna a început imediat în cadrul Sistemului Centrului Comercial şi avea să rămână în vigoare în toate celelalte sisteme începând din momentul în care primeau vestea morţii ei.

Comitetul executiv, în frunte cu Arhiepiscopul Korbijn, a anunţat, de asemenea, desfăşurarea unei anchete oficiale cu privire la detaliile asasinatului. Toate dovezile indicau că vinovata era Contesa Rafellya Maisen-Persaud, care acţionase singură; în apartamentele sale se găsise un bilet de adio, detaliind modul în care pregătise asasinatul şi motivul acestuia - care, în mod evident, fusese cel de a protesta împotriva lipsei de acţiune a Impăraxului în chestiunea evacuării Sistemului Lokono. Scrisoarea făcea o comparaţie între gestul contesei şi fapta lui Gunnar Olafsen, care-1 asasinase pe primul împărax Grayland în semn de protest faţă de ceea ce considerase a fi inacţiunea sa în privinţa izolării Dalasyslei, care avusese loc în timpul domniei sale.

Dar, bineînţeles, Comitetul executiv nu putea accepta pur şi simplu acest motiv mult prea evident fără a face o anchetă completă. Scurta domnie a lui Grayland a Ii-a fusese marcată de repetate încercări de asasinat şi eforturi de a fi înlăturată, de planuri complicate care implicaseră întreaga clasă nobiliară şi profesională din Interdependenţă. Trebuia să existe cel puţin un efort de a săpa mai adânc, pentru a vedea dacă nu cumva era vorba de mai mult decât ceea ce părea la prima vedere, adică de o contesă nemulţumită.

In ceea ce-o privea pe Grayland a Ii-a, sicriul (închis) cu rămăşiţele sale avea să fie expus la palatul imperial în primele trei zile ale perioadei de doliu oficial, apoi, pentru alte trei zile, la Brighton, la Hubfall, pentru ca publicul să îl poată vedea şi să o comemoreze. La sfârşitul perioadei de doliu avea să fie incinerată, conform tradiţiei, iar rămăşiţele sale aveau să fie depuse în cripta imperială din Xi'an, unde urma să se odihnească pentru eternitate alături de strămoşii ei.

Odată aceste probleme rezolvate, Comitetul executiv se con- centră asupra problemei următoare, una mult mai spinoasă: cine avea să fie următorul împărax al Interdependenţei.

Era o situaţie mai complicată decât de obicei. Impăraxul murise fără să producă sau să numească un succesor, ceea ce însemna că nu exista un moştenitor oficial al tronului. Acest lucru se mai întâmplase doar de şase ori înainte în istoria Interdependenţei. Nu era o situaţie nemaiauzită, dar era rară.

Istoria oferea câteva îndrumări în acest caz. Fie că Impăraxul numise sau nu un succesor, tronul imperial era considerat proprietatea Casei de Wu. Acest lucru se datora, desigur, tradiţiei, dar exista şi un argument juridic puternic, chiar dacă nescris, în acest sens. Majoritatea titlurilor mai mici ale Impăraxului, inclusiv cel de Regent al Centrului Comercial şi al Naţiunilor Asociate,

erau legate în mod explicit de neamul Wu, iar Xi'an, deşi teoretic era teritoriul casei imperiale, se afla în Sistemul Centrului Comercial, care era deţinut şi, cel puţin în teorie, administrat de către familia Wu. Ar fi fost cel puţin dificil să plasezi pe tron pe cineva care nu era un Wu.

De celelalte şase ori în care nu existase un moştenitor oficial la tron, conducerea îi fusese oferită mai întâi oricăruia dintre verii Wu care ocupa funcţia de director general al Casei de Wu. In cazul când directorul general fie refuzase mulţimea (ceea ce se întâmplase de trei ori), fie fusese considerat incompetent (o singură dată), atunci Consiliului de administraţie al Casei de Wu i se dădea sarcina de a alege un membru al familiei Wu care să urce pe tron. In ambele astfel de cazuri, Consiliul de administraţie îl alesese pe unul dintre membrii săi.

In cazul care îi preocupa acum, numirea directorului general nu ar fi fost posibilă; cel mai recent dintre ei, Deran Wu, era mort, iar directorul general anterior lui, Jasin Wu, organizase o lovitură de stat împotriva lui Grayland a D-a şi se afla în prezent într-o celulă, în aşteptarea procesului. Niciun alt Wu nu primise funcţia de director general de la moartea prematură a lui Deran - Proster Wu acţionase ca director general de facto pentru afacerile familiei, dar nu preluase oficial acest titlu şi nici el, nici ceilalţi din Consiliu nu păreau că s-ar grăbi să numească pe cineva în funcţie. Iar Proster Wu nu părea deloc interesat să devină el însuşi împărax, nici chiar dacă ar fi fost director general oficial.

Astfel stând lucrurile - şi după ce a primit informaţiile complete atât de la istorici, cât şi de la ministrul imperial al justiţiei - Arhiepiscopul Korbijn, acţionând în numele Comitetului executiv în calitate de directoare, printr-un document ce purta semnăturile şi sigiliile membrilor acestuia, ca atestare a

consimţământului lor, a invitat oficial Consiliul de

administraţie al Casei de Wu să selecteze următorul împărax.

Aproape imediat a venit o cerere din partea lui Proster Wu de a se întâlni cu arhiepiscopul. Consiliul de administraţie, care anticipase invitaţia, îşi făcuse alegerea, iar Proster dorea să i-o explice personal lui Korbijn.

— Condoleanţele mele pentru pierderea suferită, îi spuse Korbijn lui Proster, atunci când acesta o vizită a doua zi în birourile sale spaţioase din catedrala imperială din Xi'an.

îndată ce asistenţii lor au fost trimişi afară din încăpere şi au rămas singuri, Korbijn îi făcu semn să se aşeze.

— Vă mulţumesc, spuse Proster. Nu am întâlnit-o niciodată pe vara mea în afara evenimentelelor formale şi ceremoniale, dar a fost un şoc pentru noi toţi.

— Şi pentru mine.

— înţeleg că aţi fost destul de apropiată de ea, spuse Proster.

— Am fost, încuviinţă Korbijn. Era drăguţă, şi spun asta cât se poate de serios. Nu şi-a dorit rolul de împărax, dar a ajuns să fie pe măsura lui. Şi m-a lăsat să o ajut să fie pe măsura lui. Ii voi fi veşnic recunoscătoare pentru asta. O să-mi fie dor de ea.

— Atunci vă transmit condoleanţele mele, Arhiepiscope.

— Mulţumesc, domnule director Wu.

— Vă rog, spuneţi-mi Proster.

— Sigur, dacă aşa doriţi.

Arhiepiscopul Korbijn zâmbi şi-şi alungă din minte reveria cu Grayland.

— Să revenim la prezent, continuă ea. Nu ne aflăm aici pentru a vorbi despre trecut, ci despre viitor.

-Da.

— Familia Wu a ales următorul nostru împărax.

— Da, l-am ales.

— Cine este?

— Ei bine, spuse Proster, şi se aplecă să ia geanta de documente pe care o purta. E nevoie de unele explicaţii.

Korbijn se încruntă.

— De ce?

— O să vedeţi.

Proster scoase din geanta cu documente un teanc impresionant de hârtii şi le aşeză pe biroul arhiepiscopului.

— înainte de a vă spune, iată scrisorile de sprijin din partea majorităţii caselor nobiliare, majore şi minore, cu privire la alegerea noastră. Puteţi să le parcurgeţi pe îndelete şi să le cereţi specialiştilor dumneavoastră în drept să confirme dacă sunt legitime.

— Majoritatea caselor?

— Au fost câteva reţineri, spuse Proster. Casa de Lagos, ceea ce nu este o surpriză, având în vedere cât de îndărătnici sunt. Casa Persaud, deoarece directorul său local l-a asasinat pe fostul împărax, iar ei au hotărât, destul de corect, că cea mai bună opţiune a lor în acest moment este să nu iasă în evidenţă şi să nu facă absolut nimic. Câţiva alţii, de o importanţă relativ mai mică în marea schemă a lucrurilor. Dar asta reprezintă majoritatea caselor, zise el, lovind uşor teancul cu degetul. Cea mai mare parte a nobilimii Interdependenţei.

Korbijn privi teancul de hârtii.

— Dacă ai atâtea aprobări pentru alegerea ta, trebuie să te fi gândit la acest succesor de ceva vreme.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar când a devenit clar că va fi nevoie de un succesor, unul dintre ei a fost alegerea evidentă pentru consiliu, iar când am contactat alte case, la fel au stat lucrurile şi pentru ei.

— După această introducere, abia aştept să aud despre care Wu este vorba.

— Ei bine, tocmai asta este, Arhiepiscope. Nu este un Wu.

Korbijn se încruntă.

— Poftim?

— Este vorba despre Nadashe Nohamapetan.

Femeia rămase cu gura căscată.

— La dracu', ţi-ai ieşit din minţi! spuse ea revenindu-şi.

Proster Wu păru surprins că un arhiepiscop foloseşte o înjurătură, şi mai ales *pe aceea,* dar îşi reveni repede şi clătină din cap.

— Există motive foarte bune.

— A încercat s-o ucidă pe împărax! De două ori! Şi-a ucis propriul frate! A participat la lovitura de stat a mamei sale!

— Există un context care explică toate astea.

— Auzi, context!

— Da, continuă Proster, neabătut. Nu am de gând să mă prefac în faţa dumneavoastră că Nadashe nu a fost implicată în aceste evenimente. Dar contextul a fost şi este familia ei şi a noastră. Tatăl lui Grayland, Attavio al VI-lea, a făcut, în numele casei imperiale, o înţelegere cu Casa de Nohamapetan pentru a avea o membră a familiei Nohamapetan drept consoartă imperială, pentru ca aceasta să nască un copil al celor două familii, care să-l moştenească pe propriul său moştenitor. Apoi Rennered a murit...

— ...fiindcă aşa a hotărât Contesa de Nohamapetan, să fie *ucis...*

— ...în circumstanţe în care Nadashe nu a fost implicată şi despre care nu a avut cunoştinţă, iar Cardenia a devenit moştenitoare. Ambele familii au presupus că acordul dintre casele nobiliare era încă în vigoare. Dar *Cardenia* a încălcat acest acord, iar Casa de Nohamapetan a rămas fără cale de recurs.

— Şi asta *scuză* cumva tentativele de crimă şi loviturile de stat? întrebă Korbijn.

— Bineînţeles că nu, răspunse Proster. E însă important să remarcăm că acest acord dintre Nohamapetan şi Casa Imperială nu era doar despre afaceri. Se referea la dinastii şi la domnia Interdependenţei. Nimic nu scuză acţiunile Casei de Nohamapetan după ce Cardenia a decis să nu respecte acordul dintre case. Dar *există* un context pentru ele. Iar în acest context, Cardenia a greşit faţă de Casa de Nohamapetan. Nu în aceeaşi măsură sau în acelaşi fel. Insă, cu siguranţă, suficient.

— N-ai cum să crezi ceea ce spui. Ceea ce-mi spui.

— Ba pot, de fapt, zise Proster. Mai mult de-atât, cred că ultimul lucru de care are nevoie Interdependenţa în acest moment, când literalmente totul se prăbuşeşte, e un război civil care să opună Casa Imperială, pe de o parte, şi Nohamapetanii pe de altă parte. Asta am avut în ultimii ani, iar dumneavoastră ştiţi asta. Este ceea ce ne-a adus unde suntem astăzi. Ar trebui să ne concentrăm pe salvarea Interdependenţei de la colaps. In schimb, urzim intrigi de palat. E inutil. E o risipă. Şi se va sfârşi cu distrugerea noastră. A noastră, a *tuturor.* Ştiţi asta. Ştiu şi eu asta. Proster arătă cu mâna spre teancul de documente. Şi o ştiu şi ei.

Korbijn nu-i răspunse.

Proster se aplecă în faţă în scaun.

— Priviţi. Cei din familia Wu au pus-o pe Nadashe A [A] • Nohamapetan pe tron ca Impărax. *Doar* ca Impărax, cu puteri şi responsabilităţi *foarte* bine delimitate, pe care ea le-a acceptat deja. Ea se va căsători cu un Wu - deja caută un partener potrivit în rândul familiei -, apoi cel pe care îl va alege, oricine ar fi, va primi toate titlurile nobiliare mai mici: Regele Centrului Comercial şi aşa mai departe. Copilul lor, care va lua numele Wu, va moşteni

totul, iar noi, în ceea ce priveşte succesiunea şi dinastia, ne vom întoarce unde eram înainte. La ceea ce atât Casa Imperială, cât şi Casa de Nohamapetan au convenit sub Attavio al VI-lea. Toţi cei care acum se pregătesc să lupte într-un război civil se vor retrage. Ne concentrăm pe salvarea Interdependenţei. Salvăm cât mai multe vieţi.

— Chiar dacă în acest fel răsplătiţi o criminală şi o trădătoare.

Proster îşi desfăcu larg braţele.

— Astea sunt timpurile în care trăim, Arhiepiscope.

— Noi creăm vremurile în care trăim, Proster.

— Uneori. Dar nu *noi* am făcut un timp în care Fluxul se prăbuşeşte. Mă tem că asta a fost ceva ce ne-a fost impus.

Ridică din umeri.

— Şi oricum, dacă nu o punem pe Nadashe pe tron, ce timpuri credeţi că am crea? Aveţi impresia că ea sau aliaţii săi se vor opri din ceea ce fac? Pe câţi dintre cei cu numele Wu aţi vrea ca familia mea să mai picteze o ţintă? N-am chef să mai fac din niciunul dintre verii mei ofrande pentru zeii războiului.

— Vrei să ai acordul meu în acest sens, spuse Korbijn.

— Mi-ar *plăcea,* spuse Proster. Noi nu *avem nevoie* de el. Îi avem deja pe nobili de partea noastră. Dar da. Aş vrea să am acordul şi sprijinul dumneavoastră personal, precum şi cooperarea Bisericii Interdependenţei. Asta ar face ca lucrurile să meargă mai uşor; mai mult de-atât, ar implica beneficii şi pentru dumneavoastră.

— Cum aşa?

— Nadashe este conştientă de faptul că trecutul ei o face o alegere... controversată pentru a fi Capul Bisericii şi Cardinalul de Xi'an şi al Centrului Comercial. Este pregătită să cedeze aceste titluri şi puteri către dumneavoastră, ca Arhiepiscop, pe durata

domniei sale sau pe cea a mandatului dumneavoastră, oricare dintre acestea va fi mai scurtă. In cazul în care mandatul dumneavoastră este mai scurt, atunci titlurile trec la moştenitorul lui Nadashe în momentul morţii sau pensionării dumneavoastră. In cazul în care mandatul dumneavoastră este mai lung, aveţi opţiunea de a înapoia titlurile noului împărax atunci când acesta va prelua tronul, dar titlurile îi vor reveni automat noului împărax când veţi părăsi funcţia, oricând s-ar întâmpla acest lucru.

Korbijn clătină din cap.

— Nu eu, spuse ea.

— Poftim?

— Am spus: „nu eu“. Pot, vorbind în numele Bisericii, să vă spun că nu mă voi opune alegerii dumneavoastră pentru titlul de împărax, oricât de stupidă ar fi ea. Şi vă accept oferta în ceea ce priveşte acordarea celor două titluri, de Cardinal de Xi’an şi al Centrului Comercial, Arhiepiscopului de Xi’an pe toată durata domniei lui Nadashe Nohamapetan ca împărax. Dar aceste titluri nu vor fi ale mele. Intenţionez să demisionez.

— Cum aşa?

— Pentru că nu voi sta în catedrală ca s-o binecuvântez pe Nadashe Nohamapetan, să mă rog pentru succesul ei, şi nu voi fi instrumentul încoronării ei. Uiţi, Proster Wu, că am servit alături de Nadashe Nohamapetan în Comitetul executiv. Am aflat de ce e capabilă. Vă amăgiţi singur, domnule, dacă aveţi impresia că poate fi controlată sau stăpânită de voi, de Casa de Wu sau de acorduri pe care ea spune că le va respecta.

— Este posibil să fiţi prea pesimistă.

— Ar trebui să speri cu ardoare că sunt, spuse Korbijn. In ceea ce mă priveşte, mă spăl pe mâini de toate astea. Te poţi aştepta

ca, în următoarele câteva ore, să-mi anunţ intenţia de a renunţa la arhiepiscopie şi de a-mi relua rolul de preot obişnuit.

— Aştept cu nerăbdare întâlnirea cu succesorul dumneavoastră în legătură cu încoronarea.

— Şi eu o aştept cu nerăbdare, atunci când va avea loc, adică peste o lună.

— Poftim?! spuse Proster.

Korbijn zâmbi.

— Dragul meu Proster, văd că nu eşti un fiu prea devotat al Bisericii. Aşa că hai să-ţi explic. Ca şefă de facto a Bisericii Interdependenţei - şi deoarece nu există în acest moment niciun împărax domnitor care să-i fie şef de iure -, nu am plăcerea de a-mi alege succesorul eu însămi. Trebuie să fie convocaţi episcopii şi trebuie să existe un cvorum. Numărul de episcop! ale căror dioceze se află în Sistemul Centrului Comercial este ceva mai mic decât numărul total necesar pentru cvorum, deci trebuie să fie prezenţi şi episcopi din alte sisteme. Acest lucru nu este întâmplător, apropo, ci a fost gândit aşa. Dacă sunt destui episcopi care vizitează Centrul Comercial, aşa cum, desigur, se poate întâmpla, atunci îi putem folosi. Dar trebuie, de asemenea, să extindem invitaţia *şi* către episcopii din alte sisteme. Minimul absolut de timp cerut de legea bisericească pentru acest lucru este de o lună.

— Chiar dacă există un cvorum de episcopi în Centrul Comercial.

— Da. Cvorumul este minimul necesar. însă, cu cât pot participa mai mulţi episcopi, cu atât mai bine. De obicei, dacă Arhiepiscopul de Xi'an intenţionează să se retragă, stabilim o dată cu cât mai mult timp înainte. Un an, de regulă. Şi nu ar fi neobişnuit să fie vorba chiar de doi ani, astfel încât episcopii de la Capăt să poată veni şi ei, dacă doresc. Dar Capătul oricum este izolat acum de noi.

— Şi nu veţi face încoronarea înainte de acel moment.

— Odată ce îmi voi anunţa demisia, n-o să mai am cum, răspunse Korbijn. Pot îndeplini ritualurile standard pe care le face orice preot şi sunt sigură că Biserica îmi va permite să fiu în continuare între timp reprezentanta Sa în Comitetul executiv. Dar toate responsabilităţile mele arhiepiscopale vor trece temporar la Episcopul Hill, care administrează Catedrala Parlamentului.

Proster deschise gura.

— Toate responsabilităţile arhiepiscopale, *cu excepţia* încoronării Impăraxului, care, din punct de vedere canonic, cade în mod explicit sub incidenţa responsabilităţilor Arhiepiscopului de Xi'an.

Proster închise din nou gura.

— Şi înainte de a întreba - nici măcar de a întreba, ci de a *gândi* asta, Proster -, niciun împărax nu este legitim fără o încoronare bisericească. Un moştenitor prezumtiv poate acţiona cu anumite puteri înainte de ascensiunea lui formală, dar aceste puteri sunt în mare parte ceremoniale şi limitate la administrarea Casei Imperiale. De aceea avem un Comitet executiv pentru interimat.

— înţeleg ce faceţi, să ştiţi, spuse Proster.

— Sper din tot sufletul; mi-am exprimat foarte clar punctul de vedere, spuse Korbijn. Dar lasă-mă să-ţi spun, în caz că nu e limpede: vei avea parte de încoronarea ta, Proster Wu. Nadashe Nohamapetan va fi împărax, şi fie ca asupra capului tău să cadă osânda! Dar această încoronare trebuie să fie legitimă şi *trebuie* făcută ca la carte - conform regulilor Bisericii şi legilor Interdependenţei -, fiindcă altfel o să se aleagă praful de jocul tău prostesc. Ceea ce înseamnă că, deocamdată, trebuie să joci după regulile *mele.* Aceasta este ultima mea mutare. Ştiu asta şi o ştii şi tu. Dar mai am încă mutarea asta, una pe care am de gând s-o fac.

Proster rămase tăcut pentru o perioadă mai lungă de timp. Apoi încuviinţă.

— Bine, spuse Korbijn. Atunci, succesorul meu, oricine ar fi el, vă va primi aici peste o lună. Probabil.

Proster îşi ridică sprâncenele.

— Probabil?

— De obicei, episcopii îl aleg pe următorul arhiepiscop din rândul oaspeţilor care se adună, spuse Korbijn. Dar uneori n-o fac. Câteodată, ei pot să aleagă o persoană care nu e prezentă. Dacă se întâmplă aşa ceva, acel episcop trebuie să fie anunţat. Apoi trebuie să accepte. Apoi trebuie să călătorească. Asta poate dura luni bune.

— Insă, din câte spuneţi, nu e probabil să se întâmple asta.

— Nu este, fu de acord Korbijn. Dar e posibil. Ar trebui să speri că nu vor alege un episcop de la Capăt.

CAPITOLUL 21

Maree şi Chenevert au descoperit găvanul de Flux evanescent emergent chiar acolo unde ar fi trebuit să fie, comportându-se exact cum Maree presupusese că avea să facă - extinzându-se şi mişcându-se - şi, mai mult de-atât, expulzând şi mai multe găvane de Flux care ieşeau, înaintau şi apoi se evaporau în câteva minute sau secunde. Maree nu se aşteptase la aşa ceva; nu prea se potrivea cu modelul său şi realiză că ar fi putut să-şi petreacă toată viaţa profesională concentrându-se doar pe acest aspect al găvanelor de Flux evanescente emergente şi tot n-ar fi terminat de vorbit despre ele.

Viaţa lui Maree Claremont fusese un festival ridicol de plin de date.

Era atât de copleşit de date, încât Chenevert fu nevoit să-i reamintească faptul că, deşi toate informaţiile pe care le adunaseră erau grozave, aveau o sarcină şi un obiectiv la care ar fi trebuit să lucreze. Aşa că Maree, cu părere de rău, a lăsat deoparte tot ceea ce nu avea legătură cu măsurarea rezonanţei de bază a mediului Fluxului şi cu cartografierea efectelor încă în curs de desfăşurare ale acelei cavităţii, de acum antice, pentru a vedea cum se potriveau datele rămase cu valorile estimate pentru fiecare dintre ele din ipoteza lui.

Şi acestea erau uimitor de diferite - apropiate, dar diferite -, iar Maree, ca om de ştiinţă, înţelegea faptul că variaţiile, chiar dacă erau mici, însemnau schimbări imense în viitor, modificând în mod considerabil predicţiile privind aspectul şi durata curen- ţilor de Flux evanescenţi, atât pentru viitorul apropiat, cât şi pentru deceniile şi chiar secolele următoare.

In plus, asta îi întărea lui Maree convingerea că următorul pas era să obţină mai multe măsurători de la găvanele de Flux evanescente emergente şi ale curenţilor aferenţi. Rafinarea progresivă a ipotezelor cu date noi şi pertinente nu era sexy, dar era importantă. Toate acestea sugerau - doar *sugerau,* dar chiar şi în aceste condiţii - că s-ar putea să existe cu adevărat o modalitate de a face ceea ce-şi doreau: să modeleze găvanele de Flux şi să le mute, poate chiar să le facă să înghită habitate umane întregi.

Ceea ce ar fi provocat o grămadă de probleme de ordin secundar, cu care Maree nu era sigur că voia să se confrunte, inclusiv dacă se putea forma o bulă de continuum spaţiu-timp într-atât de mare încât să poată cuprinde un habitat lung de câţiva kilometri, îşi dădea seama, însă, şi că nu trebuia să rezolve toate problemele. Dacă o rezolva pe *aceasta,* de restul puteau să se ocupe alţii. Iar soluţionarea acestei unice probleme era un efort imens pentru un singur om, oricine ar fi fost acela.

Maree era atât de absorbit de propria lui lume de date şi de ipoteze, încât aproape că uitase să-i trimită un mesaj Cardeniei pentru a începe discuţia lor de seară, care implica scurte explozii de text întrerupte de pauze lungi. In seara aceasta Maree scrisese doar: „Atâââât de multe date. Te iubesc/, în speranţa că ea va înţelege că era prea distras de ştiinţa mult prea strălucitoare pentru a fi un interlocutor util în acel moment. Cardenia răspunse,

simplu: „Şi eu te iubesc" şi, citind acele cuvinte, şi-a imaginat-o amuzându-se de entuziasmul lui nevinovat pentru ştiinţă.

Se bucura închipuindu-şi-o astfel şi, pentru a mia oară din noaptea de dinaintea plecării lui şi a lui Chenevert pentru a observa acest găvan de Flux emergent, Maree îşi luă un răgaz de o secundă pentru a fi uimit, pur şi simplu profund uimit, de propunerea Cardeniei de a se căsători cu el.

Fusese, şi Maree ştia asta, o decizie impulsivă din partea ei, poate chiar una pripită. Cardenia îi spusese cu mult timp înainte despre cum fusese destinată să se căsătorească cu nenorocosul Amit Nohamapetan şi despre cum cineva în poziţia ei nu-şi permitea întotdeauna sau nici măcar adesea luxul de a se căsători din dragoste. Asta era pentru oameni care *nu aveau* atât de multă putere încât pur şi simplu nu puteau renunţa la ea, adică genul de putere pe care Cardenia o avea ca Impărax. Şi îi spusese asta cu atâta jale, încât Maree a simţit, spre surprinderea lui, un fel de milă pentru ea, care era cea mai puternică persoană dintre miliardele de oameni din Interdependenţă.

Maree ştia deja lucrul acesta chiar înainte ca ea să i-1 spună, şi întotdeauna păstrase deoparte o bucată din el însuşi. Nu era vorba de inima lui, pentru că ştia că o iubeşte pe Cardenia şi că nu avea rost să se amăgească în privinţa asta. Dar părţile liniştite şi logice din mintea lui, cele care îl făceau să fie conştient că această relaţie se va sfârşi într-o zi - dacă avea noroc, prin simpla entropie care apare între oamenii care se cunosc prea bine şi care nu mai sunt îndrăgostiţi, iar dacă nu, din cine ştie ce cauză, mai dureroasă. Iar când avea să se întâmple asta - când, nu dacă - trebuia să poată să aibă eleganţa de a o accepta şi de a şti că dragostea nu făcea niciodată parte din moştenirea cuvenită unui Impărax.

Cu toate astea, Cardenia îl ceruse în căsătorie, *ea pe el,* şi, în ciuda bâjbâielii iniţiale, el acceptase. După aceea, Maree scăpase de grija de a-şi înfrâna părţile liniştite şi logice din minte. Poate că, într-o bună zi, relaţia dintre Maree şi Cardenia avea să se strice - era ceva ce se întâmpla câteodată între oameni, iar Maree nu se amăgea că, doar pentru că o iubea pe Cardenia, nu avea s-o scoată groaznic din sărite câteodată -, dar asta avea să se întâmple pornind dintr-o stare care să încurajeze constanţa şi reconcilierea ca baze de plecare. Maree era destul de sigur că putea să facă asta: să trăiască fiecare zi pentru a o lua de la capăt, construindu-şi amândoi o viaţă împreună.

După câteva ore, când, până la urmă, Maree n-a mai putut să păstreze clare fluxurile de date în viziunea sau în mintea sa, s-a îndreptat spre cabina lui de pe *Auvergne,* şi-a pus capul pe pernă şi a avut gânduri confuze şi plăcute despre Cardenia în timp ce se scufunda rapid într-un somn adânc şi fără vise. Când a ieşit la suprafaţă din acel somn, după aproape douăsprezece ore, i s-a părut că a auzit-o pe Cardenia spunând, simplu, „Maree", chiar în momentul când deschidea ochii.

Maree Claremont s-a ridicat din pat, a căscat şi s-a întins, s-a îmbrăcat, apoi a mers până pe puntea de comandă a navei *Auvergne,* unde îl aştepta Tomas Chenevert, care îl lăsase intenţionat să doarmă cât mai mult posibil, pentru a-i spune apoi că iubita lui Cardenia, Impăraxul Grayland a II-a, murise.

Călătoria de întoarcere spre Xi’an durase opt zile şi o mie de ani.

Xi’an-ul în care se întorsese Maree nu mai era cel din care plecase. Poziţia sa oficială în cadrul personalului imperial era cea de consilier special pentru ştiinţă al Impăraxului, un post pe care fusese numit personal de către însuşi Impăraxul. După moartea lui Grayland, toate numirile personale - consilieri, asistenţi şi

consultanţi - fuseseră suspendate şi rămâneau la bunul plac al viitorului împărax, care, aşa cum se obişnuia, avea să-şi aducă propriul personal şi, prin urmare, nu prea ar mai fi avut nevoie de oamenii din echipa fostului împărax.

Pentru Maree, acest lucru însemna că fiecare proiect sau iniţiativă pe care o întreprinsese în numele lui Grayland - adică toate - fuseseră oprite, iar continuarea lor depindea de deciziile pe care avea să le ia viitorul împărax. Maree nu mai putea să acceseze fişiere sau date de pe serverele imperiale sau să împărtăşească noile date pe care le adunase cu alţi oameni de ştiinţă până în momentul în care noul împărax sau reprezentantul (reprezentanţii) desemnat (desemnaţi) ai acestuia pentru iniţiativele de cercetare şi ştiinţă personale ale Impăraxului aveau să-i permită acest lucru.

Asta, în sine, nu era o problemă pentru el. Păstra întotdeauna copii ale lucrărilor sale pe propriile dispozitive, şi oricum îi împărtăşise toate informaţiile lui Chenevert. Putea transmite datele către alţii dacă dorea, iar între timp era liber să lucreze de unul singur cu ele. Dar izolarea oficială de munca sa şi tot ceea ce reprezenta ea în relaţia lui cu sistemul imperial îl înstrăinase.

(Apropo de înstrăinare, *nava Auvergne* nu mai avea voie acum să acosteze la docul spaţial privat al Impăraxului de la Xi'an - Maree, a cărui navă se presupunea că este, a trebuit să facă aranjamente în altă parte a habitatului, plătind o taxă exorbitantă pentru o acostare temporară din seiful de mărci pe care îl adusese cu el de la Capăt. Acostarea avea, într-adevăr, să fie temporară, deoarece altfel costul ei avea să-i diminueze rapid rezerva de bani. Astfel, Maree îşi dădu seama din nou că exista o diferenţă între a fi pur şi simplu bogat, aşa cum era el, şi a fi extrem de bogat, adică

ceea ce trebuia să devină el ca să poată parca o navă de mărimea navei *Auvergne* oriunde în sistem).

In aşteptarea dispoziţiei privind angajarea sa în slujba noului împărax, lui Maree i se permisese să rămână în camerele sale de la palat, adică în garsoniera de burlac în care nu dormise decât foarte rar în ultimele câteva luni. Nu i se permisese să-şi recupereze lucrurile din apartamentele Impăraxului. Posesiile lui - haine, articole de toaletă, şi alte câteva obiecte personale - fuseseră livrate la apartamentul său din palat încă înainte ca el şi nava *Auvergne* să se fi întors la Xi'an.

Maree fusese exclus din aspectele personale ale vieţii imperiale la fel de rapid şi de eficace cum fusese exclus din aspectele profesionale ale acesteia.

Bineînţeles, toată lumea ştia că pe Maree şi Grayland îi legase o „prietenie strânsă", după cum se spunea, eufemistic. în locuinţa sa de burlac, Maree avusese parte de amabilitate şi simpatie din partea altor membri ai personalului imperial, dintre care unii aşteptau, la fel ca el, să afle dacă posturile lor vor fi păstrate. Ceea ce nici ei, nici altcineva nu înţelegea era calitatea acelei strânse prietenii, faptul că nu fusese deloc o „prietenie strânsă", ci o dragoste reală, autentică şi adevărată.

Maree înţelegea că alţii din casa imperială nu puteau fi învinovăţiţi dacă erau de părere că el nu fusese nimic mai mult decât o jucărie drăguţă a unei femei puternice. Nu dorise niciodată să profite de relaţia lor sau să se laude cu ea. Nu era treaba nimănui. Dar această reticenţă a lui de a vorbi normal despre ceea ce trăise alături de Grayland - de Cardenia - făcea ca în ochii tuturor celorlalţi, cu excepţia celor foarte puţini care o cunoşteau cel mai bine pe împărax, Maree să nu poată avea nicio pretenţie specială de la împărax sau de la persoana ei.

Nimeni altcineva nu ştia că îl ceruse în căsătorie.

Maree era acum văduv, cu tot ceea ce însemna asta,

dar fără alinarea pe care i-ar fi adus-o măcar un suflet care să-i înţeleagă durerea şi doliul. Nu-i spusese nici măcar lui Chenevert; simţise că nu era treaba lui să împărtăşească primul această informaţie. Când logodnica ta era Impăraxul, o lăsai pe ea să facă anunţurile.

Acum îi putea spune lui Chenevert, bineînţeles. Putea să-i spună oricui ar fi vrut să asculte. Dar nu o făcea, pentru că ea nu era acolo pentru a-i confirma spusele cu propria ei versiune. Maree era sigur ce se va gândi despre el dacă ar fi făcut vreo declaraţie despre logodnă aici şi acum.

Dar lucrul ăsta îi convenea. Nu avea nevoie ca altcineva să ştie că fusese cerut în căsătorie de Cardenia. El o ştia şi avea să poarte asta în suflet pentru totdeauna.

Maree nu rămase în locuinţa lui şi nici nu aşteptă să-şi descopere noul rol în cadrul Casei Imperiale. Venise la Centrul Comercial pentru a transmite, din partea tatălui său, vestea despre prăbuşirea Fluxului. Rămăsese pentru că Impăraxul - Cardenia - îl rugase să o facă. Ea se dusese, iar responsabilităţile sale faţă de ea şi faţă de tatăl său fuseseră îndeplinite.

In plus, noul împărax urma să fie Nadashe Nohamapetan.

Maree demisionă din funcţie, îşi goli apartamentul şi se mută pe nava *Auvergne,* în primul rând fiindcă îl invitase Chenevert, dar şi pentru că, după socotelile lui, plătea deja chiria sub forma acelei taxe de andocare îngrozitor de mari.

— Ce plan ai acum? întrebă Chenevert, după ce se mutase.

— Nu ştiu, spuse Maree. Planul meu iniţial era să mă întorc la Capăt. Asta e greu acum, pentru că Nohamapetanii au instaurat blocada planetei.

— Grayland plănuia să trimită o armată.

— Planul a fost anulat, evident. Nadashe este viitorul

împărax. Ea n-o să acţioneze împotriva propriului frate.

— *Am* putea încă să ne strecurăm pe uşa aceea din spate, spuse Chenevert. E încă deschisă. Dacă ne grăbim.

-Noi?

— Nu am legături aici, e clar. Şi suntem prieteni.

— Mulţumesc, spuse Maree, cu adevărat emoţionat. Dar n-aş putea să-ţi cer să-ţi asumi un astfel de risc. Chiar dacă nimeni nu supraveghează acel găvan de Flux, asta nu înseamnă că nu vom fi văzuţi apropiindu-ne de planetă. *Auvergne* nu este o navă mică.

— îmi subestimezi capacitatea de a mă furişa, spuse Chenevert.

— Aş prefera să fac asta, nu să le subestimez capacitatea de a te distruge ca navă neidentificată.

— Mi se pare corect.

— Nu, nu mă pot întoarce la Capăt. Nu încă. Poate că niciodată.

— Atunci revin la întrebarea mea iniţială, spuse Chenevert.

— Şi eu revin la răspunsul meu iniţial, răspunse Maree. Nu ştiu. Nu încă. O să-mi dau seama în curând. In fond, noi doi mai avem o mulţime de date de analizat. Poate că vom găsi răspunsuri în ele.

Zâmbi şi se uită la silueta lui Chenevert.

— Am rămas totuşi ultima speranţă a Interdependenţei. Am putea să lucrăm mai departe la asta, fie că viitorul împărax vrea sau nu să o facem.

— îmi place ideea asta. Trezeşte romanticul lipsit de noroc din mine.

— îmi pare rău că ai fost târât în treaba asta, spuse Maree. Când te-am găsit, dormeai liniştit. Te-am trezit, te-am pus în mijlocul unei bătălii spaţiale, iar când ai venit aici te-am implicat în aceleaşi maşinaţii politice de care fugiseşi. Nu te-aş învinovăţi dacă m-ai ejecta în

spaţiu în timp ce dorm.

— Te asigur că nu am de gând să fac aşa ceva, spuse Chenevert. Dragul meu Lord Maree. Ţin foarte mult la dumneata. Da, dormeam destul de mulţumit când m-aţi găsit. Probabil că aş fi putut dormi până când energia mea s-ar fi terminat şi aş fi alunecat într-o moarte tăcută. Dar nu regret că m-ai trezit. Mi-ai oferit o viaţă mai bună şi un scop mai nobil decât am avut în ultimii ani şi, poate, decât am avut vreodată. Iar dacă sarcina noastră eşuează şi efortul nostru este în cele din urmă zadarnic, tot a meritat lupta. Eu voi fi veşnic recunoscător că am putut să lupt alături de tine şi de Impăraxul tău. Mulţumesc.

— Cu plăcere, spuse Maree, ridicându-se pentru a se îndrepta spre cabina sa.

— Cardenia a fost o persoană remarcabilă, îi spuse Chenevert. Ai avut motive s-o iubeşti, Maree.

— Mulţumesc.

— Şi ea a avut motive să te iubească.

Maree nu avu nimic de adăugat la asta. încuviinţă din cap şi plecă.

Ajuns în cabina lui, Maree se pregăti de culcare, trecând în acelaşi timp în revistă grămăjoara de bunuri pe care o avea pe numele său. Unul dintre ele îi atrase atenţia şi-l luă în mână. Era ceasul de buzunar, primul cadou pe care i-1 făcuse Cardenia vreodată.

îl deschise şi ochii îi căzură pe semnele chinezeşti, pe inscripţia pe care o alesese ea.

Acesta este timpul nostru.

— A *fost* timpul nostru, spuse el către Cardenia, care nu era acolo. Şi a meritat. Mi-aş fi dorit doar să fi fost mai mult.

îşi impuse să adoarmă. Chiar înainte să se afunde în somn, i se păru că o aude pe Cardenia rostindu-i numele. Asta îl linişti, se lăsă copleşit de senzaţie şi adormi.

CAPITOLUL 22

Oamenii lui Nadashe aşteptau *Iubirea noastră* când aceasta şi-a făcut din nou apariţia în spaţiul Centrului Comercial, exact aşa cum Kiva se aştepta, la naiba, s-o facă. Probabil că Nadashe îi postase acolo din momentul în care *Iubirea noastră* ieşise din sistemul Centrului Comercial, în cazul în care nava ar fi descoperit cumva aptitudinea să dea, la dracu', în *marşarier* în Flux şi să se întoarcă imediat.

Kiva era flatată că oamenii lui Nadashe veniseră după ea. Asta însemna că aceasta se aşteptase ca Kiva să corupă echipajul de pe *Iubirea noastră.* Era încântată că n-o dezamăgise.

Echipajul de pe *Iubirea noastră* o predase pe Kiva fără luptă, conform dorinţei acesteia, şi le servise oamenilor lui Nadashe o poveste despre cum Robinette murise în mod neaşteptat de moarte naturală (ceea ce nu era incorect, teoretic vorbind, deoarece vidul din spaţiu este un fenomen natural) şi, prin urmare, nava se întorsese imediat la Centrul Comercial pentru a primi alte instrucţiuni. Era o poveste credibilă, despre care Kiva socotise că ar putea împiedica aruncarea în aer, printre stele, a navei *Iubirea noastră* la întoarcere. Nu era deosebit de ataşată de echipajul de pe *Iubirea noastră* - evaluarea ei anterioară conform căreia personalul era alcătuit din genul de rataţi arţăgoşi

care nu se puteau descurca în societatea civilizată nu fusese pusă la îndoială în timpul călătoriei de întoarcere de nouă zile dar aceştia îi făcuseră o favoare prin faptul că fuseseră uşor de manipulat pentru a se răzvrăti. Voia să-şi respecte partea ei de înţelegere.

Navele lui Nadashe bruiaseră comunicaţiile de pe *Iubirea noastră,* motiv prentu care Kiva nu reuşise să transmită mai multe dintre mesajele pe care îşi propusese să le trimită, inclusiv unele către Senia şi către echipa juridică a Casei de Lagos. Pe lângă asta, nu putuse nici să autorizeze transferul unuia dintre conturile secrete ale lui Nadashe către baza de date de pe nava *Iubirea noastră.* înainte de a fi luată de pe navă, Kiva le şterse din şirul de mesaje pe cele către Senia şi pe cele juridice pentru a prioritiza transferul, lăsând instrucţiuni detaliate pentru noul căpitan Nomiek despre cum să treacă de protocoalele de securitate ale contului secret. I-a recomandat să pună mâna pe cont imediat după deblocarea comunicaţiilor sale şi apoi el, *Iubirea noastră* şi tot echipajul ei să stea naibii ascunşi pentru câteva luni. Contul secret pe care Kiva îl transferase conţinea patruzeci şi şase de milioane de mărci în plus faţă de suma pe care fusese de acord să o ofere. Kiva considerase asta un bacşiş, şi, oricum, futu-i, nu era ca şi cum ar fi dat din banii ei.

Imediat ce Kiva ajunsese la bordul navei lui Nadashe, aceasta ignoră *Iubirea noastră* cu totul, ceea ce fu o uşurare pentru ea, şi se îndreptă spre Centrul Comercial. Sau cel puţin aşa crezuse ea. Abia când nava a acostat la Xi'an, în zona de andocare privată a Impăraxului, Kiva a început să se gândească la faptul că, în timp ce fusese plecată, se întâmplase ceva al dracului de serios. Această suspiciune i se confirmă atunci când fu escortată în biroul privat al împăraxului şi o găsi pe Nadashe Nohamapetan aşezată pe scaunul Impăraxului

— Futu-i, clar îţi baţi joc de mine, îi spuse Kiva lui

Nadashe. Nadashe zâmbi.

— Lady Kiva. Dacă aş dori să am o conversaţie privată cu dumneavoastră, îmi promiteţi că nu veţi face nimic stupid, cum ar fi să încercaţi să mă atacaţi?

— La dracu', nu, spuse Kiva şi dădu din cap spre un obiect de pe birou. Te-aş omorî în bătaie cu nenorocitul ăla de prespapier imediat ce s-ar ivi prilejul.

— Îţi apreciez sinceritatea, spuse Nadashe şi făcu un semn din cap către personalul de securitate care o însoţise pe Kiva de la navă până în birou.

Unul dintre ei o obligă pe Kiva să se aşeze pe un scaun superb şi extraordinar de scump, datând din timpul domniei lui Leo al H-lea, în timp ce un altul îi legă mâinile şi picioarele de scaun, folosind legături flexibile.

— Stai comod? întrebă Nadashe, după ce Kiva fusese bine fixată şi grupul de securitate fusese trimis de cealaltă parte a uşii.

— Vino încoace şi te muşc.

— Nu e genul meu, dar îţi mulţumesc pentru ofertă. Înţeleg că s-ar putea să fie un şoc pentru tine faptul că ne întâlnim aici, continuă ea, făcând semn spre birou.

— Nu sunt şocată, spuse Kiva. Ani de zile ai încercat să ucizi ca să-ţi croieşti drum spre acest nenorocit de birou. Sunt doar dezamăgită că, în cele din urmă, ai reuşit.

— N-am omorât pe nimeni pentru a ajunge aici.

— Ah, scuze, nu ştiam că astăzi e „ziua insultării inteligenţei Kivei Lagos". Dacă aş fi ştiut, aş fi purtat o pălărie festivă de petrecere.

— Mă rog, cum zici tu, spuse Nadashe. Ideea este că voi fi următorul împărax.

— De ce nu eşti deja împărax? întrebă Kiva. Clar ai pândit locul *ăsta* de ceva vreme. Ţi-ai strecurat nenorociţi! de acoliţi peste tot. Ce te reţine?

Buzele lui Nadashe se subţiară.

— Un detaliu de procedură a Bisericii Interdependenţei.

Kiva chicoti, auzind-o.

— Bănuiesc că Arhiepiscopul Korbijn te-a trimis la dracu'.

— Ceva de genul ăsta.

— întotdeauna mi-a plăcut de ea.

— Mie nu, spuse Nadashe. In orice caz, fostul arhiepiscop nu va mai rămâne mult timp prin preajmă.

Kiva dădu din cap.

— Te-ai apucat să-ţi înlături duşmanii, înţeleg.

— Se va retrage din preoţie după încoronare, spuse Nadashe. Nu trebuie să ai o părere atât de proastă despre mine, Kiva.

— Nu văd de ce n-aş avea.

— Ei bine, de exemplu, fiindcă eşti încă în viaţă.

Auzind asta, Kiva pufni.

— Doar pentru că ştiu unde se află banii tăi.

— Nu doar din cauza asta.

— Nu mă convingi, spuse Kiva. Două virgulă şapte miliarde de mărci în conturi secrete este totuşi o sumă frumuşică, chiar şi pentru un viitor împărax. Ei bine, de fapt două virgulă şase sute patruzeci şi patru de miliarde de mărci. E posibil să fi plătit un pic prea mult pentru o răzmeriţă dintr-un cont mai mic.

Nadashe zâmbi.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că poţi păstra cele două virgulă şase patru patru miliarde de mărci?

— Atunci aş spune că mi-aş dori să fi plătit mai puţin pentru acea răzmeriţă.

— Hai, fii serioasă pentru un moment, Kiva. Nu ne-am plăcut niciodată, iar în ultima vreme am devenit inamice în adevăratul sens al cuvântului. Dar sunt pe cale să devin împărax. Ultimul lucru pe care mi-1 doresc este să-mi încep domnia cu mânie şi controverse. înţeleg că te oftici şi că ostilitatea şi revolta teatrală fac parte din stilul tău, continuă ea, arătând spre legăturile Kivei, dar ştiu,

de asemenea, că dacă dai de greu, te concentrezi pe afaceri. întotdeauna ai făcut-o. Adică, la naiba! Ai reuşit cumva să faci profit în acea călătorie la Capăt, după ce ţi-am sabotat culturile de fleacfruct.

— Ştiam eu, futu-i! exclamă Kiva triumfătoare. Nenorocitul de frate-tău! O să-l omor pe rahatul ăla mic.

— Asta pare puţin probabil în acest moment, observă Nadashe.

— E pe agenda mea de lucru, o asigură Kiva.

Nadashe se făcu că nu o aude.

— Ideea mea e următoarea, Kiva: a venit vremea să ne lăsăm divergenţele deoparte. E momentul să facem afaceri.

— In regulă, spuse Kiva. Să ascultăm treaba cu afacerile.

— Iată: vreau sprijinul tău. Vreau să am sprijinul casei tale.

— Eu nu-mi reprezint casa. Va trebui să vorbeşti cu mama mea despre asta.

— Am vorbit. Mă rog, nu eu, ci unul dintre reprezentanţii mei.

— Da? Cum a mers?

— A spus că putem să ne-o tragem cu toţii cu o sculă închiriată. *Aceeaşi* sculă închiriată.

— Sună ca o chestie pe care-ar zice-o mama, da, spuse Kiva.

— Serios, credeam că doar tu ai ticul ăsta cu înjurăturile.

— Nu. E o chestie de familie.

— Nu este o trăsătură de familie prea atractivă.

— E una mai bună decât să ucizi membrii familiei şi pe oricine îţi stă în cale.

— Cu asta m-ai cam prins, nu?

— Bineînţeles.

— Să revenim, spuse Nadashe. Mama ta nu a fost

tocmai dornică să ne dea binecuvântarea ei.

— Dacă e s-o luăm aşa, ai înscenat moartea copilului ei, pe care de fapt l-ai răpit. Nu-i o chestie care s-o facă să te îndrăgească.

— Tocmai de aceea ar fi o declaraţie atât de puternică dacă m-ai susţine după ce s-a întâmplat. Ar putea să-i convingă pe cei din familia şi din casa ta să se alinieze. Vreau ca toate casele să mă susţină când voi prelua tronul, Kiva. Nu doar unele dintre ele. Toate.

— Şi ce primesc în schimb?

— Pentru început, păstrezi conturile secrete. Două miliarde şi ceva de mărci vor fi ale tale, libere şi fără restricţii. Nici măcar n-o să te pun să plăteşti impozite pe ele.

-Şi...

— Nu voi pune Casa de Lagos sub investigaţie pentru diferite fraude şi practici ilegale de afaceri, nici n-o voi plasa sub administrare imperială cât timp auditǎm fiecare număr din afacerile voastre, începând cu cele de acum o sută de ani sau chiar mai mult. Iţi sună cunoscut?

Kiva ignoră provocarea.

-Şi?

— Ii vei succeda mamei tale ca şefă a Casei de Lagos.

— Cel puţin cinci dintre fraţii mei nu vor primi prea bine vestea asta, spuse Kiva.

— O vei avea pe împărax de partea ta. Va trebui să se obişnuiască cu dezamăgirea.

Kiva încuviinţă, apoi adăugă.

-Şi...

— Şi *îngheţată.* spuse Nadashe, exasperată. Ce altceva mai vrei?

— Vreau capul fratelui tău, Ghreni, înfipt într-o afurisită de ţepuşă, răspunse Kiva.

— De ce?

— Fiindcă m-a enervat şi mi-a încurcat afacerile, iar la un moment dat ar fi încercat să mă omoare când eram la

Capăt, pentru că s-a amăgit că ar putea scăpa nepedepsit după aşa un rahat.

— Avea de gând să te omoare el însuşi?

— Avea de gând să încerce, oricum.

— Mda, spuse Nadashe. Nu văd cum i-ar fi ieşit.

— Nu i-ar fi ieşit, ai dreptate. Dar tot e pe lista mea.

— Nu pot să ţi-1 dau imediat, spuse Nadashe. Mai am nevoie de el o vreme. Până când voi putea muta Casa Imperială la Capăt.

— Şi cât va dura asta?

— Poate cinci ani.

— Cinci ani!! exclamă Kiva.

— Ar fi durat ceva mai puţin dacă nu era Arhiepiscopul Korbijn.

— Deci n-o să-1 mai protejezi în cinci ani.

— Da, spuse Nadashe. O să fie al tău. Dar va trebui să vii la Capăt ca să-l iei.

— Cu toţii o să ajungem la Capăt, mai devreme sau mai târziu.

— Ăsta e celălalt lucru de care voiam să-ţi spun, continuă Nadashe. Pot să-i ofer Casei de Lagos o reducere la taxele de găvan spre Capăt. Vor deveni foarte costisitoare în următorii câţiva ani.

— Nici nu vreau să-mi imaginez, spuse Kiva. Deci, ca să rezumăm, dacă te susţin ca Impărax şi dacă reuşesc să conving Casa de Lagos să se răzgândească şi să te susţină, primesc două miliarde şi jumătate de mărci, fără taxe, directoratul Casei mele, taxe reduse pentru Capăt atunci când mutăm totul acolo şi pot dracului

să ucid sloiul ăla constipat şi mizerabil pe care îl numeşti frate. Peste cinci ani.

— Da, cam aşa, spuse Nadashe.

— Chiar e o afacere destul de bună, recunoscu Kiva.

— Deci accepţi, insistă Nadashe.

— La naiba, nu, spuse Kiva. Nu sunt *atât* de credulă,

surioară. Am vrut doar să văd ce te-ai preface că oferi. Chestia cu vânzarea lui frate-tău a fost cea mai drăguţă.

— Ce? zise Nadashe, încurcată.

— Sper că n-ai avut impresia că aş crede că-ţi vei respecta înţelegerile, nu-i aşa? spuse Kiva. Eşti un gunoi de femeie, Nadashe. întreaga ta familie este un gunoi. Un gunoi trădător şi ucigaş, începând cu nenorocita ta de mamă înzorzonată cu gunoaiele ei strălucitoare şi până jos. Odată devenită împărax, nu vei mai da doi bani pe promisiunile de a-mi sprijini casa ori pe loialitate. Ne vei distruge, iar pentru asta te vei folosi de prăbuşirea Fluxului. O să te întorci împotriva mea imediat ce nu vei mai putea obţine nimic din partea mea. O să te întorci împotriva casei mele. Ba chiar împotriva *tuturor,* mai devreme sau mai târziu. N-o să-ţi pese, fiindcă vei fi deja la Capăt în timp ce restul oamenilor vor muri lent în spaţiu. Aşa că, da, să te ia dracu', Nadashe. Pe tine şi pe afacerea ta.

— Ei bine, spuse Nadashe după ce Kiva termină de vorbit. A fost un discurs interesant.

— A avut câteva momente bune, încuviinţă Kiva.

— Mă bucur că am petrecut acest timp împreună. A trecut mult timp de când n-am mai fost amândouă în aceeaşi încăpere. Cred că ultima oară a fost când eram la universitate.

— Nu prea mi-a fost dor de tine.

— Nici mie de tine, să ştii.

— Acum ce urmează? întrebă Kiva. Mă ucizi pe loc sau mă păstrezi pentru o ocazie specială?

— Nu va fi atât de specială, spuse Nadashe. Nu, n-o să te ucid. Am încă nevoie de banii ăia, de vreme ce tu nu-i vrei. Şi încă îmi eşti de folos ca ostatic. Deocamdată.

— Deci unde-o să mă trimiţi?

Nadashe zâmbi.

— Am exact locul potrivit. Sper că-ţi plac şişurile din periuţe de dinţi.

Aşa că, peste câteva ore, Kiva se trezi în Penitenciarul Corecţional al Impăraxului Hanne al II-lea, la treizeci de clicuri de Centrul Comercial. Era aceeaşi închisoare unde ajunsese şi Nadashe după ce fusese acuzată de crimă şi trădare. Probabil că, azvârlind-o pe Kiva acolo, Nadashe încercase să pară ironică.

Dacă era sinceră, Kiva se simţea surprinzător de liniştită în urma acestei decizii. Nu avea să fie ucisă imediat, lucru la care nu s-ar fi aşteptat, ştiind-o pe Nadashe şi cunoscându-i pornirile asasine, şi, pe lângă asta, celula ei nu doar că era mai mare, dar şi mirosea mai frumos decât dulapul de mături în care fusese înghesuită pe *Iubirea noastră.* Iar toaleta celulei nici măcar nu era chimică.

Filozofic vorbind, se simţea mai puţin liniştită cu faptul că era de-a dreptul prizonieră politică, fiindcă era deţinută fără acuzaţii oficiale, fără avocat şi fără să ştie cineva că e în viaţă. Nici măcar nu fusese înregistrată la intrarea în penitenciar cu numele ei; din câte se ştia la Penitenciarul de Maximă Siguranţă al Impăraxului Hanne al II-lea, numele Kivei era Mavel Biggs. Kiva îşi aminti că era numele unui personaj minor din romanul îngrozitor pe care-1 citise pe *Iubirea noastră.* Ce ironie!

Kiva se întrebă într-o doară dacă era singurul deţinut politic din penitenciar, dar n-avea cum să afle. Era ţinută în izolare,

chipurile pentru propria ei protecţie, ca să nu fie înjunghiată cu vreun şiş făcut dintr-o periuţă de dinţi sau din orice altceva. De fapt, voiau doar s-o împiedice să vorbească cu alţi deţinuţi, în faţa cărora s-ar fi putut scăpa în legătură cu adevărata ei identitate, şi care, la rândul lor, ar fi putut să le spună avocaţilor sau membrilor familiilor lor, iar aceştia ar fi putut să vorbească cu cineva căruia s-ar fi putut să-i pese şi aşa mai departe. Această izolare nu era din toate punctele de vedere ceva groaznic, fiindcă însemna că mâncarea îi era adusă şi că

avea zona de exerciţii fizice doar pentru ea timp de o oră, cât îi era permis să iasă din celula ei. I se dăduse şi o tabletă fără comunicare cu exteriorul ca să-şi treacă timpul. începu să se uite din nou obsesiv la serialul *Impăracşii,* fiindcă era acolo şi avea imagini mişto, care o făceau să uite de situaţia ei. Zilele începură să se contopească una cu alta.

Apoi tableta o anunţă, la rubrica de ştiri, că Biserica Interdependenţei îi convocase pe toţi episcopii, care, în cele din urmă, după o dezbatere destul de aprinsă care durase cu câteva săptămâni mai mult decât s-ar fi aşteptat oricine, aleseseră un nou Arhiepiscop al Xi'an-ului, pe fostul Episcop Cole al Habitatului Sparta, care era situat pe o orbită lungă în jurul soarelui Sistemului Centrului Comercial. Kiva îl privi pe Episcopul Cole - un tip solid, cu barbă, cu o expresie de exasperare calmă - şi se întrebă ce naiba făcuse acesta de se procopsise cu sarcina ingrată de a o încorona pe Nadashe Nohamapetan.

Nu părea genul de om care s-ar fi bucurat să facă aşa ceva. Pe de altă parte, Kiva nu era sigură că ar fi existat cineva care să se bucure de această acţiune, în afară de Nadashe însăşi.

Odată ales următorul arhiepiscop, putea fi în sfârşit programată încoronarea lui Nadashe Nohamapetan. Aceasta avea să aibă loc peste trei zile, la prânz. Contrar uzanţelor, Nadashe îşi păstra numele

personal drept nume imperial; urma să fie Impăraxul Nadashe. Pe Kiva n-o surprinse asta. Nadashe era o scârbă egoistă.

Kiva nu şi-a închipuit că avea să scape de actuala ei situaţie odată ce Nadashe devenea împărax. Era absolut convinsă că va fi uitată de acum până la sfârşitul timpului. Sau cel puţin până când Nadashe avea să fie complet instalată în noua ei casă imperială de la Capăt, peste cinci ani şi ceva de aici încolo. Odată ce Nadashe

avea să ajungă acolo, iar curentul de Flux de la Centrul Comercial la Capăt avea să se prăbuşească, Kiva nu-şi închipuia că soarta ei va fi altfel decât a oricui altcuiva rămas în urmă - o moarte lentă. In celula asta sau în afara ei, nu mai conta absolut deloc.

Tableta Kivei se înnegri brusc.

— Futu-i, spuse ea.

Pentru Kiva, tableta era un soi de test al sănătăţii ei mintale - fără un lucru care să o ţină ocupată, în izolare ar fi înnebunit probabil într-un timp surprinzător de scurt. Luminile din Penitenciarul Corecţional al Impăraxul Hanne al II-lea se stinseră brusc. Toate. In acelaşi timp.

— *Futu-i,* spuse din nou Kiva, de data aceasta mai stresată.

O pană de curent nu era o glumă. Instituţia corecţională, ca orice habitat de la Centrul Comercial, era subterană, situându-se dincolo de suprafaţa unei planete fără aer a cărei temperatură, la suprafaţă, varia de la un frig înfiorător la o caniculă ucigătoare, în funcţie de locul în care te aflai pe suprafaţa sa cu rotaţie sincronă[2]. Instituţia se afla pe partea ucigător de rece a terminatorului[3]. Fără energie, ar fi început să se facă frig. Şi sufocant, din moment ce

2 Atunci când un corp ceresc orbitant arată mereu aceeaşi faţă obiectului pe care îl orbitează. De exemplu, de pe Pământ se observă întotdeauna o singură faţă a Lunii (n. tr.).

3 Linie marginală care desparte partea luminată de soare de cea întunecată de pe discul lunii şi al planetelor (n. red.).

ventilaţia şi epuratoarele de aer ar fi fost şi ele deconectate. Dacă pana de curent persista, problema care se punea ar fi fost dacă toată lumea din clădire avea să moară de frig sau din cauza asfixierii cu dioxid de carbon. înainte ca ea să intre şi mai tare în panică, tableta ei se aprinse şi pe ecran apărură litere mari şi albe, prietenoase, scrise cu un font Sans Serif[4], pe un fundal negru.

Salut! spuseră literele. Bine aţi venit la evadarea dumneavoastră!

— Ce naiba? îngăimă Kiva, confuză. Literele dispărură şi apărură altele.

Tăierea curentului era necesară pentru a reporni sistemul de securitate şi alte sisteme, continua Energia electrica va reveni în câteva momente. Fiţi pregătită să plecaţi când se va întâmpla acest lucru. Până atunci, bucuraţi-vă de

Tableta începu să cânte versiuni instrumentale liniştitoare ale unor melodii populare moderne. Kiva nu ştia dacă să facă pe ea sau să fredoneze.

Luminile se aprinseră din nou, la fel de brusc cum se stinseseră.

E timpul să plecăm! spuse textul de pe tabletă.

Muzica se schimbă cu ceva mai ritmat şi sacadat.

Muzică de evadare, futu-i, se gândi Kiva. Se auzi un clic dinspre uşa ei - sunetul pe care îl făcea când era descuiată.

Vă rog să păşiţi pe uşă şi s-o luaţi la stânga pe coridor, o sfătuiră cuvintele de pe ecran. Luaţi această tabletă cu dumneavoastră!

4 Sans Serif se referă la tipurile de fonturi în care literele nu prezintă acele mici linii decorative la capete (n. red.).

Kiva făcu ceea ce i se spunea şi ieşi cu paşi vioi din celulă, luând cu ea tableta. Observă că niciun alt prizonier nu părea să fi ieşit din celula lui. Ii putea auzi, dar erau închişi.

Asta până când ajunse la o uşă de securitate, care se deschise pentru a-i permite să treacă. Când o închise în urma ei, o auzi încuindu-se, apoi cum o mulţime de alte uşi se descuiau; toţi ceilalţi prizonieri din acea secţie erau acum liberi să-şi părăsească celulele, rămânând însă închişi în acea secţiune.

Kiva continuă să urmeze indicaţiile până la o cameră de gardă. După deschiderea uşii, aruncă o privire înăuntru şi văzu doi gardieni rămaşi fără cunoştinţă.

^^JPentru a vă facilita evadarea din închisoare,. oxigenul| din aceasta cameră a fost evacuat temooi ar.EWHaffBEffiw Nu va hiceţi griji, aceşti gardieni sunt probabil binel^^^H

Kiva crezu tableta pe cuvânt şi se deplasă rapid prin cameră, ajungând la un alt coridor.

Şi aşa mai departe, preţ de aproape o jumătate de oră, timp în care Kiva îşi croi drum prin clădire, mergând pe unde o ghida tableta. In timp ce se mişca, auzea sunetele instituţiei: tropotul prizonierilor eliberaţi, sirenele de la posturile de pază şi sunetele generale de haos şi confuzie. Nu suna ca o revoltă, cel puţin pentru moment, dar Kiva era sigură că nu voia să aştepte să vadă cum avea să se sfârşească treaba din acest punct de vedere.

In cele din urmă, fu condusă la un centru de transport pentru vehicule terestre, cele care călătoresc pe suprafaţa Centrului Comercial pe un drum de mare viteză, pe autostrada pustie care leagă instalaţia de Hubfall.

^^Bln stanga veţi găsi zona cu vestiaiele paznicilor^^TO ntraţi si luaţi costumul pentru Biimenez. O sa vi se a a I

Kiva făcu cum i se spuse, înghesuindu-se stângaci într-un costum presurizat în timp ce tableta afişa instrucţiuni despre cum să etanşeze garniturile de la cap şi de la încheieturile mâinilor. Când reuşi să se înghesuie în costum ca un nenorocit de cârnat, tableta o îndrumă spre un lift care o duse într-un hol de la suprafaţă.

Vă rugăm să aşteptaţi dumneava curând

In timp ce aştepta, se auziră noi versiuni instrumentale suave ale unor hituri populare.

Şi, într-adevăr, în doar câteva clipe, poarta masivă a instituţiei se mişcă şi se deschise, iar un vehicul mare de transport terestru de pasageri trecu huruind prin ea. Privind-o cum se apropie, Kiva îi simţi vibraţiile roţilor.

^^jMaşina dumneavoastră a sositl^^^^^^^g Intraţi în mijlocul de transport prin camera de depresurizare din spate. De asemenea, această tabletă conţine un dispozitiv de urmărire şi date de mişcare, aşa că vă rugăm să o puneţi în faţa transportorului înainte de a vă urca la bord, pentru a distruge dovezile. Vă mulţumim pentru participarea la această evadarel^^^^H

Kiva rămase o vreme cu gura căscată în faţa tabletei, apoi porni camera de depresurizare pentru a ieşi din hol. Aşeză tableta în faţa vehiculului de transport terestru, apoi merse în spate, se ridică până la camera de depresurizare de acolo şi trecu prin ea.

Iar înăuntru o găsi pe Senia Fundapellonan.

Transportorul porni, strivind tableta, care până în acel moment continuase să redea hituri instrumentale, pentru puţinul efect pe care l-ar fi putut avea pe o planetă lipsită de aer.

— Tâmpito, spuse Senia, plângând, după ce Kiva ieşise din costumul ei etanş şi după ce încetaseră să se mai sărute frenetic. M-ai făcut să cred că eşti moartă!

— Nu eu te-am făcut să crezi asta, spuse Kiva. A fost blestemata de viitoare împărax!

— O urăsc atât de mult!

— Stai la coadă. Vezi că-i una destul de lungă, spuse Kiva şi o sărută pe Senia din nou. Cum ai făcut asta? Cum ai reuşit să pui la cale aşa o evadare?

— Nu eu, spuse Senia.

Kiva păru nedumerită.

— Atunci cine?

— Mama ta mi-a spus să aştept acest transportor şi apoi instrucţiuni suplimentare.

— Mama a făcut asta?

— N-o credeai în stare?

— Ba da, spuse Kiva. Maică-mea e al naibii de tare!

— Odată ce m-am urcat la bordul transportorului, mi s-a spus unde urma să mă duc şi pe cine trebuia să luăm.

Kiva se uită la transportor.

— Cine conduce?

— Este automatizat.

— Unde mergem acum?

Senia râse.

— Habar n-am. Probabil s-o vedem pe mama ta. Puţin îmi pasă. Te-ai întors!

— Am dat-o în bară, spuse Kiva. Nu te-am ascultat aşa cum ar fi trebuit. Ai încercat să mă avertizezi în legătură cu Nadashe, iar eu am crezut mereu că sunt cu un pas înaintea ei.

— E-n regulă, spuse Senia. E pe cale să devină împărax. Se pare că a fost cu un pas înaintea tuturor.

Kiva se uită în jurul transportorului terestru.

— Ei, poate că nu chiar a tuturor, spuse ea, apoi îşi concentră atenţia asupra Seniei, fiindcă aveau mult de recuperat.

CAPITOLUL 23

Era o zi frumoasă pentru o încoronare imperială, dar, în fond, acesta era Xi'an, iar în Xi'an fiecare zi era una frumoasă.

Când începu dimineaţa încoronării (în mod artificial, dar nu contează asta), în faţa Catedralei din Xi'an se strânsese o mulţime de spectatori şi de susţinători. Aceştia se grupaseră în jurul zonei de sub balconul unde Impăraxul Nadashe urma, după încoronarea sa, să-şi facă apariţia în faţa noilor ei supuşi pentru a le face cu mâna, a le zâmbi fericită şi a lua primele măsuri publice în noul ei rol.

Dacă printre spectatori vor fi fost şi unii îngrijoraţi că se va repeta bombardamentul care avusese loc la ultima încoronare, aceştia tăceau mâlc. Mă rog, cea mai mare parte dintre ei. Au fost şi câteva capete luminate care au sugerat că de data asta o explozie ar fi puţin probabilă, pentru că Nadashe nu era un atentator sinucigaş. Acestor „isteţi" li s-a sugerat apoi, în general, să nu se mai comporte ca nişte idioţi, ceea ce i-a făcut să se plângă că nimeni nu mai poate face o glumă.

Alţi cercetători mai serioşi ai istoriei imperiale au observat acelaşi lucru ca isteţii, dar într-o lumină oarecum diferită. Nimeni nu nega faptul că familia Nohamapetan, odinioară favorizată de

Casa Imperială, îi întorsese spatele familiei Wu în ultimii ani - prin asta exprimându-şi, mai ales, un sentiment de nemulţumire că Grayland a II-a, fostul împărax, nu se căsătorise cu un Nohamapetan, aşa cum se convenise anterior - şi mulţi spectatori s-au întrebat dacă răspunsul Nohamapetanilor cu tentativa lor de asasinat şi de lovitură de stat nu era, de fapt, o chestiune „acceptabilă" atunci când dinastiile erau în pericol. Sau, mai pe scurt, oare era ceva *cu adevărat* interzis pentru familia regală?

Alţii au remarcat că aceste discuţii aprinse şi din ce în ce mai absconse despre prerogativele caselor nobiliare serveau scopului de a abstractiza crimele reale ale familiei Nohamapetan - şi, să nu uităm, pe ale lui Nadashe însăşi - într-o asemenea măsură încât să nu mai fie considerate crime şi să înceapă să devină doar nişte elemente interesante ale trecutului ei. Acest lucru în sine a adăugat şi mai multe niveluri de abstractizare a conversaţiei.

Ceea ce făcea ca discuţia să fie, în cele din urmă, irelevantă era faptul că familia Wu, familia imperială, fusese cea care oferise acest compromis, pentru a onora înţelegerea făcută de Attavio al VI-lea şi încălcată de Grayland a II-a, precum şi faptul că toate celelalte familii nobiliare se conformaseră atât de repede. Ascensiunea lui Nadashe Nohamapetan nu fusese un truc sau o lovitură de stat, remarcau observatorii avizaţi. Fusese un tratat de pace atent negociat. Nu se mai întâmplase nimic asemănător în istoria Interdependenţei, ceea ce era incitam şi, fiind incitant, era un lucru bun.

Desigur, existaseră câteva piedici în drumul spre încoronare. Demisia subită a Arhiepiscopului Korbijn blocase lucrurile cu totul până la alegerea noului arhiepiscop, iar acest proces de selecţie durase mult mai mult decât s-ar fi aşteptat oricine şi avusese ca rezultat alegerea unui arhiepiscop de compromis cu care

nimeni nu era prea mulţumit, printre nemulţumiţi aflându-se, nu în ultimul rând, însuşi Arhiepiscopul Cole.

In ceea ce-o privea pe Nadashe, ea nu pierduse timpul. In aceste săptămâni dinaintea încoronării, viitoarea împărax a lansat o ofensivă a farmecului printr-o serie de prezentări orchestrate cu grijă, de apariţii şi interviuri concepute pentru a-şi arăta latura mai blândă şi mai plină de compasiune. In cadrul interviurilor, în special, Nadashe nu s-a ferit de controversele din jurul alegerii sale sau a recentelor şi tulburătoarelor acţiuni întreprinse în numele Casei de Nohamapetan, ci a ghidat cu blândeţe totul către promisiunile viitorului, când toate casele nobiliare aveau să lucreze împreună, în armonie, pentru a face faţă crizei Fluxului spre beneficiul tuturor cetăţenilor Interdependenţei.

La unele dintre aceste interviuri, Nadashe a fost însoţită de noul ei logodnic Yuva Wu, un tânăr arătos care în cea mai mare parte a timpului părea uşor ameţit şi care răspundea la cele mai multe întrebări cu replici politicoase şi sinuoase care nu spuneau mai nimic.

Cuplul, în schimb, arăta foarte bine în fotografii, iar Nadashe era fericită să vorbească cu entuziasm despre viitorul lor împreună şi despre copiii pe care îi vor avea - probabil curând, pentru a evita pe viitor orice probleme de succesiune.

Nu toată lumea s-a lăsat amăgită de această campanie publicitară, dar toţi, de la nobilii cu cel mai înalt rang până la oamenii de rând simţeau oboseala anilor de intrigi violente la palat. De numele lui Nadashe Nohamapetan erau legate tone de reputaţie negativă dar, odată ce urma să fie instalată pe tron, toată lumea putea pur şi simplu să nu se mai gândească la toate prostiile astea.

Grayland a II-a - ciudata, strania, *surprinzătoarea* Grayland a H-a, cu viziunile ei religioase şi cu proclamaţiile ei grandioase, rostite în timp ce aresta jumătate dintre nobilii din sistem - fusese

plăcută şi existau mari şanse ca istoria s-o *iubească.* Fusese îndeajuns de ciudată pentru asta. Dar, din punct de vedere practic, ea şi domnia ei fuseseră obositoare. Cine s-o înţeleagă? Nadashe Nohamapetan, în schimb... Iată pe cineva care chiar nu ascundea nicio surpriză. Era modelul standard de nobilă hulpavă din cap până la picioare, una suficient de inteligentă pentru a încerca să ascundă treaba asta cu o strategie de marketing. Interdependenţa mai trecuse prin asta cu foarte mulţi dintre împăracşi! săi, ceea ce era, în mod destul de straniu, odihnitor.

Lui Nadashe Nohamapetan puţin îi păsa acum dacă era relaxantă sau contestată, sau atât de fermecătoare încât îţi intra pe sub piele pe nesimţite sau orice altceva; voia doar ca această încoronare să se termine mai repede. Pensionarea Arhiepiscopului Korbijn - şi tâmpeniile aferente, cu alegerea unui nou arhiepiscop - îi dăduse programul peste cap, iar Proster Wu îi ceruse să folosească interimatul acesta ca să lucreze la imaginea ei.

Personal, Nadashe găsise aceste exerciţii de reabilitare a imaginii ei absolut înnebunitoare. înţelegea necesitatea lor şi acceptase, în silă, că Proster Wu avea dreptate, că toate astea îi făceau pe oameni să se simtă mai în siguranţă cu ea. Dar, în esenţă, lui Nadashe nu-i păsa dacă oamenii o plăceau. Nu intenţiona să fie un împărax al poporului. Acest împărax avea să mute Interdependenţa cu totul, iar cea mai mare parte a „poporului" nu avea să participe la mutare. Aşa că a asista la runde nesfârşite de interviuri şi a încerca să pară implicată şi empatică i se părea doar o pierdere de timp.

Acelaşi lucru se întâmpla în special atunci când era obligată să petreacă vreun moment cu Yuva Wu, nepotul drăguţ, dar supărător de prostănac al lui Proster, de care plănuia deja să scape cât mai curând posibil după ce năştea un copil. Nadashe îl încercase

deja pe Yuva Wu în pat pentru a vedea cum era.

Răspunsul: simplu. Cel puţin o făcea rapid.

Toată perioada premergătoare încoronării fusese o pierdere de timp pentru Nadashe - singurul lucru de care se bucurase cu adevărat fusese când o legase pe Kiva Lagos de un scaun şi începuse să-i vorbească maliţios şi răzbunător timp de câteva minute. Kiva avusese dreptate presupunând că Nadashe nu avea nicio intenţie de a onora înţelegerea, deşi a trebuit să recunoască faptul că i se păruse enervant că cealaltă femeie înţelesese totul atât de repede şi că se jucase cu ea la fel de mult cât o făcuse şi ea. Kiva fusese întotdeauna prea deşteaptă pentru binele ei.

Nadashe decise că una dintre primele ei acţiuni ca împărax avea să fie rezolvarea problemei pe care o prezenta Kiva. Era... deranjantă. Ştia că avusese loc o revoltă la Penitenciarul Corecţional al Impăraxului Hanne al II-lea, în care unii deţinuţi fuseseră răniţi şi alţi câţiva fuseseră daţi dispăruţi, presupunându-se că muriseră. Decise că ar trebui să mai fie şi o altă revoltă acolo în viitorul apropiat, cu victime mai clare.

Vestea bună era că acum lăsase în urmă toată aşteptarea asta. Toate interviurile insipide, toate „discuţiile" enervante despre politica imperială, toate relaţiile cu un Proster Wu din ce în ce mai exigent cu privire la un aspect sau altul, toate rahaturile astea aveau să fie, foarte curând, ceva de domeniul trecutului. Tot ce trebuia să facă era să se încline, să îngenuncheze, să spună câteva cuvinte şi gata. Ceremonia avea să fie scurtă, foarte scurtă, fiindcă Nadashe fusese de acord să renunţe la toate titlurile minore, care urmau să-i revină mai întâi lui Yuva, apoi copilului lor, când acesta avea să se nască şi tatăl putea fi scos din peisaj; Yuva urma să aibă parte de propria lui ceremonie, una mai mică, pe la sfârşitul săptămânii. Arhiepiscopul Cole avea şi el să devină

Cardinalul Cole în cadrul unei ceremonii diferite, la care

Nadashe nu avea de gând să participe.

Intri în catedrală, îngenunchezi preţ de cincisprezece minute, spui câteva cuvinte şi te ridici în picioare ca împărax. Şi apoi, în sfârşit, putea să treacă la adevărata ei misiune.

Atunci avea să fie cu adevărat o zi minunată pentru Nadashe Nohamapetan.

Aproape că trecuseră de ceremonie, fiind gata-gata să ajungă în punctul în care ea avea să devină în sfârşit Impăraxul Nadashe I, când apăru fantoma.

înainte de a vedea silueta, Nadashe auzi bombănelile şi şoaptele ciudat de puternice. Stătea îngenuncheată pe podeaua de marmură, urmărind cu privirea unul dintre filoanele din piatră, când au început şoaptele, apoi Arhiepiscopul Cole încetă să mai recite, pe tonul său monoton şi complet enervant, cuvintele ritualului de încoronare. Oprirea bruscă a discursului lui Cole o făcu în cele din urmă să ridice privirea, pentru a-1 vedea pe acesta privind tulburat drept în spatele ei. Ii urmări ochii şi, în cele din urmă, văzu fantoma lui Grayland a Il-a.

Primul ei gând a fost: *Cineva o să fie concediat.* De acolo de unde stătea, privind spre Grayland, Nadashe putea vedea proiectoarele care aruncau raze de lumină în jos pentru a construi imaginea fostului împărax direct în spatele locului unde îngenunchease ea. Fie că cineva proiectase din greşeală o imagine a lui Grayland, ceea ce era motiv de concediere, fie totul fusese făcut intenţionat, ca o farsă sau ca o declaraţie, ceea ce nu era doar un motiv de concediere, ci o infracţiune pasibilă de ejectare în spaţiul cosmic. Nadashe n-ar fi avut nimic împotrivă ca farsorul să ia o gură de

vid, fie şi pentru câteva secunde foarte dureroase înainte

de venirea morţii.

Al doilea gând al ei a fost: *Se uită drept la mine.*

Şi, într-adevăr, aşa era. Proiecţia lui Grayland a Il-a o privea fix; nu doar că o privea, ci se uita drept în ochii ei. Era al naibii de straniu.

Apoi proiecţia începu să vorbească:

— Bună, Nadashe. Ce zi frumoasă pentru o încoronare!

Murmurul mulţimii deveni mai puternic. Când Grayland vorbi, Nadashe îi auzi vorbele proiectate direct spre ea, dar ştia că erau difuzate în acelaşi timp în întreaga catedrală. *Sunetistul va fi şi el concediat,* gândi Nadashe.

— Chestia asta nu-i amuzantă, spuse ea în cele din urmă.

— Nu sunt aici ca să vă amuz, răspunse proiecţia. Am venit la o încoronare.

— Nu eşti tu, spuse Nadashe.

— Nu sunt cine?

— Tu nu eşti Grayland. Eşti cineva care face o farsă cu o imagine proiectată şi un simulator de voce.

— Eşti sigură de asta?

— Bineînţeles că sunt sigură. Grayland a murit.

— Aşa e, încuviinţă proiecţia. Am murit. Tu o ştii cel mai bine - fiindcă eşti cea care m-a omorât.

Murmurele se transformară, în acel moment, în strigăte.

— Contesa Rafellya a ucis-o pe Grayland, spuse Nadashe, întorcându-se spre proiecţie.

— Intr-adevăr, ea a adus bomba care m-a ucis în palat, spuse apariţia. Dar tu ai fost cea care i-ai dat-o. I-ai spus că era un dispozitiv de ascultare. Nu i-ai zis ce avea să facă cu adevărat. I-ai ascuns faptul că va muri odată cu mine.

Prin difuzoarele catedralei se auziră două voci, una aparţinându-i lui Nadashe, iar cealaltă Contesei Rafellya Maisen-Persaud, care discutau despre cutia muzicală.

Contesa îşi exprima îngrijorarea că dispozitivul de ascultare va fi descoperit. Nadashe i-a răspuns că fusese conceput pentru a părea complet inocent şi că, pentru a se asigura că totul va decurge conform planului, plătise un agent de securitate imperial pentru a modifica unul dintre sca- nere printr-o actualizare a softului. Nadashe îi spusese numele exact al gardianului, pentru ca, la nevoie, contesa să i se adreseze direct acestuia. Sunetul se întrerupse. Uimită, Nadashe o privi fix pe Grayland.

Grayland zâmbi.

— Nu ar trebui să vorbeşti de trădare în dreptul microfonului unei tablete, Nadashe.

— Nu este adevărat, şopti Nadashe.

Catedrala fu inundată de sunetele notificărilor primite pe miile de telefoane şi tablete.

— Transcrierea audio completă a conversaţiei voastre, de pe tableta ta, Nadashe, spuse Grayland.

(Urmă o nouă serie de notificări.)

— Transcrierea audio de pe tableta contesei.

(Alte notificări.)

— Mărturia fabricantului de bombe, pe care l-ai plătit pentru proiectil.

(Alte notificări.)

— Mărturia agentului de securitate pe care l-ai plătit pentru compromiterea scanerului şi ca să se ocupe de contesă.

(Catedrala răsună de alarmele notificărilor.)

Grayland îi zâmbi din nou lui Nadashe.

— Toate astea tocmai au apărut pe fiecare tabletă şi dispozitiv personal din Xi’an, apropo. Şi bineînţeles că totul este transmis în direct, aici pe Xi’an şi în Centrul Comercial, continuă Grayland, făcând semn spre ceremonia de încoronare.

Nadashe rămase cu gura căscată.

Membrii congregaţiei din catedrală începură să se ridice şi să se îndrepte spre ieşiri. Grayland se întoarse cu faţa spre ei.

— Staţi jos, spuse aceasta, iar vocea ei se auzi ca un tunet prin sistemul de sunet. Cu toţii. N-am terminat aici. Şi acum, faceţi linişte. Ascultaţi.

Congregaţia se linişti. In tăcerea care se lăsă, se auzi un fluierat ascuţit care venea dinspre gurile de aerisire.

— Proiectantul acestei catedrale s-a temut că ar putea fi distrusă de un incendiu, spuse Grayland. A făcut în aşa fel încât aerul din catedrală să poată fi golit în spaţiu în mai puţin de două minute. Dacă vreţi să testaţi acest lucru, încercaţi să plecaţi înainte ca eu să termin ce am de spus.

Se lăsă o tăcere mormântală, cu excepţia fluieratului. Apoi se opri şi acesta.

— Mulţumesc, spuse Grayland. Şi acum, iată. Voi credeţi că am venit s-o demasc pe Nadashe Nohamapetan ca pe o ucigaşă şi trădătoare. Aşa este. Dar unii dintre voi, din această congregaţie, ştiaţi deja că este o ucigaşă şi o trădătoare. Ştiaţi că plănuia să mă ucidă şi să preia rolul de împărax. Ştiaţi, pentru că v-a spus chiar ea. Pentru că v-a implicat în planul ei.

(Notificările începură să se audă din nou în catedrală.)

— Fiecare dintre voi a plătit câte 20 de milioane de mărci pentru a se alătura loviturii de stat. Aţi plătit în avans, din conturile voastre personale. Aţi plătit pentru că v-a promis că, dacă o faceţi, atunci când Fluxul se va prăbuşi în cele din urmă, avea

să vă salveze. Pe voi. Pe voi şi pe prietenii voştri. Pe voi şi afacerea voastră. Pe voi şi casa voastră. Nu pe milioanele de oameni pe care îi conduceţi şi care trăiesc în sistemele voastre. Ei trebuia să fie lăsaţi în urmă să moară încet în habitatele şi în oraşele lor subterane, în timp ce voi veţi fi migrat deja pe singura planetă care putea susţine viaţa.

Aţi plănuit, cu bună ştiinţă şi cu intenţie, să condamnaţi miliarde de oameni la moarte. Am toate detaliile şi documentaţia referitoare la fiecare dintre voi, fiecare familie şi fiecare nobil care a semnat acest plan de moarte. Iar acum le are toată lumea.

Grayland aşteptă până când strigătele se liniştiră din nou.

— Eu am murit. Nadashe Nohamapetan m-a ucis. M-a ucis, aşa cum a ucis-o pe Contesa Rafellya, pe Drusin Wolfe şi pe fratele ei, Amit, precum şi pe cea mai scumpă prietenă a mea, Naffa Dolg. Sunt moartă şi nu mai sunt Împăraxul vostru. Am devenit altceva. Acum sunt cineva care ştie secretele tuturor familiilor nobiliare. Sunt ceva ce poate controla accesul la curenţii de Flux, nu doar aici, ci peste tot în Interdependenţă. Şi sunt ceva ce poate decide cine va trăi şi cine va muri în următorii ani, în următoarele decenii, chiar secole. Iată ce am să vă spun vouă, familii nobiliare adunate astăzi aici. Niciunul dintre voi, cei care sunteţi astăzi prezenţi aici, nu va merge la Capăt înainte ca ultimul dintre cetăţenii voştri să ajungă acolo. Nu-i veţi abandona. Soarta lor este soarta voastră. Puteţi încerca să-i lăsaţi în urmă, dacă aşa doriţi. Dar navele voastre nu se vor mişca. Santinelele de la găvanul de Flux nu vă vor lăsa să treceţi. Şi când vă veţi întoarce acasă, vor şti că aţi încercat să-i abandonaţi. Dacă vreţi să vă cumpăraţi intrarea în Capăt, preţul pentru a fi admişi este acesta: ca mai întâi să ajungă acolo toţi ceilalţi din sistemul vostru. Interdependenţa este formată din poporul său. Putem să mutăm pe toată lumea în

sistemul de la Capăt şi asta vom face. Dar nu va dura doar câţiva ani, ci decenii, chiar secole. Eu voi fi aici - voi fi aici mereu - pentru a ghida oamenii spre acel sistem. Intre timp, sistemele din Interdependenţă şi oamenii din ea vor trebui să supravieţuiască în timpul unor ani lungi de izolare. Ideile care stau la baza Interdependenţei - monopolurile familiilor nobiliare şi cele ale breslelor - nu

vor permite această supravieţuire.

Un alt val de notificări răsună în catedrală.

— Aşa că monopolurile familiilor iau sfârşit. Toate secretele lor comerciale sunt făcute publice. Nu ne mai putem permite ca stocurile de alimente să se autodistrugă după cinci sau şase generaţii sau ca o singură familie să construiască nave.

(De data aceasta, vuietul fu uriaş.)

— E prea târziu, spuse Grayland peste vacarm. S-a terminat. Voi sunteţi încă familiile nobiliare. Mai aveţi încă bogăţie şi capital pentru o mie de ani. Dacă nu puteţi supravieţui fără monopolurile voastre, atunci este timpul să îi lăsaţi pe alţii să vă ia locul.

(în cele din urmă, vuietul se potoli.)

— Şi, în sfârşit... In sfârşit. Aţi venit aici pentru o încoronare. Veţi avea parte de ea. Dar nu va fi a ei, spuse Grayland arătând spre Nadashe. Nu pentru că e cea care m-a ucis - şi nu doar pe mine. Nu pentru că a dovedit, de nenumărate ori, că este o trădătoare a Interdependenţei. Şi nici măcar pentru că, pur şi simplu, nu e o persoană prea drăguţă, continuă Grayland, de data asta uitându-se direct la Nadashe. Ci pentru că, înainte să mor, am numit legal un succesor.

Grayland se întoarse către Proster Wu, care stătea în primul rând de bănci al congregaţiei.

— Nu este un membru al familiei Wu. Aceasta s-a înhăitat de două ori cu duşmanii Impăraxului. Cu duşmanii *mei.* Asta

înseamnă c-a întrecut de două ori măsura. O să plăteşti pentru trădarea ta, Proster Wu. Şi, odată cu tine, va plăti şi familia ta. Familia noastră. Şi asta e vina ta.

Proster privi într-o parte.

— Dacă nu e ea, atunci cine? întrebă Arhiepiscopul Cole. Cine va fi noul împărax?

— Mă bucur că aţi întrebat, spuse Grayland, apoi se

auzi un ultim val de notificări dinspre toate dispozitivele din catedrală. Tocmai am trimis anunţul declaraţiei mele privitoare la succesorul meu legal, declaraţie pe care am semnat-o cu trei zile înainte de moartea mea, în prezenţa a trei martori. I-am instruit să n-o facă publică până în ziua încoronării. Puteţi spune că am anticipat toate acestea. Eu, Grayland a D-a, Impăraxul Imperiului Sfânt al Statelor Interdependente şi al Breslelor Comerciale, Regină a Centrului Comercial şi a Naţiunilor Asociate, Capul Bisericii Interdependente, Succesor al Terrei şi Mamă a Tuturor, al Optzeci şi Optulea împărax al Casei de Wu am murit. Vă prezint noul meu succesor şi Ultimul împărax al Interdependenţei.

Uşile catedralei se deschiseră şi prin ele îşi făcu apariţia o siluetă care începu să înainteze, păşind fără grabă, dar cu hotărâre, de-a lungul navei catedralei. Succesorul impăraxului nu se sinchisi de vocile ridicate care urmară, continuând să o fixeze cu privirea pe Nadashe Nohamapetan, pretendenta la tron, ai cărei ochi se măriră când văzu cine avea să fie ultimul împărax.

Ultimul împărax urcă spre altarul catedralei unde stătea acum Nadashe Nohamapetan, oprindu-se drept în faţa ei:

— Scârbo, stai pe locul meu, spuse Kiva Lagos.

CAPITOLUL 24

Pentru prima dată de când fusese creată, Camera Memoriei primise vizitatori care nu erau neapărat împăracşi.

— Ce este acest loc? întrebă Nadashe Nohamapetan, uitându-se la mobilierul sărăcăcios şi la pereţii goi.

— Este un loc la care ai fi avut acces dacă ai fi fost

împărax, spuse Grayland. Unde ai fi putut vorbi cu oricare dintre împăracşii care au domnit înaintea ta. Ei bine, cu o versiune a lor, oricum.

— Oricare dintre ei.

-Da.

— Inclusiv cu tine.

— Evident, şi cu mine.

— Şi ai fi ştiut că te-am ucis.

— Da, tot aşa cum ştiam despre planurile tale cu câteva zile înainte de a mă ucide.

— Ai ştiut şi nu m-ai oprit.

— Am ştiut şi *te-am oprit.*

— Dar nu şi să te omor.

— Nu, asta nu. Ci să devii împărax.

— Dar asta făcuseşi deja, protestă Nadashe. O numiseşi pe blestemata de Kiva Lagos succesorul tău înainte de a muri.

— Ideea nu era doar să te împiedic să devii împărax, spuse Grayland, ci să opresc totul. Toate conspiraţiile, toate comploturile şi toate prostiile. Şi astea nu s-ar fi oprit dacă aş fi rămas în viaţă. Tu sau altcineva ca tine - ei bine, nu mai e nimeni chiar ca tine, dar înţelegi unde bat - ar fi continuat să vină după mine. Dacă aş fi numit-o pur şi simplu pe Kiva succesoare, ai fi încercat s-o ucizi fie înainte, fie după ce ajungea pe tron.

— Şi crezi că ai oprit toate astea acum?

— Cred că am clarificat faptul că secretele nu-mi pot fi ascunse. Şi am dezvăluit destul de multe dintre secretele tuturor. îndeajuns de multe încât să-i ţină, pentru o vreme, prea ocupaţi să-şi rezolve propriile probleme ca să-i mai facă necazuri Kivei.

— Le-ai făcut o mulţime de probleme nobililor.

— Da, ăsta a fost planul.

— S-ar putea ca unii dintre ei să fie ucişi din cauza ta,

remarcă Nadashe.

— Nu eu i-am pus să aleagă o cale prin care miliarde de oameni ar fi fost sacrificaţi pentru a-i salva pe câţiva şi banii lor.

— Tu doar ai făcut-o publică, atâta tot.

— Din moment ce o parte esenţială a planului era uciderea mea, pot trăi cu asta, cum s-ar zice...

— Şi tu crezi că poţi să-i faci cumva pe toţi să ajungă la Capăt. Intr-un târziu.

-Da.

— Şi cum vei face asta?

— Vrei să spui, luând în calcul *Profeţiile Rachelei* şi toate celelalte nave care aşteaptă să împuşte pe oricine ar apărea pe cer şi în condiţiile în care mi-ai anulat planul de atac-surpriză prin Ikoyi?

— Mă referem mai degrabă la planul pe termen lung, dar sigur.

— Le-ai dat codurile de acces complicilor tăi. Le-am găsit. Vom intra pe uşa din faţă. In rest, ei bine, matematica este complicată. Ai încredere că pot să o fac. Sau nu. Oricum o să fii moartă până când va fi totul gata.

— Aşadar, ce ai de gând să faci cu mine? întrebă Nadashe Nohamapetan.

— Am de gând să te fac să pierzi totul, desigur, spuse Grayland. Casa de Nohamapetan este dizolvată în mod oficial, ştii asta.

— Am auzit.

— Acesta a fost unul dintre primele acte ale Impăraxului Mavel, spuse Grayland, apoi făcu o pauză. Ştii că ăsta e numele imperial al Kivei?

Nadashe îşi dădu ochii peste cap.

-Da.

— Curioasă alegere. In orice caz, Mavel a ales să nu înnobileze nicio altă familie. A pus bunurile familiei

Nohamapetan într-un fond pentru cetăţenii din Terhathum. Mi s-a părut o idee atât de bună, încât am rugat-o să facă acelaşi lucru cu cele ale Casei de Wu, în beneficiul cetăţenilor din Centrul Comercial. Bănuiesc că dizolvarea ambelor case va pune capăt multor nenorociri, atât ca acţiune în sine, cât şi pentru că va servi drept exemplu pentru alte case nobiliare.

— Dacă spui tu.

— O spun. De asemenea, la un nivel mai personal, toate conturile tale au fost confiscate şi predate Ministerului Veniturilor. La fel şi conturile mamei tale şi ale fratelui tău, Ghreni. Sunteţi cu toţii făliţi, Nadashe.

— Suntem cu toţii condamnaţi la moarte pentru trădare, aşa că nu cred că va conta prea mult.

— Mavel şi cu mine am decis că moartea nu e pedeapsa potrivită pentru tine, Nadashe.

— Şi? Ce-o să faci?

— Vai, dar am de gând să-ţi dau ceea ce ai spus întotdeauna că îţi doreşti!

— La ce te referi?

Grayland zâmbi şi-i spuse.

— Ştii, e amuzant, spuse Impăraxul Mavel, alias Kiva Lagos. Mă gândeam, nu cu mult timp în urmă, că oamenii vor fi nevoiţi să-şi schimbe modul de viaţă, pentru că se apropie sfârşitul universului şi doar un număr limitat va putea să profite, iar eu intenţionam să fiu printre ei. Acum, uite cum a ieşit totul, la naiba.

— Meseria de împărax nu este una pentru profitori, spuse Grayland. Sau, mă rog, poate fi. Doar că nu acum.

— Deci spui că ar fi trebuit să mă apuc de chestia asta mai devreme.

— Mult mai devreme.

— Normal.

— Scuze.

— încă mai poţi să-ţi iei slujba înapoi, să ştii, spuse Kiva.

Grayland clătină din cap.

— Am altceva de făcut acum. Şi oricum, e o slujbă pentru cei vii. Kiva arătă spre capul lui Grayland.

— Bine, dar, ca să ştii, nu am de gând să mi se înfigă nişte blestemate de fire în cap, spuse ea. Am prea multe lucruri acolo pe care nu doresc să le ştie şi alţii. Vreodată.

— Eşti ultimul împărax, spuse Grayland. Cel care încheie istoria Interdependenţei. Nu vor mai fi alţii după tine. Aşa că nu va mai veni nimeni în afară de tine în Camera Memoriei.

— Bine, bine, spuse Kiva. Pentru că nu am de gând să te mint, rahatul ăsta e sinistru.

— Ştiu. Aşa mi se pare şi mie.

— Deci, cum vom face asta? Cum ar trebui să încheiem istoria Interdependenţei?

— E simplu. Le vei spune oamenilor ce trebuie să facă în ceea ce priveşte pregătirea sistemelor individuale pentru izolare. Eu îţi voi spune dacă o fac şi cum să procedezi dacă nu se conformează. Cu cât înaintăm mai mult în timp, se vor izola din ce în ce mai multe sisteme şi vei avea de rezolvat din ce în ce mai puţine lucruri. Voi începe să monitorizez sistemele prin comunicare directă, cu viteza luminii, şi le voi ţine la curent cu ultimele informaţii despre apariţia şi dispariţia curenţilor evanescenţi şi cu veştile cele mai recente despre manipularea găvanelor de Flux. Voi acţiona ca un nod central pentru informaţii imediat ce toţi curenţii de Flux de lungă durată vor dispărea.

— Curenţii de Flux temporari vor conecta în continuare sistemele.

— Curenţii evanescenţi, da. Doar pentru câteva luni sau ani pentru fiecare curent de Flux, dar acest timp este

suficient pentru un transfer de informaţii ori de provizii sau pentru a muta structuri de la un sistem la altul, ca parte a lungului drum spre Capăt.

— Şi tu vei face asta să funcţioneze.

Grayland clătină din cap.

— Asta va fi treaba oamenilor din fiecare sistem în parte. Eu le pot da toate informaţiile pe care le am şi de care au nevoie, dar odată ce Interdependenţa va dispărea, va fi la latitudinea lor să decidă ce să facă exact cu aceste informaţii. Nu cred că toată lumea va ajunge la Capăt. Dar mulţi dintre ei o vor face.

— Asta o să distrugă planeta aia.

— Dacă până la urmă vom putea muta habitatele, atunci oamenii vor putea trăi în continuare în ele. Pur şi simplu vom muta toată Interdependenţa într-un singur sistem.

Kiva clătină din cap.

— Inghesuiţi ca sardelele.

Grayland zâmbi.

— Spaţiul este destul de mare. Chiar şi într-un singur sistem.

— Dacă spui tu.

— Ce mai face mama ta? întrebă Grayland.

— Nu-i mai ajungi nici cu prăjina la nas, îi răspunse Kiva. Nu ştiu de ce te-am ascultat şi am făcut-o ducesă.

— Mi-a fost de ajutor. După ce m-am transformat în ce sunt acum, am avut nevoie de un om viu care să mă ajute să fac diverse lucruri. Aveam nevoie de cineva de încredere şi despre care să ştiu că poate face totul să meargă. Cum a fost misiunea de a te scoate din închisoare, de exemplu.

— N-a făcut decât să închirieze un transportor şi să-i spună Seniei să se urce în el. Evadarea pe bune ai realizat-o tu.

— Nu ar fi funcţionat dacă transportorul nu ar fi fost

acolo ca să te urci în el. Ştii că nu s-a îndoit niciodată că eşti în viaţă. Când i-am spus că trăieşti, a spus: „Da, normal".

— Aşa e mama, spuse Kiva.

— Apropo, îţi mulţumesc că ai rămas în viaţă. Dacă ai fi murit, ar fi trebuit să-l fac împărax pe Maree.

— Cu plăcere. Pentru că ar fi făcut o treabă de rahat.

— Ştiu.

— Şi mai du-te dracului că ai murit, Grayland! Acum trebuie să fac eu slujba asta nenorocită!

Grayland râse.

— Bine, dar sunt şi avantaje. Ai o casă grozavă.

— Nenorocita aia de casă e bântuită. Văd fantome întruna.

— Ei bine, atunci când ultimul curent de Flux se va prăbuşi, o să poţi merge la Capăt şi să laşi casa aici.

— Vom vedea.

— Deci s-ar putea să rămâi?

Kiva nu mai spuse nimic pentru o clipă.

— Ştii că mama mea, Ducesa, se întoarce la Ikoyi.

— Da, spuse Grayland.

— Se gândeşte să moară acolo. Nu prea curând. Când va fi să fie. Şi până atunci va face tot ce poate pentru a ajuta sistemul Ikoyi să treacă peste propria izolare. Ea n-o să-şi părăsească oamenii.

— Ştiu. Mama ta este una dintre cele mai bune persoane dintre noi toţi.

— Eu nu sunt doar Impăraxul, spuse Kiva. Sunt şi Regina Centrului Comercial. Când voi termina cu Interdependenţa şi aceasta va fi dispărut, în acest sistem vor rămâne în continuare sute de milioane de oameni. Şi nu vreau să-i aud spunând: „că- căcioasa aia de Regină ne-a lăsat de izbelişte".

— Cred că e înţelept.

— Oricum, *tu* vei fi încă aici. Poţi să mă asculţi din când în când cum mă plâng de slujba mea. Ştii, atunci când Senia va dori să ia o pauză.

— Mi se pare corect. Mă bucur că o ai pe Senia, Kiva.

— Şi eu mă bucur. Deşi *a fost* al naibii de brusc.

— Dragostea apare de multe ori aşa, spuse Grayland.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, spuse Maree. E o întrebare ciudată, dar aş vrea să ştiu răspunsul.

— Sigur, spuse Cardenia.

— în noaptea în care ai... murit, mi s-a părut că te aud strigându-mi numele pe nava *Auvergne.* Chiar înainte să mă trezesc. M-ai strigat? Tu erai?

— Nu, spuse Cardenia, cu blândeţe. Dar mi-aş dori să fi fost eu.

Maree încuviinţă şi privi în jur, prin Camera Memoriei.

— Deci aşa a fost aici în tot acest timp.

— Aşa a fost, încuviinţă Cardenia.

— Mi-am imaginat că era, cum să zic, *mai mult.*

— Este cu totul altfel când o umpli cu împăracşi.

— De ce ai făcut-o? întrebă Maree.

— Fiindcă era singura cale de a rupe ciclul loviturilor de stat, care...

Maree ridică o mână, întrerupând-o.

— Nu, nu de ce ai murit. Ci de ce ai vrut să te căsătoreşti cu mine, când ştiai că vei muri?

— Când ţi-am spus, nu ştiam că va trebui să mor.

— Dar te-ai gândit că s-ar putea să se-ntâmple.

— Da, m-am gândit. încă de când am aflat despre Rachela şi de când mi-ai spus că există o posibilitate de a forma găvane de Flux.

— Atunci de ce m-ai cerut în căsătorie? întrebă Maree.

— Pentru că te iubesc, spuse Cardenia. Tot ce ţi-am zis în noaptea când ţi-am cerut să ne căsătorim a fost adevărat. A fost real. Şi încă este. Mi-a plăcut că luptai pentru o cauză bună, chiar dacă era foarte probabil să

pierzi. Apoi am văzut că aveai o şansă să câştigi lupta sau, dacă nu, să continui să lupţi până când aveai mai multe şanse să izbăveşti.

— Ai câştigat lupta, dar ai pierdut posibilitatea să fim împreună, spuse Maree.

— Da, zise Cardenia. Şi când mi-am dat seama că asta trebuie să fac, am cedat nervos. Chiar pe banca pe care stai acum.

— Dar ai făcut-o oricum.

— Fiindcă astfel puteam salva viaţa a miliarde de oameni. Eu sunt Cardenia Wu-Patrick, care te iubeşte pe tine, Maree, mai mult decât îţi pot spune. Mai mult decât iubesc prăjiturile.

Maree zâmbi şi râse, apoi începu să plângă.

— Dar mai sunt şi Grayland a II-a, Impăraxul şi Mama Tuturor. Şi am avut o responsabilitate mai mare decâ mi-am do- rit, am vrut şi am sperat pentru nune însămi. îmi pare rău, Maree. A fost o chestie egoistă din partea mea, ştiu.

— Cum? spuse Maree şi-şi şterse faţa. Ce ai făcut e chiar opusul egoismului.

— Am fost egoistă, fiindcă ar fi trebuit să-ţi spun. Sau cel puţin să te avertizez. Sau poate că n-ar fi trebuit să te cer în căsătorie.

— Nu spune asta.

— De ce? Cererea mea te răneşte.

— Nu... nu cererea în căsătorie mă doare. Acela a fost cel mai fericit moment pe care îmi amintesc să-l fi trăit. Ceea ce a durut a fost să-mi imaginez viitorul pe care urma să-l avem, să mă gândesc la el şi să-l doresc, apoi să-mi fie luat...

Maree trase adânc aer în piept.

— Să-mi fie luat atât de curând după ce avusesem privilegiul de a mi-1 imagina.

— Şi să ţi-1 iau chiar eu.

— Poftim? Nu, nu mi l-ai luat tu. Nadashe

Nohamapetan a făcut-o. E vina ei. Totul e din vina ei. Am auzit că o s-o lași să trăiască, zise el, ridicând privirea spre Cardenia.

— Eu am sugerat asta și Kiva a fost de acord, în ideea că astfel se va simți nefericită mai mult timp.

— Trebuie să-ți spun că eu aș fi ales altă soluție.

— Nu te-aș fi învinovățit.

— Nu știu ce să fac acum, Cardenia, spuse Maree. Tu ai plecat, dar ești încă aici; te pot vedea și auzi, dar nu pot să te ating sau să fiu cu tine. Mă doare. Tot timpul. Nu știu ce să fac.

— Știu ce-ar trebui să faci, spuse Cardenia. Dar nu cred c-o să-ți placă.

— Spune-mi oricum.

— Trebuie să pleci, spuse Cardenia. Departe de mine. Departe de tot.

Maree râse încetișor.

— Nu te înșeli. Dar nu știu dacă ar rezolva ceva.

— Ei bine, în legătură cu asta... Am vorbit cu Kiva și am convenit să-ți prezentăm două opțiuni.

— Două opțiuni.

— Da. Prima ar fi să te duci acasă. La Capăt. Ca noul Duce.

— Vrei să mă faci Duce de Capăt?

— Nimeni nu merită mai mult decât tine acest titlu, spuse Cardenia. Iar ca Duce de Capăt, tu și familia ta veți fi în poziția cea mai bună pentru a avea grijă ca, atunci când vin alți oameni și habitate în sistem, să fie încorporate în mod inteligent pentru a le menține vii atât pe ele, cât și planeta voastră. Atunci când curentul de Flux de la Centrul Comercial se va prăbuși în cele din urmă, și Interdependența va lua sfârșit, vei deveni Regele Capătului.

— Şi care e a doua opţiune?

— Te duci pe Terra.

— Cum?

— Am analizat datele pe care mi le-ai trimis, împreună cu toate datele pe care le-ai adunat înainte.

— *Tu* le-ai analizat, spuse Maree.

— Da, eu, spuse Cardenia. Pentru început m-a ajutat Chenevert, care mi-a dat o parte dintre sistemele sale. Nu ştiu cum să spun asta, Maree... dar sunt mai mult decât eram înainte. Diferită.

— Mai bună.

Cardenia clătină din cap.

— Nu, nu mai bună. Doar diferită. Chestia e că am sintetizat datele şi le-am combinat pentru a previziona viitorii curenţi de Flux evanescenţi. Am observat ceva în toate acele date şi l-am rugat pe Chenevert să le ruleze pentru a vedea dacă observă şi el acelaşi lucru. Şi aşa a fost. Am găsit un curent de Flux de aici care se va deschide peste şase luni într-un teritoriu care corespunde unui sistem revendicat de Terra.

— Uau, spuse Maree. *Uau!*

— Trebuie să te şi avertizez în privinţa unor lucruri, spuse Cardenia. Curentul pe care l-am identificat doar duce în acea direcţie. Nici Chenevert, nici eu nu am prevăzut un curent corespunzător care să se întoarcă. Este posibil să apară unul atunci când vom obţine mai multe date de la mai multe găvane evanescente şi vom putea face predicţii mai bune, dar deocamdată singura direcţie este spre exterior. Estimăm şase luni de şedere în Flux. Nici Chenevert, nici eu nu ştim ce se află la celălalt capăt al acelui curent. Pe vremea lui Chenevert, acolo era o colonie tânără, dar cine ştie ce-o fi acolo acum. Şi, în sfârşit, Chenevert spune că are o hartă a curenţilor de Flux pe care îi foloseau sistemele aliniate cu Terra, dar

este foarte veche şi nu poate garanta că unul dintre evenimentele prăbuşirii declanşat de Ruptură nu s-a petrecut acolo. E foarte posibil să începi o călătorie spre nicăieri, fără cale de întoarcere.

— Dar dacă există ceva acolo...

— Atunci ai £i primul om din ultimii o mie cinci sute de ani care s-ar întâlni cu oamenii de pe Terra. Sau, cel puţin, de pe unul dintre sistemele lor.

— Uau, spuse din nou Maree.

Cardenia zâmbi.

— Chenevert mi-a spus că aşa vei reacţiona. Mi-a mai zis şi să-ţi spun că dacă vrei să faci călătoria asta, *Auvergne* este a ta şi că ar fi încântat să îţi fie pilot.

— O să... Maree se opri. Trebuie să mă gândesc la asta.

— Sigur.

— E mult de asimilat.

— Da, este, spuse Cardenia. Ar trebui să-ţi mai spun că, dacă alegi opţiunea de explorare, Kiva intenţionează să o facă Ducesă de Capăt pe sora ta, Vrenna. Kiva şi-o aminteşte foarte bine, se pare, şi a fost destul de impresionată de ea.

— Venind din partea Kivei, asta ar putea fi luată în toate sensurile posibile.

— Probabil, dar oricum ar sta lucrurile, ducatul va reveni cuiva din familia ta. Nu ştiu dacă asta îţi influenţează decizia într-un fel sau altul.

— Mulţumesc, Cardenia, spuse Maree. Deodată, sunt multe lucruri la care să mă gândesc.

— Da, ai, spuse Cardenia. Ăsta era planul.

Maree se ridică şi se îndreptă spre uşa Camerei Memoriei, apoi se opri şi se întoarse.

— Te iubesc. Ştii asta.

— Şi eu te iubesc, Maree. Indiferent unde te-ai afla. Şi

pentru totdeauna.

El zâmbi şi ieşi din cameră.

Cardenia aşteptă câteva clipe, ca să-şi revină, şi apoi îl chemă pe Chenevert.

— Ai avut dreptate, îi spuse ea. S-a agăţat de Terra ca şi cum ar fi fost un animăluţ de companie pierdut de mult timp.

— Exact ce îţi doreai să facă, îi aminti Chenevert.

— Ştiu.

— Deci crezi că asta va alege.

— Sunt sigură. O să se lupte cu decizia o vreme. Dar gândeşte-te că e vorba de *ştiinţă.*

— Şi tu? întrebă Chenevert. Cum te vei simţi tu? O parte din tine e încă umană. Va fi întotdeauna umană.

— O să doară, spuse Cardenia. O să doară mult timp.

— Asta nu e un lucru rău.

— Nu. Presupun că nu e.

— Perfect. Când va recunoaşte în cele din urmă că asta a ales, o să te anunţ şi poţi să 11 spui nou şi dragii noastre împărax să deschidă sertarul cu bani. Nu vom avea nicio problemă să echipăm şi să dotăm cu personal o expediţie pe Terra, chiar dacă e posibil să fie doar dus. Ar putea fi chiar un pariu câştigător.

— Ar putea fi, spuse Cardenia. Dar, Chenevert...

— Da, draga mea?

— Promite-mi ceva.

— Orice.

— Promite-mi că într-o zi vă veţi întoarce. Că el se va întoarce.

— Oh, Cardenia, spuse Chenevert. De ce ţi-ai face griji din cauza asta? Oricât ar dura, îl voi aduce înapoi acasă.

— Deci ţi-ai luat adio, îi spuse Rachela Cardeniei.

— Nu ne vom despărţi, spuse Cardenia. Voi vorbi cu unii dintre ei din nou. Cu unii dintre ei, destul de des.

— Nu de la *ei.* Ci de la ceea ce ai fost tu înainte.

— Ah, asta. Da. Da, cred că da.

— Asta e bine, spuse Rachela. E important. Nu poţi să fii ceea ce suntem acum fără a face asta.

— Să fii nemuritoare, vrei să spui.

— Nu suntem nemuritoare, îi reaminti Rachela. Dar putem să trăim câtă vreme suntem de folos. Şi acesta este un privilegiu rar.

— Cum rămâne cu tine? spuse Cardenia. Cât timp vei mai alege să trăieşti? Interdependenţa ia sfârşit. Ai vrut să vezi cum anume. Acum ştii.

— Nu ştiu, spuse Rachela. Sunt vie de mult timp. Mi-a fost teamă, o vreme, că se va sfârşi rău. Insă acum nu-mi mai fac griji în privinţa asta. Datorită ţie, Cardenia. Şi-ţi mulţumesc pentru asta.

— Cu plăcere.

— Dacă voi decide să te părăsesc într-o zi, te vei gândi la mine? întrebă Rachela.

— Bineînţeles că da. Aceasta este Camera Memoriei. Vei fi întotdeauna aici.

— Da, fu de acord Rachela. Deci, ce-ai zice să începem cu sfârşitul?

— Da, haide, spuse Cardenia. Vom face în aşa fel încât să fie unul de neuitat.

EPILOG

Bătălia de la Capăt nu a fost nici pe departe o bătălie; *Profeţiile Rachelei* s-a predat Forţei Expediţionare de la Capăt fără să tragă măcar un foc de armă, iar celelalte nave din forţa operativă ad-hoc a *Rachelei,* cele ale căror echipaje mai erau încă în

viaţă (în mare parte), s-au predat aproape la fel de repede.

In timp ce amărâţii rămaşi în echipajul *Rachelei* se recuperau pe *Spiritul lui Grayland a II-a,* povestea a fost, în sfârşit, reconstituită: Sir Ontain Mount, după ce a descoperit că *Rachela* fusese rechiziţionată de simpatizanţii Nohamapetanilor şi că echipajul şi soldaţii de pe navă intenţionau să-i preia comanda - prin forţă, dacă era necesar -, îşi transportase puşcaşii marini la suprafaţa Capătului, iar aceştia distruseseră staţia spaţială pe care *Rachela* intenţiona să o ocupe şi de care ar fi urmat să aibă nevoie pentru reparaţii şi aprovizionare.

Pe teren, puşcaşii marini ai lui Ontain se alăturaseră rebelilor Vrennei Claremont şi hărţuiseră în mod eficient forţele Ducelui (în exerciţiu) Ghreni Nohamapetan, intrând într-un joc prelungit cu *Rachela* şi cu ocazionalele nave noi care i se alăturau, refuzându-le acestora aprovizionarea şi activităţile de întreţinere. Piraţii care aprovizionaseră iniţial grupul de pe *Rachela* au început, în cele

din urmă, să-l jefuiască. încercările de a ateriza pe furiş pentru a rechiziţiona provizii s-au soldat cu ambuscade şi cu capturarea unor membri ai echipajului şi a unor materiale. A fost una dintre cele mai eficiente blocade încercate vreodată de pe fundul unui puţ gravitaţional.

Odată cu sosirea navei *Spirit,* războiul civil de la sol s-a încheiat brusc. Ghreni Nohamapetan - care n-a mai fost Duce, în exerciţiu sau altfel - a fost predat rapid de trupele sale când li s-a promis că nu vor fi represalii dacă vor depune armele şi îl vor prezenta pe aşa-zisul lider. Ghreni i-a fost adus Vrennei Claremont, acum Ducesă de Capăt, înghesuit fără menajamente într-o geantă de voiaj. Vrenna i-a promis că nu-1 va ucide dacă îi va spune unde se afla tatăl ei. Contele Jamies Claremont a fost adus

după o oră, nevătămat şi bucuros că ieşise din acea încăpere blestemată.

Astfel, după două zile, când Ghreni Nohamapetan era în aceeaşi încăpere în care îl ţinuse captiv pe Contele de Claremont, uşa se deschise, iar Nadashe şi Contesa de Nohamapetan fură împinse înăuntru, după care uşa se trânti şi se încuie rapid în urma lor. Ghreni se uită la mama şi la sora lui, fără să scoată un cuvânt, cu gura căscată, timp de treizeci de secunde. Apoi închise gura, încleştându-şi maxilarul.

— Hai, măi, serios acum, îi spuse el surorii sale. Ce *dracu'* s-a întâmplat cu planul tău, ăla perfect? Hmmm?

MULŢUMIRI

Primul lucru pe care aş vrea să-l spun în aceste mulţumiri este că, de fapt, sunt cel mai groaznic monstru din istorie.

Motivul pentru care sunt cel mai groaznic monstru din istorie este că am avut la dispoziţie mai mult de un an să scriu această carte, iar eu am făcut din nou ce-am făcut şi cu ultimele mele cărţi: am aşteptat până în ultimul moment posibil pentru a preda blestemata de carte, lucru care m-a făcut să devin o pacoste pentru toţi cei implicaţi în producţia sa. Acum ei trebuie să muncească din greu şi foarte repede din cauză că n-am reuşit să mă adun.

Aşadar: sunt cel mai groaznic monstru din istorie. Mi-aş dori să pot oferi o scuză rezonabilă pentru că am dat-o în bară, dar *chiar* nu am niciuna. Cea mai bună explicaţie (care nu este o scuză) pe care o pot oferi este că, pentru cineva care îşi pierde uşor concentrarea, 2019 a oferit, să

spunem, un mediu extrem de propice în acest sens. Dacă aţi trăit în anul 2019 şi nu v-aţi petrecut cea mai mare parte a timpului într-o peşteră sau într-o pâclă de fum de iarbă, atunci probabil că înţelegeţi ce vreau să spun. Dacă aţi petrecut anul 2019 într-o peşteră şi/ sau sparţi până la sminteală, foarte bine. Bravo vouă.

Mi-ar plăcea foarte mult să mă întorc la zilele fericite de dinainte de 2016, când chiar reuşeam destul de bine să mă concentrez şi să predau cărţile la timp, astfel încât să nu-i fac pe oamenii de la producţie să mă

urască şi să-mi ardă portretul în piaţa centrală, aşa că, dacă locuiţi în Statele Unite ale Americii şi citiţi aceste rânduri înainte de noiembrie 2020, vă rog să-mi faceţi o favoare şi a) să vă înregistraţi pentru a vota sau să verificaţi dacă înregistrarea dumneavoastră este încă valabilă, b) să vă amintiţi să votaţi în ziua alegerilor (sau înainte, dacă luaţi un buletin de vot anticipat) şi c) să încercaţi să nu votaţi pentru nimeni care este un focar amoral de haos. Aş aprecia extrem, extrem, extrem de mult lucrul ăsta şi, probabil, aţi primi mai multe cărţi de la mine.

Către ceilalţi oameni implicaţi în producţia acestei cărţi: îmi pare sincer rău că vă fac să daţi zor şi acum. Meritaţi mai mult de la mine şi o să mă străduiesc mai tare.

Care ar fi câţiva dintre oamenii implicaţi în producţia acestei cărţi? Patrick Nielsen Hayden, editorul meu; asistenţii săi (foşti şi actuali) Anita Okoye, Rachel Bass şi Molly McGhee; Irene Gallo, directoare artistică, şi

Nicholas „Sparth" Bouvier, artist; designerul de carte Heather Saunders; redactorul Deanna Hoak, căreia îi cer scuze anticipat pentru felul original în care folosesc virgulele; şi publicistul meu, Alexis Saarela.

Le mulţumesc, de asemenea, Bellei Pagan de la Tor UK. şi echipei sale fabuloase de oameni. Le sunt recunoscător, ca întotdeauna, lui Steve Feldberg şi echipei sale de la Audible, precum şi lui Wil Wheaton, care va transforma cuvintele în sunete pentru cei ce citesc cu urechile.

De asemenea, multe mulţumiri lui Ethan Ellenberg, Bibi Lewis, Joel Gotler şi lui Matt Sugarman, care alcătuiesc echipa Scalzi atunci când vine vorba de vânzarea lucrărilor mele şi/sau de evaluarea contractelor, ceea ce apreciez foarte mult. Jos pălăria şi pentru Georgina Gordon-Smith, Surian Fletcher-Jones şi Gennifer Hutchison.

In aceste cărţi le fac din când în când cu ochiul prietenilor şi colegilor scriitori şi, de cele mai multe ori, nu este nicio problemă, dar, din când în când, omor de-a binelea un personaj căruia i-am dat numele cuiva,

apoi mă simt prost că am făcut-o. Aşa că, ăăăăăă, Mary Robinette Kowal şi Navah Wolfe, îmi pare rău că i-am omorât pe tipii ăia.

(Acest lucru este deosebit de jenant referitor la Navah, nume folosit şi pentru un alt personaj din trilogie, cât şi la Naffa Dolg, prietena apropiată a Cardeniei, pe care vă amintiţi că am aruncat-o în aer în prima carte, ceea ce a făcut-o pe Navah să remarce, de mai multe ori: „mi-ai

ucis personajul doar ca să-i provoci SUFERINŢĂ unui alt personaj FEMININ.[0] Ştii că te admir şi te stimez, Navah, sincer şi din toată inima.)

Printre prietenii care m-au ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală în timpul scrierii acestei cărţi se numără Kevin Stampfl, Yanni Kuznia, Bill Schafer, Ryvenna Altman, Olivia Ahl, Deven Desai, Monica Byrne şi Megan Frank. De asemenea, îi mulţumesc în mod special Natashei Kordus, literalmente una dintre cele mai vechi şi mai dragi prietene ale mele, pentru o încurajare fabuloasă de ultim moment.

Le mulţumesc celor care lucrează la aplicaţia Freedom, un program pe care îl folosesc pe calculator pentru a bloca site-urile reţelelor sociale, pentru că nu pot să am încredere că n-o să verific Twitter la fiecare douăzeci de secunde. De fapt, dacă aveţi nevoie de un program care să vă salveze de voi înşivă şi să vă conserve capacitatea de concentrare, vi-l recomand.

(Dar dacă mă urmăreşti pe Twitter sau Facebook sau îmi citeşti blogul *Whatever,* **mulţumesc. Nu eşti tu de vină pentru lipsa mea de voinţă când vine vorba de chestiile astea.)**

Ca întotdeauna, le mulţumesc Athenei şi lui Kristine Scalzi, fiica şi, respectiv, soţia mea, pentru că sunt nişte fiinţe atât de minunate şi grozave pentru mine. Aş putea spune mult mai multe despre amândouă, dar dacă aţi citit astfel de *Mulţumiri* **înainte, ştiţi cât de siropos pot deveni atunci când vorbesc despre ele. Mă bucur doar că am norocul de a le avea în viaţa mea.**

La final, vă mulţumesc vouă, cititorilor, pentru că citiţi această trilogie. Oricât de ciudat ar părea, această serie de cărţi reprezintă şi prima dată când am scris o trilogie în mod intenţionat. De cele mai multe ori scriu o carte, iar dacă oamenilor le place, atunci scriu o alta din aceeaşi lume. Aşa am ajuns la şase cărţi (până acum) din seria *Old Man's War {Războiul bătrânilor,* **Nemira, 2015). Dar cu această serie am pornit la drum ştiind că intenţionam să scriu trei cărţi şi că, la finalul ei, imperiul se va prăbuşi cu adevărat. A fost o experienţă nouă pentru mine să combin acest tip de înţelegere pe termen lung a evenimentelor din serie cu stilul meu obişnuit de a „inventa chestii pe măsură ce scriu" şi trebuie să spun că sunt foarte mulţumit de cum a ieşit. A fost o experienţă a scrisului foarte plăcută pentru mine. Sper că a fost la fel de plăcută şi pentru voi. Vă mulţumesc că m-aţi însoţit pe acest drum.**

JOHN SCALZI
31 octombrie 2019

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ŞI ONLINE!
Urmăreşte-ne şi pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutăţile editoriale şi cu ştiri despre scriitorii şi cărţile NEMIRA

Websit

NEMIRA Audiobooks Podcast

facebook

Postează ce mai citeşti şi intră în comunitatea noastră:
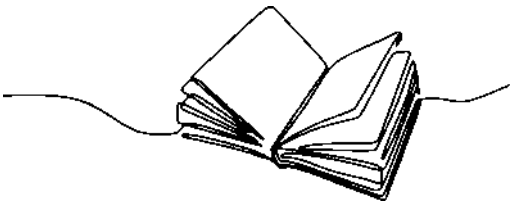
#EdituraNemira
#PlăcereaLecturii